Тагере Мафі — ірано-американська письменниця, авторка популярного підліткового циклу «Знищ мене». Її романи увійшли до списку бестселерів *The New York Times* та *USA Today* і набули шаленої популярності в усьому світі, ставши справжньою сенсацією. Права на видання книжки «Знищ мене» придбали 22 країни, а права на екранізацію циклу викупила кіностудія *20th Century Fox*.

Світ змінився. Хоча йому як і раніше байдуже до звичайних людей. Таких, як сімнадцятирічна Джульєтта. Щоправда, стосовно її нормальності можна посперечатися: вона вміє вбивати дотиком. Цей дар став для дівчини прокляттям. Вона — ідеальна зброя, якою так мріють заволодіти спецслужби. Але дівчина вперто відмовляється ставати знаряддям убивства в чиїхось руках. Тому ті, хто прагне використати її, вдаються до брудних маніпуляцій: у камеру до дівчини саджають друга її дитинства, Адама. Проте все йде не за планом. Бо ці двоє вирішують здійснити дещо божевільне і смертельно небезпечне…

Мафі змогла поєднати глибокий психологізм та динаміку пригод. Це захоплива книжка від авторки, яка не боїться ризикувати.

Publishers Weekly

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4776-5

ТАГЕРЕ МАФІ

ЗНИЩ МЕНЕ

ТАГЕРЕ МАФІ

ЗНИЩ МЕНЕ

ДЛЯ ШАНУВАЛЬНИКІВ «ГОЛОДНИХ ІГОР»

Тагере Мафі

Знищ мене

Для шанувальників «Голодних ігор»

Тагере Мафі
Знищ мене

ЗНИЩ МЕНЕ

TAHEREH MAFI

SHATTER ME

A NOVEL

ТАГЕРЕ МАФІ

ЗНИЩ МЕНЕ

РОМАН

ХАРКІВ
2018
КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
М35

Перекладено за виданням:
Mafi T. Shatter me / Tahereh Mafi. — New York :
HarperCollins Publishers, 2011. — 352 p.

Публікується за домовленістю з Writers House LLC
and Synopsis Literary Agency

Переклад з англійської *Вікторії Зенгви*

Дизайнер обкладинки *Аліна Ачкасова*

ISBN 978-617-12-4776-5
ISBN 978-0-06-208548-1 (англ.)

Моїм батькам і чоловікові,
бо, коли я сказала, що хочу торкнутися Місяця,
ви взяли мене за руку, міцно пригорнули й навчили літати

Стежини дві, що розійшлись за гаєм...
І проясниться враз життя моє! —
А що, коли б я першою пішов?
А що, коли б я щастя там знайшов?..[1]

Роберт Фрост.
Необрана стежина

---

[1] Переклад Вікторії Івченко. (*Прим. перекл.*)

ОДИН

264 дні повної ізоляції.

Зі мною лише маленький записник, зламана ручка й числа, які я ще пам'ятаю. Вікно, чотири стіни. Шістнадцять квадратних футів простору. Двадцять шість літер алфавіту, жодну з яких я не вимовляла вже 264 дні.

Відтоді, як я бачила іншу людину, минуло 6336 годин.

Вони повідомили: «У тебе буде ~~однокамерник~~ сусід».

Вони повідомили: «~~Ми сподіваємося, ви тут здохнете.~~ За гарну поведінку».

Вони повідомили: «~~Відтепер ти будеш разом із таким же психом, як сама.~~ Ти більше не будеш ізольована».

Вони — прихвосні «Відродження». Це організація, що мала б допомагати нашому приреченому суспільству. Ці люди забрали мене з батьківського дому й зачинили в дурці за те, чого я не можу контролювати. Нікого не гребе, що я не усвідомлювала, на що здатна. Не розуміла, що роблю.

Навіть не уявляю, де я.

Лише пам'ятаю, що мене прикували до сидіння наручниками й привезли сюди в білому фургоні, який був у дорозі 6 годин 37 хвилин. Пригадую, мене прив'язували до стільця. ~~Пригадую, мої батьки не зволили навіть попрощатись.~~ Я не плакала, коли мене забирали.

Я знаю, небеса щодня опускаються трохи нижче.

Десь за моїм вікном сонце опускається в океан, бризкаючи багряним, червоним, жовтим й оранжевим. Мільйони листочків на сотнях різних гілок колишуться від вітру, вони тремтять в оманливій надії відлетіти на свободу. Порив вітру обірве їхні засохлі крила, лише щоб жбурнути додолу під ноги солдатам, у яких база тут поблизу.

Науковці кажуть, дерев уже не так багато, як раніше. Вони говорять, колись трава була зеленішою. Хмари — білішими.

Тоді сонце завжди світило так, як треба. Але в мене про ті часи смутні спогади. Я не дуже багато пам'ятаю з того, що було колись. Єдине існування, добре мені відоме, — це відлуння колишнього.

Я притискаю свою долоню до невеликої скляної шибки й відчуваю знайому прохолоду. Ми тут самотні, ми обоє існуємо, бо нема чогось іще.

Беру свою майже виписану ручку, у ній залишилося дуже мало чорнила, яке я навчилася розподіляти на кожен день, і дивлюся на неї. Передумую. Облишаю спроби щось записати. Мати однокамерницю, напевно, добре. Говорити до живої людини простіше. Я треную свій голос, розтягую губи, промовляючи знайомі слова, що видаються моєму ротові незнайомими. Тренуюся цілий день.

Здивована, що пам'ятаю, як говорити.

Я скручую свій маленький записник у м'ячика і жбурляю його в стіну. Сиджу на цих ледь прикритих тканиною пружинах, де змушена спати. Чекаю. Кидаю м'ячика туди-сюди й чекаю. Чекаю надто довго й засинаю.

Я розплющую очі й бачу перед собою пару очей, пару вуст, пару вух і пару брів.

Я придушую крик, порух негайно тікати, жах паралізує мої кінцівки.

— Ти хло-о-о-о...

— А ти дівчинка, — він піднімає одну брову. Відсувається від мого обличчя. Вишкірюється, не усміхаючись; мій погляд, сповнений безнадії й жаху, лине до дверей, які я намагалася відчинити вже стільки разів, що втратила й лік. Вони кинули до мене хлопця. Хлопця.

Господи.

Вони намагаються мене вбити.

Вони роблять це навмисно.

Щоб катувати мене, щоб знущатися з мене, щоб не давати мені спати ночами. Його оголені до ліктя руки повністю вкриті татуюваннями. На брові бракує кільця. Напевно, вони забрали. Темно-сині очі, темно-каштанове волосся, крута лінія щелепи,

струнке, треноване тіло. ~~Привабливий.~~ Небезпечний. Страшний. Він мене лякає.

Він регоче, а я зістрибую з ліжка й забиваюся в куток. Він роздивляється мізерну подушку на вільному ліжку, що цього ранку з'явилося в камері. Матрац і заяложена ковдра сягають хіба половини його тіла. Він кидає оком на моє ліжко. Потім на своє.

Однією рукою зсуває їх разом. Ногою попихає два металеві каркаси на свою половину кімнати. Простягається на двох матрацах, підкладає мою подушку собі під спину. Я починаю тремтіти.

Закушую губу й відповзаю в темний куток.

Він украв моє ліжко, мою ковдру й мою подушку.

У мене залишилася тільки підлога.

Тепер я матиму лише підлогу.

Я ніколи не зможу забрати свої речі назад, бо надто налякана, просто паралізована страхом, у мене параноя.

— Тож, що з тобою сталося? Ти очманіла? Тому ти тут?

~~Я не божевільна.~~

Він підводиться, щоб роздивитися моє обличчя. Знову регоче.

— Я не збираюся тебе кривдити.

~~Я хочу йому вірити.~~ Я не вірю йому.

— Як тебе звати? — питає він.

~~Тебе це не стосується. Як звати тебе?~~

Я чую, як він роздратовано зітхає. Чую, як він крутиться на цьому ліжку, половина з якого колись була моєю. Я не сплю цілу ніч. Мої коліна підтягнуті до підборіддя, руки міцно охоплюють моє нікчемне тіло, а моє довге каштанове волосся — єдина перепона між нами.

Я не спатиму.

Я не можу спати.

Я не можу знову чути ці крики.

ДВА

Пахне ранковим дощем.

У кімнаті важкий дух мокрого каменю й розритого ґрунту; повітря сире й наповнене запахами землі. Я глибоко вдихаю

й навшпиньки підходжу до вікна, лише щоб притиснутися носом до холодної поверхні. Щоб відчути свій подих на склі. Заплющити очі й послухати м'яке накрапання, що пробивається крізь вітер. Дощові краплі — моє єдине нагадування про те, що у хмар б'ється серце. Що в мене також б'ється серце.

Я завжди думаю про краплі.

Я думаю, як вони падають додолу, збиваючи п'яти, ламаючи ноги, чому вони забувають парашути, стрибаючи з неба назустріч непевній долі. Немов хтось витрушує свої кишені над землею і йому, цьому комусь, однаково, де падає їхній вміст, йому однаково, що краплини луснуть, коли вдаряться об землю, що вони розіб'ються, впавши додолу, що люди проклинають ті дні, коли краплини наважуються постукати в їхні двері.

Я — краплина дощу.

~~Мої батьки витрусили мене зі своїх кишень і залишили випаровуватися на бетонній плиті.~~

З вікна я бачу, що ми недалеко від гір і, безумовно, десь біля води, але тепер усюди біля води. Я лише не знаю, на якому ми боці. До якого напрямку повернуті. Я мружусь у вранішньому світлі. Хтось знову підняв сонце і приколов його на небі, але щодня воно опускається трохи нижче, ніж напередодні. Сонце немов не надто уважні батьки, які помічають лише те, що видно. Воно ніколи не бачить, як його відсутність змінює людей. Як у темряві ми стаємо іншими.

Раптове шарудіння означає, що однокамерник прокинувся.

Я обертаюся, немов мене знову застали за крадіжкою їжі. Це сталося лише раз, і батьки не повірили, коли я сказала, що крала не для себе, що намагаюся врятувати вуличних кішок за рогом, але батьки не могли й подумати, що я аж такою мірою людина, щоб турбуватися про якесь кошеня. Тільки не я. Не ~~таке~~ така, як я. Надалі вони ніколи не вірили тому, що я говорила. Саме тому я тут.

Мій однокамерник розглядає мене. Він спав повністю одягнений. На ньому темно-синя футболка й солдатські штани кольору хакі, заправлені в чорні черевики до гомілок.

Дрантя прикриває мої кістки, троянди пломеніють на обличчі.

Він розглядає моє тіло, його погляд повзе так повільно, що змушує моє серце калатати. Я ловлю трояндові пелюстки, коли вони опадають з моїх щік, пливуть навколо мене, видаючи моє нікчемне боягузтво.

Я хочу сказати: перестань дивитися на мене.

Перестань торкатися мене своїм поглядом, тримай свої руки при собі, будь ласка, будь ласка, будь ласка.

— Як тебе звати?

Порух його голови розколює землю навпіл.

Я завмираю. Моргаю й затамовую дух.

Він поворухнувся, і мої очі розлітаються на тисячі шматків, що рикошетять по кімнаті, полюючи на мільйони образів, мільйони митей, застиглих у часі. Поступово мерехтіння картинок припиняється; нагло зупинені в мертвому просторі спогади перетворюються на сумніви, вихор спогадів-сумнівів крає мою душу. ~~Він схожий на когось, кого я знала~~.

Один різкий подих — і я повертаюсь назад у реальність.

~~Більше ніяких марень.~~

— Чому ти тут? — запитую я в тріщин бетонної стіни. 14 тріщин на 4 стінах тисячі відтінків сірого. Підлога, стеля — усе з однієї брили каменя. Убогі каркаси ліжок, зварені зі старих водопровідних труб. Маленький квадрат віконця: скло надто товсте, його не розіб'єш. Мої сподівання вичерпано. Перед очима все пливе, вони болять. Пальці поволі скрадаються холодною підлогою.

Я сиджу на підлозі, тут смердить кригою, металом і брудом. Мій однокамерник навпроти, він підігнув ноги під себе, немов його черевики занадто блискучі для цього місця.

— Ти боїшся мене, — байдуже кидає він.

Мої пальці стискаються в кулаки.

— Боюсь, ти помиляєшся.

Можливо, я й брешу, але це не його справа.

Він пирхає, і відлуння зависає в мертвому повітрі поміж нами. Я не повертаю голови. Не відповідаю на погляд, що свердлить мене до кісток. Я хапаю зужитий кисень камери й зітхаю. У мене в горлі застрягло щось знайоме, щось, що я вже навчилася ковтати.

Двічі стукнули у двері, і я опановую себе.

Він негайно підводиться.

— Ніхто не прийде, — повідомляю я. — Це лише сніданок.

264 сніданки, і я досі не знаю, з чого вони зроблені. Ця бовтанина завжди смердить так, немов туди напхали забагато хімії; безформний кусень, що постійно впадає в крайнощі. Іноді він надто солодкий, іноді надто солоний, але завжди смакує огидно. Найчастіше я надто голодна, щоб помічати різницю.

Я чую, як він якусь мить вагається, перед тим як попрямувати до дверей. Він відчиняє невеликий отвір, визирає через нього у світ, якого більше не існує.

— *Чорт!* — однокамерник майже перекидає тацю, просунувши її через отвір, і прикладає долоню до сорочки. — Чорт, *чорт*!

Стискає пальці в міцний кулак і скрегоче зубами. Він обпік руку. Я попередила б його, якби він тільки мене слухав.

— Потрібно почекати три хвилини, перед тим як торкатися таці, — повідомляю я стіну. І не дивлюся на ледь помітні шрами, що вкривають мої маленькі руки, — сліди опіків, про які нікому було мене попередити. — Думаю, вони роблять це навмисно, — додаю спокійно.

— О, так сьогодні панна заговорила?

Здається, він сердитий. Його очі спалахують перед тим, як він відводить їх, і я розумію, що, напевно, він більше збентежений, ніж лютий. Це ж крутий хлопець. Надто крутий, щоб робити дурні помилки перед дівчиськом. Надто крутий, щоб виказувати свій біль.

Я стискаю вуста й дивлюся на маленький квадрат, який вони називають вікном. Тварин залишилося небагато, але я чула розповіді про птахів, що вміють літати. Можливо, одного дня я побачу таку пташку. Тепер частенько верзуть абищо, але за останні кілька років я чула, і не від одного, що вони справді бачили пташку, яка летіла. Тож я дивлюся у вікно.

Сьогодні буде пташка. Вона буде білою з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці.

Вона летітиме. Сьогодні буде пташка. Сьогодні буде...

Його рука.

На мені.

Два кінчики

двох пальців ледь торкаються мого вкритого одягом плеча менше ніж на секунду, і кожен м'яз, кожна жилка мого тіла дзвенять від напруги, зв'язуються у вузли, що стискають хребта. Я стою дуже спокійно. Я не рухаюся. Я не дихаю. Можливо, якщо я ніколи не рухатимуся, це відчуття залишиться назавжди.

~~Ніхто не торкався мене 264 дні.~~

Іноді мені здається, що самотність усередині мене ось-ось почне сочитися через шкіру, а іноді я не певна, чи ридання, крик або сміх до істерики щось вирішать. Іноді мене доводить до відчаю потреба торкатись і щоб торкалися мене, і *відчуваю*, що майже напевно я зірвуся в прірву альтернативного всесвіту, звідки вже ніхто мене не витягне.

Здається, це цілком можливо.

Я волала роками, і ніхто ніколи мене не чув.

— Хіба ти не голодна? — його голос тепер спокійніший, навіть трохи стурбований.

~~Я голодувала 264 дні.~~

— Ні.

Це слово злітає з моїх вуст, воно лише трохи голосніше за обірваний подих; і я обертаюся. Не маю цього робити, але роблю, і він дивиться на мене. Розглядає мене. Його вуста ледь розтулені, руки-ноги підібрані, а вії опускаються, ховаючи збентеження.

Щось б'є мене в шлунок.

Його очі. Щось не так з його очима.

~~Це не він це не він це не він це не він.~~

Я закриваю світ. Замикаю його. Повернути ключ так важко. Темрява ховає мене у своїх складках.

— Гей...

Мої очі різко розплющуються. Ці два розбитих вікна у зовнішній світ наповнюють мій рот битими скалками скла.

— Що таке? — йому не вдається зробити так, щоб голос звучав рівно, тривожна спроба здаватися апатичним зазнала невдачі.

~~Нічого.~~

Я концентруюся на прозорому квадраті, що вклинився між мною та моєю свободою. Я хочу розбити це конкретне буття, перетворити його на небуття. Я хочу бути більшою, кращою, сильнішою.

~~Я хочу бути *лютою лютою лютою*.~~

Я хочу бути пташкою, що полетить геть.

— Що ти пишеш? — однокамерник знову говорить.

~~Ці — слова блювота.~~

~~Ця розхитана ручка — мій стравохід.~~

~~Цей шматок паперу — порцеляновий глечик.~~

— Чому ти не відповідаєш мені?

Він надто близько. Надто близько. Надто близько.

Ніхто ніколи не був достатньо близько.

Я притлумлюю подих і чекаю, доки він відійде, як усі інші в моєму житті. Концентруюся на вікні й обіцянці того, що може статися. Обіцянці чогось величного, чогось більшого, якоїсь причини, чому це божевілля заполонило мої кістки, якогось пояснення, чому я не можу зробити хоч щось, не зруйнувавши всього. Буде пташка. Вона буде біла з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці. Вона летітиме. Буде пташка. Вона буде...

— Гей...

— Ти не можеш мене торкатися, — шепочу я. Брешу. Цього я не говорю йому. Він може мене торкатися, цього я не скажу йому ніколи. Будь ласка, торкайся мене, це те, що я хочу йому сказати.

Але дещо трапляється з людьми, які мене торкаються. Дивні речі. Погані речі.

Смертельні.

Я не пригадую тепла обіймів. Мої руки ломить від криги самотності. Рідна мати не могла пригорнути мене. Батько ніколи не грів моїх змерзлих рук. Я живу у світі порожнечі.

Привіт.

Світе.

Ти забудеш мене.

Стук, стук.

Однокамерник підстрибує.

Час брати душ.

ТРИ

Двері відчиняються в безодню.

Там немає ні кольору, ні світла, ні обіцянки чогось іншого, крім жаху на іншому боці. Ні слів. Ні напрямку. Просто відчинені двері, які щоразу означають одне й те саме.

У мого однокамерника є питання.

— Що за чорт? — він переводить очі від мене на цю ілюзію втечі. — Вони нас відпускають?

~~Вони ніколи нас не відпустять.~~

— Час до душу.

— До душу? — Його голос уже не такий жвавий, але ще досі допитливий.

— У нас небагато часу, — кажу я йому. — Нам потрібно поспішати.

— Чекай, що?

Він тягнеться до моєї руки, але я вислизаю.

— Але там немає світла, навіть не видно, куди йти...

— Швидко. — Я фокусую свій погляд на підлозі. — Тримайся за край моєї сорочки.

— Про що ти говориш...

На віддалі лунає сирена. За секунду гудіння вже ближче. Скоро вся камера вібруватиме від попередження, а двері знову зачиняться. Я хапаю його за сорочку й витягую в темряву за собою.

— Не. Говори. Нічого.

— Ал...

— *Нічого*, — сичу я. Тягну його за сорочку і веду за собою, у темряві намацуючи шлях лабіринтами цієї дурки. ~~Це дім, центр для проблемних підлітків, для занедбаних дітей із неблагополучних родин, безпечне місце для психічно неврівноважених.~~ Це в'язниця. Вони нас майже не годують, і ми бачимо одне одного лише в рідкісних спалахах світла, що пробиваються крізь скляні щілини, які тут вважаються вікнами. Ночі позначені криками й надривними зітханнями, стогонами й змученими зойками, звуками того, як ламаються кістки й роздирається плоть, а чи робиться це з примусу чи з власної волі — цього я ніколи не дізнаюся.

Перші три місяці мені складав компанію сморід власного тіла. Ніхто ніколи не говорив мені, де розташовуються ванни й душі. Ніхто ніколи не показував мені, як працює ця система. Ніхто ніколи не говорить до тебе, хіба що вони повідомляють щось погане. Ніхто тебе не торкається. Хлопці й дівчата ніколи не перетинаються.

До вчора.

Це не може бути випадковість.

Мої очі починають звикати до цієї штучної ночі. Пальці намацують шлях через шорсткі коридори, а однокамерник не промовляє ні слова. Я майже пишаюся ним. Він приблизно на фут вищий за мене, його тіло міцне, тверде, м'язисте й струнке, як і має бути в когось мого віку. Світ ще не зламав його. Отака неусвідомлена свобода.

— Що...

Я трохи сильніше тягну його за сорочку, щоб утримати від зайвих розмов. Ми ще не пройшли коридор. Почуваюся дивно, немов захищаю його, цю людину, яка, напевно, може подужати мене двома пальцями. Він поки що не розуміє, що легковажність робить його вразливим. Він не усвідомлює, що вони можуть убити його без причини.

Я вирішила не боятися його. Я вирішила, що його вчинки більше дивацтво, ніж справжня загроза. ~~Він виглядає таким знайомим таким знайомим таким знайомим.~~ Колись я знала хлопця з такими ж блакитними очима, і спогади не дозволяють мені ненавидіти його.

Можливо, я хочу мати друга.

Ще шість футів — і стіна стає не шорсткою, а гладенькою, і ми повертаємо праворуч. Два фути вільного простору, доки ми сягаємо дерев'яних дверей зі зламаною ручкою, з яких стирчить купа скалок. Перечекаємо три удари серця, щоб упевнитися, що ми самі. Один фут уперед до внутрішніх дверей. Один обережний оберт на місці, без мети, просто, щоб зорієнтуватися.

— Сюди, — шепочу я.

Я тягну його повз ряди душів і нишпорю по підлозі, щоб знайти шматочок мила біля стоків. Я знаходжу два шматки, один вдвічі більший за другий.

— Простягни руку, — говорю я в темряву. — Воно слизьке. Не впусти. Мила небагато, сьогодні нам пощастило.

Кілька секунд він нічого не відповідає, і я починаю хвилюватися.

— Ти ще тут? — мені спадає на думку: а раптом це пастка? Такий план. Раптом його прислали вбити мене в мороці цього тісного закутка? Я ніколи насправді не знала, що вони збираються робити зі мною в дурці, я не знала, чи ізолювати мене для них достатньо, але я завжди припускала, що вони будь-якої миті можуть мене прикінчити. Це здається дуже ймовірним.

Не можу сказати, що я на це не заслуговую.

Я тут за те, чого ніколи не хотіла скоїти, але, здається, нікого не турбує, що то був нещасний випадок. ~~Батьки ніколи не намагалися мені допомогти.~~

Я не чую, щоб десь лилася вода з душу, і моє серце завмерло. Тут рідко буває людно, але зазвичай хоч хтось та є, один чи двоє. Я зробила висновок, що мешканці моєї дурки або справді божевільні й не можуть дійти до душу, або їм плювати на власну гігієну.

Я важко ковтаю слину.

— Як тебе звати? — його голос розколює повітря й припиняє мій потік свідомості. Я чую, що він дихає набагато ближче, ніж був до цього. Моє серце шаленіє; не знаю чому, але я просто не можу це контролювати.

— Чому ти не скажеш свого імені?

— Твоя долоня розкрита? — запитую я. У роті пересохло, а голос хрипкий.

Він обережно подається вперед, і я майже боюся дихати. Його пальці тягнуться по зношеній тканині одягу, який мені ніколи не належав, і мені вдається видихнути. Доки він не торкається моєї шкіри. Доки він не торкається моєї шкіри. Це, здається, має бути таємницею.

Моя зношена футболка пралася в жорсткій воді цієї установи стільки разів, що вона немов тоненький мішок на моїй шкірі.

Я перекидаю йому в руку більший шматок мила й навшпиньки відходжу назад.

— Я ввімкну для тебе душ, — обережно пояснюю я, намагаючись не підвищити голос, щоб не почули інші.

— Що мені робити з одягом? — його тіло досі надто близько до мене.

Я тисячу разів кліпаю в темряві.

— Потрібно його зняти.

Він тихо сміється, це чимось схоже на вдоволене зітхання.

— Ні, це я знаю. Я маю на увазі, що мені робити з ним, доки я в душі?

— Намагайся його не намочити.

Він глибоко зітхає.

— Скільки в нас часу?

— Дві хвилини.

— Господи Ісусе, чому ти не сказала, що...

Я відкриваю його душ одночасно з моїм, і ці скарги поглинає звук розхитаних кранів, схожий на розрив кулі.

Мої рухи механічні. Я робила це стільки разів, що вже запам'ятала найефективніший спосіб помитися й розподілити мило по шкірі так, щоб вистачило й на волосся. Тут немає рушників, тож фокус полягає в тому, щоб не надто змокнути. Якщо все-таки це станеться, то так повністю й не висохнеш і наступний тиждень помиратимеш від застуди. Кому-кому, а мені це добре відомо.

Через 90 секунд я відтискаю своє волосся й знову одягаю свій зношений одяг. Тенісні туфлі — моя єдина річ, що ще гарно збереглася. Ми тут небагато ходимо.

Однокамерник слідує за мною майже відразу. Я із задоволенням відзначаю, що він швидко вчиться.

— Тримайся за край моєї сорочки, — інструктую я. — Нам потрібно поспішати.

Його пальці легенько торкаються моєї спини, і я закушую губу, щоб притлумити стогін. Майже зупиняюся. Ніхто ніколи не клав руки близько до мого тіла.

Мені потрібно поспішати вперед, тож його пальці відтягує назад. Він перечепився за щось, намагаючись встигнути за мною.

Коли ми нарешті знову зачинені в чотирьох стінах клаустрофобії, однокамерник не припиняє дивитися на мене. Я скручуюся в кутку. Мої ліжко, ковдра й подушка досі в нього. Я пробачаю йому його невігластво, але, можливо, до дружби нам ще далеко. Можливо, я поквапилася допомогти йому. Можливо, він тут лише для того, щоб принизити мене. Але якщо я не зігріюся, то захворію. Моє волосся досі вологе, а ковдра, у яку я звичайно його загортаю, на його боці кімнати. Можливо, я досі боюся його.

Я надто різко вдихаю, надто швидко роззираюся в тьмяному світлі дня. Однокамерник накидає дві ковдри на мої плечі.

Одну мою.

Одну свою.

— Вибач, я повівся як козел, — шепоче він до стіни. Він не торкається мене, і я ~~розчарована~~ рада, що він цього не робить. ~~Мені хотілося б, щоб він мене торкнувся.~~ Він не повинен цього робити. Ніхто не повинен мене торкатися.

— Я Адам, — повільно промовляє він. Відходить від мене і починає давати лад у кімнаті. Однією рукою він штовхає ліжко на мою половину.

Адам.

Таке гарне ім'я. У мого однокамерника гарне ім'я.

Це ім'я мені завжди подобалося, але я не можу пригадати чому.

Не гаючи часу, я залажу на ледь прикриті пружини мого матраца, я така виснажена, що навіть не відчуваю, як метал впивається в мою шкіру. Я не спала 24 години. *Адам — гарне ім'я*, це все, про що я можу думати, перш ніж втома здолає моє тіло.

ЧОТИРИ

~~Я не божевільна. Я не божевільна.~~

~~Я не божевільна. Я не божевільна.~~ Я не божевільна.

Жах розриває мої повіки.

Тіло вкрите холодним потом, мозок плаває на хвилях відлуння болю. Перед очима йдуть кола, розчиняючись у темряві. Я навіть не уявляю, скільки проспала. Я не уявляю, чи мої марення налякали однокамерника. Іноді я голосно кричу вві сні.

Адам дивиться на мене.

Я важко дихаю, мені вдається підвестися. Натягую ковдри на тіло й усвідомлюю, що забрала його єдину надію зігрітися. Мені чомусь навіть не спадало на думку, що він може замерзнути так само, як і я. Я тремчу, але його силует на тлі темряви непорушний. ~~Я не знаю, що сказати.~~ Говорити нічого.

— Тут ніколи не припиняються крики, чи як?

~~Крики лише почалися.~~

— Ні, — безглуздо відповідаю я. Трохи червонію і рада, що надто темно, щоб він це помітив. Він мав чути мої крики.

Іноді здається, що мені краще ніколи не спати. Іноді здається, якщо я залишатимуся дуже-дуже спокійною, якщо зовсім не рухатимуся, щось зміниться. Може, якщо замру я, замре й біль. Я не зрушу й на дюйм.

Якщо завмерти, не станеться нічого поганого.

— З тобою все гаразд? — в Адама стурбований голос. Я роздивляюся його стиснуті кулаки, насуплене чоло, напружену щелепу. Це та сама людина, що вчора відібрала моє ліжко й ковдру і яка зосталася без ковдри сьогодні. Такий зухвалий і безтурботний лише кілька годин тому; такий дбайливий і прибитий зараз. Мене лякає, що це місце так швидко його ламає. Я здогадуюся, що він чув, доки я спала.

Мені шкода, що я не можу вберегти його від жаху.

Щось розбивається; здаля долинають болісні зойки. Ці кімнати глибоко в бетоні, стіни товщі за підлогу, а стеля розрахована на те, щоб не пропускати звук. Якщо я чую цю агонію, то вона нездоланна. Щоночі в цій будівлі лунають інші звуки, яких я не чую. Щоночі я думаю, хто наступний, може, я.

— Ти не божевільна.

Я підвожу погляд. Він виструнчився, його очі зосереджені та ясні, дарма що пелена пітьми накриває нас. Він глибоко вдихає.

— Я думав, тут усі божевільні, — продовжує він. — Думав, що вони зачинили мене з психами.

Я рвучко хапаю кисню.

— Дивно. Я теж так думала.

1

2

3 секунди минає.

Він усміхається так широко, так радісно, так щиро, що моє тіло здригається, немов від несподіваного гуркоту грому. Я не бачила усмішки 265 днів.

Адам підводиться.

Я простягаю йому ковдру.

Він бере її лише для того, щоб щільніше загорнути нею моє тіло, і щось несподівано клекоче в моїх грудях. Легені прохромлені, вони стискаються, і я вирішую зовсім не рухатися, доки він говорить.

— Щось не так?

~~Мої батьки перестали торкатися мене, коли я навчилася повзати. Я змушувала своїх однокласників ридати, лише взявши їх~~

~~за руку. Учителі відсаджували мене окремо, щоб я не кривдила інших дітей. У мене ніколи не було жодного друга. Я ніколи не знала тепла материнських обіймів. Я ніколи не відчувала батьківського поцілунку. Я не божевільна.~~

— Нічого.

Ще п'ять секунд.

— Можна сісти коло тебе?

~~Це було б чудово.~~

— Ні, — я знову дивлюся на стіну.

Він стискає й розтискає щелепу. Проводить рукою по волоссю, і я вперше помічаю, що він без сорочки. У цій кімнаті так темно, що я можу розрізнити лише обриси й контури його силуету; місяць освітлює простір камери через маленьке віконце, я бачу, як з кожним рухом напружуються м'язи його рук, і мене несподівано обсипає жаром. Полум'я проходить моєю шкірою, вогонь вибухає в шлунку. Кожна риса його тіла наповнена силою, кожна поверхня якимось чином світиться в темряві. За свої сімнадцять років я ніколи не бачила нікого подібного. У сімнадцять років я ніколи не говорила з хлопцем свого віку. ~~Тому що я монстр.~~

Я заплющую очі й змушую себе заспокоїтися.

Чую скрип його ліжка, стогін пружин, коли він сідає. Опускаю очі й роздивляюся підлогу.

— Ти, напевно, замерз.

— Ні, — він надсадно зітхає. — Насправді я палаю.

Я схоплююся так швидко, що ковдри падають на підлогу.

— Ти хворий?

Я роздивляюся його обличчя, намагаючись помітити сліди лихоманки, але не підходжу ближче.

— Відчуваєш запаморочення? Суглоби ломить?

Намагаюся пригадати свої симптоми. Я тиждень була прикута до ліжка. Могла лише доповзти до їжі та впасти в неї обличчям. Навіть не знаю, як мені вдалося вижити.

— Як тебе звати?

Він питав уже тричі.

— Ти можеш бути хворим, — це все, що я можу сказати.

— Я не хворий. Мені просто спекотно. Я не звик спати одягненим.

У моєму шлунку спалахують метелики. Сором несподівано пече мою плоть. Я не знаю, куди дивитися.

Глибоке зітхання.

— Учора я був поганню. Я поводився з тобою як ідіот, вибач. Я не повинен був так чинити.

Мені доводиться витримати його погляд.

Його очі — кобальт ідеальної форми, сині, немов свіжий синець, чисті, глибокі й рішучі. Його щелепа стиснута, а обличчя напружене. Він думав про це всю ніч.

— Усе гаразд.

— То чому ти не скажеш свого імені? — він подається вперед, а я завмираю.

Я тану.

Бурмочу.

— Джульєтта. Моє ім'я Джульєтта.

Його вуста розтягуються в усмішці, що ламає мені хребет. Він повторює моє ім'я, немов слово, що йому подобається. Полонить його.

~~За сімнадцять років ніхто так не вимовляв моє ім'я.~~

П'ЯТЬ

Я не знаю, коли це почалося.

Я не знаю, чому це почалося.

Я нічого не знаю, крім криків.

Моя мати кричала, коли зрозуміла, що більше не може мене торкатися. Батько кричав, коли зрозумів, що я зробила з матір'ю. Батьки кричали, коли зачинили мене в кімнаті, і сказали, що я маю бути вдячна. За їхню їжу. За їхнє гуманне ставлення до такої почвари, що насправді не може бути їхньою дитиною, за те, що вони лінійкою вимірювали дистанцію, на якій я мала триматися.

Вони казали, я зруйнувала їхні життя.

Вкрала їхнє щастя. Позбавила свою матір надії знову мати дітей.

Чи я не розумію, що зробила те, про що вони просили. Чи я не розумію, що зруйнувала все.

Я так старалася виправити те, що зруйнувала. Щодня я намагалася бути такою, якою хотіли вони. Увесь час я прагла стати кращою, але так і не здужала цього зробити.

Єдине, що я знаю тепер, — науковці помиляються.

Світ пласкиий.

Знаю, бо мене кинули на край цього плаского світу, і сімнадцять років я намагалася видряпатися, залізти назад. Але неможливо перемогти силу тяжіння, коли ніхто там, нагорі, не хоче подати тобі руки.

Коли ніхто не хоче ризикувати торкатися тебе.

Сьогодні сніжить.

Бетон холодніший і жорсткіший, ніж звичайно, але для мене ліпше вже цей холод, ніж затхла вогкість літніх днів. Літо немов пічка повільної дії, що змушує все навколо постійно варитися при однаковій температурі. Воно обіцяє мільйон гарних прикметників лише для того, щоб під час обіду тицьнути тебе носом у сморід і нечистоти. Я ненавиджу спеку, ненавиджу липкий піт на спині. Я ненавиджу безнадію сонячної погоди, сонце надто сконцентроване на собі, щоб помітити ті нескінченні години, які ми проводимо в його присутності. Сонце таке зарозуміле, воно завжди залишає світ, лише коли саме втомлюється від нас.

Місяць — приємніша компанія.

Він ніколи не йде. Місяць завжди там, угорі, спостерігає, стоїть непохитно, знає нас у наші світлі й темні години, завжди змінюється, як і ми. Щодня він — це інша версія себе. Іноді слабкий і блідий, іноді сильний і яскравий. Місяць розуміє, що значить бути людиною.

Невпевненою. Самотньою. Створеною з недосконалостей.

Я так довго дивилася у вікно, що забула про все на світі. Простягла руку, щоб спіймати сніжинку, і стисла в жменю морозне повітря. Порожнє.

Я хочу аж до зап'ястка увігнати свій кулак у вікно.

Лише щоб відчути хоч щось.

Лише щоб відчути себе людиною.

— Котра година?

Мої очі на мить заплющуються. Його голос повертає мене у світ, який я намагаюся забути.

— Я не знаю, — відповідаю йому. Я не знаю, котра година. Я не уявляю, який це день тижня, який тепер місяць і чи справді нині та пора року, яка мала б бути.

Пір року більше не існує.

Тварини помирають, птахи не літають, зерно важко проростає, майже не цвітуть квіти. Погода нестабільна. Іноді взимку може вдарити 33 градуси морозу. Ні з того ні з сього все засипає снігом. Ми більше не можемо вирощувати достатньо їжі, забезпечувати тваринам ті рослини, які їм потрібні на харч, не можемо прогодувати людей. До того, як до влади прийшло «Відродження», населення вимирало загрозливими темпами, а вони обіцяли, що знайдуть розв'язання наших проблем. Тварини так відчайдушно хочуть їсти, що їдять усе підряд, а люди так хочуть їсти, що їдять отруєних тварин. Ми вбиваємо себе, намагаючись вижити. Усе міцно пов'язане: погода, рослини, тварини та люди. У природі точиться війна, бо ми знищили екосистему. Знищили атмосферу. Знищили тварин. Наших менших братів.

Відродження обіцяло все виправити. Але хоч за нового режиму екологічна ситуація трохи поліпшилася, тепер більше людей помирає від зарядженого пістолета, ніж від порожнього шлунка. Стає гірше.

— Джульєтто?

Мої думки перемикаються.

Його очі насторожені, стурбовані, він роздивляється мене.

Я відводжу погляд.

Він прочищає горло.

— Тож, м-м, вони годують нас один раз на день?

Після його запитання наші погляди линуть до невеликого отвору в дверях.

Я підгинаю коліна до грудей, щоб втримати свої кістки на матраці. Я дуже-дуже спокійна, я майже не помічаю, як метал впивається в мою шкіру.

— Тут немає якоїсь системи харчування, — відповідаю йому. Мій палець вимальовує візерунок на жорсткій ковдрі. — Зазвичай дещо перепадає вранці, але немає гарантій, що буде ще щось. Іноді... нам може пощастити.

Мої очі линуть до прорубаного в стіні вікна. Рожеві й червоні промені заливають кімнату, і я знаю, що це новий початок. Початок того самого кінця. Ще один день.

~~Можливо, сьогодні я помру.~~

Можливо, сьогодні прилетить пташка.

— Тож це все? Один раз на день відчиняються двері, щоб люди зробили свої справи, і, можливо, якщо нам *пощастить*, нас погодують. Це все?

Біла пташка з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці. Вона летітиме.

— Немає... групової терапії? — він майже регоче.

— Доки ти не з'явився, 264 дні я не вимовила жодного слова.

Його мовчанка багато про що говорить. Я майже бачу й відчуваю, як на його плечі лягає відчуття провини.

— Як довго ти тут будеш? — нарешті питає він.

~~Довіку.~~

— Я не знаю.

Механічний звук скрип / стогін / вереск на віддалі. Моє життя — це чотири стіни втрачених можливостей, залитих у бетонні форми.

— Що з твоєю родиною? — у його голосі справжній жаль, немов він уже знає відповідь на своє питання.

~~Ось вам усе, що мені відомо про батьків: я навіть не уявляю, де вони тепер.~~

— Чому ти тут? — я звертаюся до своїх пальців, уникаючи його погляду. Я так вдумливо вивчала свої руки, що знаю кожен поріз і синець на шкірі. Маленькі руки. Тонкі пальці. Я стискаю їх у кулаки, щоб зняти напругу. Він досі мовчить.

Я підводжу погляд.

— Я не божевільний, — це все, що він відповідає на моє питання.

— Ми всі так говоримо, — я підводжу голову й повертаю її на дюйм. Закушую губу. Мої очі вже нічого не розрізняють, але досі дивляться у вікно.

— Чому ти ввесь час дивишся надвір?

Я не звертаю уваги на його питання. Справді. Так дивно, з кимось розмовляти. Дивно, що потрібно концентрувати енергію, щоб рухати губами, утворювати слова, пояснювати свої дії. Так довго цим ніхто не цікавився. Так довго ніхто не розглядав мене досить близько, щоб цікавитися, чому я дивлюся у вікно. Ніхто не сприймав мене за рівну. Але, знову ж таки, він ще не знає, ~~що я монстр,~~ мій секрет. Я думаю, як довго це триватиме, доки він піде своєю дорогою.

Я забула відповісти, і він досі мене розглядає.

Я заводжу пасмо волосся за вухо лише для того, щоб струсити свої думки.

— Чому ти так витріщаєшся?

Його очі — два мікроскопи, що вивчають клітини моєї істоти. Уважно, допитливо.

— Я зробив висновок: єдина причина, чому вони кинули мене в камеру до дівчини, — це та, що ти божевільна. Думав, так вони намагаються змучити мене, зачинивши з психопаткою. Думав, ти — моє покарання.

— Тому ти вкрав моє ліжко — щоб показати свою силу. Поставити ультиматум. Напасти першим.

Він заплющує очі. Стискає й розтискає пальці, перед тим як потерти ними шию ззаду.

— Чому ти мені допомогла? Як ти знала, що я тебе не скривджу?

Я рахую свої пальці, щоб упевнитися, що вони досі на місці.

— Я не...

— Ти не допомогла мені чи не знала, що я тебе не скривджу?

— Адаме, — мої вуста огортають звук його імені. Дивно відчувати, як мені подобаються прості знайомі звуки, що злітають з мого язика.

Він завмирає майже так само, як і я. Заплющує очі, його обличчя міниться якимось новим почуттям, яке я не можу визначити.

— Так?

— Як там? — я запитую, вимовляючи кожне слово тихіше за попереднє. — Надворі? ~~У справжньому світі.~~ Гірше?

Біль спотворює правильні риси його обличчя. Він відповідає за кілька ударів серця. Зиркає на вікно.

— Чесно? Не певний, де краще, тут чи там.

Я простежую за його поглядом до шматка скла, що відгороджує нас від реальності, і чекаю, доки розтуляться його вуста, щоб щось вимовити; чекаю, доки він почне говорити. Потім намагаюся зафіксувати, як його слова стрибають в імлі моєї свідомості, затуманюючи почуття, застилаючи очі, притлумлюючи концентрацію.

Ти знала про міжнародний рух? Запитує Адам.

«Ні, я не знала», — кажу йому. Я не розповідаю йому, що мене виволокли з дому три роки тому. Я не кажу, що мене схопили за сім років від початку проповідей «Відродження» і за чотири місяці після того, як вони стали контролювати все. Я не кажу йому, як мало знаю про наш новий світ.

Адам говорить, «Відродження» здобуло вплив у кожній країні, готуючись до тієї миті, коли зможе взяти їхніх лідерів під свій контроль. Він розповідає, що заселену землю розділили на 3333 сектори, і кожен сектор тепер контролює певний Представник Влади.

Ти знаєш, що вони брехали нам? Питає мене Адам.

Ти знаєш, що Відродження говорило, що хтось має контролювати ситуацію, хтось має врятувати суспільство й відновити мир? Ти пам'ятаєш, як вони казали, що знищити всіх опозиціонерів — це єдиний шлях до миру?

Ти знаєш це? Питає мене Адам.

І тут я киваю. Тут я говорю «так».

Це я пам'ятаю. Лють. Бунти. Шаленство.

Мої очі заплющуються в підсвідомому намаганні заблокувати погані спогади, але це марне зусилля. Протести. Мітинги. Крики про допомогу. Я бачила, як жінки й діти помирали від голоду, бачила зруйновані, поховані в смітті будинки, випалені сільські пейзажі, єдиним плодом яких стали зогнилі тіла жертв. Я бачила

мертве-мертве, і червоне, і багряне, і пурпурове, і найяскравішого відтінку улюбленої помади твоєї матері — усе перемішане в землі.

Аж яке все мертве.

«Відродження» намагається встановити свою владу над людьми, говорить Адам. Він говорить, «Відродження» бореться проти повстанців, які не приймають нового режиму. «Відродження» намагається вкоренитися як нова форма влади над міжнародною спільнотою.

А я думаю, що сталося з людьми, яких колись бачила щодня. Що сталося з їхніми домівками, їхніми батьками, їхніми дітьми. Я думаю, скільки з них уже в землі.

Скількох замордували.

— Вони знищують усе, — говорить Адам, і його голос раптом починає звучати урочисто. — Усі книжки, артефакти, нагадування про людську історію. Кажуть, це єдиний спосіб все виправити. Почати спочатку. Кажуть, ми не можемо повторювати помилки попередніх поколінь.

Два

стуки

у двері, і ми обоє схоплюємося на ноги, насильно повернуті до нашої похмурої реальності.

Адам запитально звів брову.

— Сніданок?

— Зачекай три хвилини, — нагадую йому. Ми добре приховуємо голод, до того як стукіт у двері ламає нашу гідність.

Вони навмисно змушують нас голодувати.

— Так, — на його вустах приязна усмішка. — Не хочу обпектися.

Він рвучко ступає вперед, аж повітря в камері пробігає вітерцем.

Я закам'яніла немов статуя.

— Я досі не розумію, — він промовляє це дуже тихо. — Чому ти тут?

— Чому ти так багато запитуєш?

Він наближається до мене, відстань між нами менше від фута, а я за 10 дюймів від самозаймання.

— У тебе такі глибокі очі, — він нахиляє голову. — Такі спокійні. Я хочу дізнатися, про що ти думаєш.

— Не треба, — мій голос тремтить. — Ти навіть не знаєш мене.

Він сміється, і це засвічує його очі.

— Я не знаю тебе.

— Не знаєш.

Він трусить головою. Сідає на своє ліжко.

— Правильно. Звісно, я тебе не знаю.

— Що?

— Твоя правда, — він переводить подих. — Можливо, я псих.

Я відступаю на два кроки.

— Можливо.

Він знов усміхається, і мені хочеться запам'ятати його таким назавжди. Я хотіла б дивитися на вигин його вуст решту свого життя.

— Я не псих, і ти про це знаєш.

— Але ти не кажеш, чому ти тут, — зауважую я.

— І ти також.

Я опускаюся на коліна і затягую тацю через отвір. У двох олов'яних мисках парує якась невизначена маса. Адам опускається на підлогу навпроти мене.

— Сніданок, — говорю я і посуваю його порцію вперед.

ШІСТЬ

Одне слово, дві губи, три, чотири, п'ять пальців в один кулак.

Один куток, двоє батьків, три, чотири, п'ять причин ховатися.

Одна дитина, двоє очей, три, чотири, сімнадцять років страху.

Зламана мітла, два люті обличчя, сердиті крики, замки на моїх дверях.

Подивися на мене — це все, що я хочу тобі сказати. Говори до мене. Зціли мене від цих сліз, уперше за все життя я хочу видихнути.

Минуло два тижні.

Два тижні невиразної рутини, два тижні нічого, крім рутини. Два тижні з однокамерником, ~~який підійшов надто близько, щоб торкнутися мене,~~ що не торкається мене. Адам пристосувався до системи. Він ніколи не скаржиться, ніколи нічого про себе не розповідає, продовжує надто багато запитувати.

Він гарно до мене ставиться.

Я сиджу біля вікна й дивлюся, як зіткнулися дощ, листя й сніг. Вони обертаються, танцюючи на вітрі, показуючи свою звичну хореографію неочікуваним глядачам. Солдати крокують через дощ, топчуть листя й опалий сніг під своїми ногами. Їхні руки в рукавицях, вони на зброї, що може випустити кулю за мільйона обставин. Вони не переймаються тією красою, що падає з неба. Вони не розуміють, яка це свобода — відчувати всесвіт на своїй шкірі. Їм усе одно.

А я шкодую, що не можу хапати ротом краплі дощу й напихати повні кишені снігу. Шкода, що я не можу прокладати стежки через опале листя й відчувати, як вітер щипає мене за носа.

Замість цього я намагаюся прогнати розпач, стискаючи пальці, і все виглядаю пташку, яку бачу лише в снах. Колись птахи літали — так кажуть перекази. Перед тим як погіршився стан озонового шару, перед тим як шкідливі речовини змусили живі істоти мутувати в щось ~~жахливе~~ інше. Кажуть, погода не завжди була такою непередбачуваною. Кажуть, птахи літали в небі, немов літаки.

Здається дивовижним, що маленька тварина досягла чогось такого ж складного, як людська інженерія, але можливість цього надто заманлива, щоб не вхопитися за неї. Майже десять років мені снилася та сама пташка, що пролітає через те саме небо. Біла пташка з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці.

Це єдиний сон, що дарує мені спокій.

— Що ти пишеш?

Я кидаю оком на його кремезну фігуру, на його щиру усмішку. Не знаю, як він може усміхатися, незважаючи ні на що. Я думаю, чи може він зберегти такий образ, це особливе викривлення

свого рота, що змінює все навколо. Уявляю, як він почуватиметься через місяць, і здригаюся від цієї думки.

Не хочу, щоб він закінчив, як я.

У порожнечі.

— Гей, — він знімає ковдру з мого ліжка й присідає біля мене й відразу обгортає тонкою тканиною мої ще тонші плечі. — З тобою все гаразд?

Я намагаюсь усміхнутися. Вирішую не відповідати на його запитання.

— Дякую за ковдру.

Він сідає біля мене й спирається спиною на стіну. Його плечі так близько, надто близько ~~ніколи не будуть достатньо близько.~~ Жар його тіла зігріває мене краще, ніж будь-яка ковдра. Мої суглоби ломить від гострого прагнення, відчайдушної потреби, яку я ніколи не була здатна задовольнити. Мої кістки благають про щось, чого я не можу собі дозволити.

~~Торкнись мене.~~

Він дивиться на маленького записника, затиснутого в моїй руці, на зламану ручку, яку тримаю в кулаці. Я загортаю записника і скручую його. Я заштовхую згортка в тріщину в стіні. Роздивляюся ручку у своїй руці. Я знаю, він дивиться на мене.

— Ти пишеш книжку?

— Ні.

Ні, я не пишу книжку.

— Можливо, варто писати.

Я обертаюся, щоб ззирнутися з ним, і відразу ж про це шкодую. Між нами менше ніж три дюйми, і я не можу поворухнутися, бо моє тіло знає лише, як завмирати. Кожен м'яз, кожен рух зв'язані, кожен хребець у моєму хребті — шматок криги. Я затамовую дух, мої очі розширюються, захоплені зненацька силою його погляду. Я не можу відвести очей, я не знаю, як відступати.

О.

Господи.

Його очі.

Я брехала собі, відчайдушно заперечуючи неймовірне.

Я знаю його. Я знаю його. Я знаю його. Я знаю його.

Хлопець, ~~який не пам'ятає мене~~ з яким ми були знайомі.

— Вони збираються знищити англійську мову, — говорить він. Його голос чіткий, спокійний.

Мені забиває дух.

— Вони хочуть усе створити заново, — продовжує він, — усе переінакшити. Зруйнувати те, що могло стати причиною наших проблем. Вони вважають, що нам потрібна нова, універсальна мова.

Він стишує голос. Опускає очі.

— Вони хочуть знищити все. Усі мови, що існували в людській історії.

— Ні! — мені перехопило дух. Перед очима попливли кола.

— Я знаю.

— Ні.

Цього я не знала.

Він підводить погляд.

— Це добре, що ти записуєш усе. Одного дня те, що ти робиш, стане незаконним.

Я починаю труситися. Тіло несподівано потрапляє у вихор емоцій, мозок болить за світом, який я втрачаю, і за хлопцем, який мене не пам'ятає.

Ручка падає на підлогу, а я так міцно хапаю ковдру, що можу її розірвати. Холод ріже мою шкіру, жах наповнює вени. Я ніколи не думала, що стане аж так погано. Я ніколи не думала, що «Відродження» зайде аж так далеко. Вони знищують культуру, красу різноманітності. Нові громадяни нашого світу перетворяться на звичайні номери, які легко пересунути, легко знищити за непослух.

Ми втрачаємо свою людськість.

Я накидаю ковдру на плечі, мене проймає дрож. Я нажахана тим, що не можу себе контролювати. Не можу заспокоїтись.

Він несподівано кладе руки на мою спину.

Його доторк пропікає мою шкіру через тканину, і я вдихаю так швидко, що, здається, легені зараз вибухнуть. У мені борються суперечливі почуття, я так відчайдушно ~~так відчайдушно так відчайдушно~~ хочу наблизитись і так відчайдушно хочу втекти. Я не знаю, як відсунутися від нього. ~~Я не хочу відсуватися від нього.~~

Я не хочу, щоб він мене боявся.

— Гей.

Його голос такий лагідний, такий лагідний, такий лагідний. Його руки міцніші за всі кістки в моєму тілі. Він пригортає моє закутане тіло до своїх грудей, і я розбиваюся. Два, три, чотири, п'ятдесят тисяч шматочків почуттів пробивають моє серце, розтоплюються в краплях теплого меду, що зцілюють шрами моєї душі.

Єдина перепона між нами — ковдра, і він пригортає мене все ближче, тісніше, сильніше, аж я чую важкі удари молота його серця, а сила його рук навколо мого тіла паралізує. Його тепло розтоплює кригу, що скувала мене зсередини, і я тану, я тану, я тану, мої очі кліпають швидко-швидко, доки зовсім не заплющуються, і мовчазні сльози струменять обличчям. Єдине, чого я хочу, — це отак завмерти в його обіймах.

— Усе гаразд, — шепоче він. — У тебе все буде гаразд.

Правда ревнива. Ця курва ніколи не спить. Цього я йому не скажу. Зі мною ніколи не буде все гаразд.

Коли я відсуваюся від нього, у мені щось рветься. Я роблю це, бо мушу. ~~Бо це для його ж добра.~~ Мені в спину немов впинаються ножі. Ковдра плутається в ногах, і я майже звалююсь на підлогу, перш ніж Адам знову мене наздоганяє.

— Джульєтто...

— Не треба мене торкатися.

Я не можу вдихнути, не можу ковтнути, мої пальці так тремтять, що я стискаю їх в кулаки.

— Не треба мене торкатися. Не треба.

Я дивлюся на двері.

Він зводиться на ноги.

— Чому?

— Просто не треба, — шепочу я до стін.

— Я не розумію, чому ти не говориш зі мною? Ти цілий день сидиш у кутку і пишеш свою книжку й навіть не дивишся на мене. У тебе є так багато сказати шматкові паперу, але ось я стою тут, а ти не хочеш мене пізнати. Джульєтто, *будь ласка*...

Він хоче взяти мене за руку, але я відвертаюся.

— Чому б тобі не *подивитися* на мене? Я не збираюся тебе кривдити...

~~Ти мене не пам'ятаєш. Ти не пам'ятаєш, що ми сім років ходили до однієї школи.~~

Ти не пам'ятаєш мене.

— Ти не знаєш мене, — мій голос рівний, байдужий; мої кінцівки оніміли, немов ампутовані. — Ми живемо в одній кімнаті два тижні, і тобі може здатися, що ти мене знаєш, але це не так. Можливо, я *справді* божевільна.

— Ні, — говорить він крізь зціплені зуби. — Ти *знаєш*, що це не так.

— Тоді, можливо, божевільний ти, — я говорю обережно, повільно. — Бо один із нас псих.

— Це неправда.

— Скажи мені, чому ти тут, Адаме. Що ти робиш у божевільні, якщо ти не псих?

— Відколи тут, я запитую тебе те саме.

— Можливо, ти забагато питаєш.

Я чую, як він важко зітхає. Гірко сміється.

— Ми тут єдині *живі* істоти, і ти хочеш відгородитись і від мене також?

Я заплющую очі й концентруюся на своєму диханні.

— Ти можеш розмовляти зі мною. Лише не торкайся мене.

Сім секунд мовчання.

— Можливо, я хочу торкатися тебе.

П'ятдесят тисяч відтінків недовіри зрешетили моє серце. Божевільна спокуса, болить, болить, болить, відчайдушне прагнення того, чого я ніколи не зможу мати. Я відвертаюся від нього, але брехня спадає з моїх вуст.

— Можливо, я цього не хочу.

Він видає різкий звук.

— Я такий тобі огидний?

Я обертаюся, його слова змушують мене забути про все. Він дивиться на мене, його обличчя похмуре, щелепи стиснуті, пальці зігнуті. Його очі немов два відра дощової води — глибокі, свіжі, чисті.

Зранені.

— Ти не знаєш, про що говориш, — я не можу дихати.

— Не можеш просто відповісти на питання? — він трусить головою й відвертається до стіни.

Моє обличчя немов застигла гіпсова маска, мої руки й ноги немов заповнені бетоном. Я нічого не відчуваю. Я ніщо. Я порожнеча. Я ніколи не поворухнуся. Я дивлюся на маленьку тріщину біля мого черевика. І дивитимуся на неї довіку.

Ковдри падають на підлогу. Світ пливе перед очима, мої вуха вловлюють кожен звук іншого виміру. Я заплющую очі, мої думки відлітають далеко, і спогади б'ють мене в самісіньке серце.

Я знаю його.

Я так намагалася припинити думати про нього.

Я так намагалася забути його обличчя.

Я так намагалася викинути його сині-сині очі з голови, але я знаю його, я знаю його, я знаю його, три роки минуло з того часу, коли ми бачилися востаннє.

Я ніколи не зможу забути Адама.

Але він уже забув мене.

СІМ

Я пам'ятаю телевізори, каміни й порцелянові зливальниці. Я пам'ятаю квитки в кіно, автостоянки й позашляховики. Я пам'ятаю перукарні й свята, жалюзі й кульбаби, запах свіжопрокладеного асфальту. Я пам'ятаю рекламу зубної пасти, леді на високих підборах й поважних джентльменів у ділових костюмах. Я пам'ятаю поштарів і бібліотеки і хлоп'ячі вокальні гурти і святкові кульки на новорічних ялинках.

Пригадую, мені було 10 років, коли нам довелося визнати, що дефіцит їжі існує, усе стало таким дорогим, що ніхто більше не міг собі дозволити нормальне життя.

Адам зі мною не розмовляє.

Можливо, це й на краще. Можливо, краще не сподіватися, що ми з ним можемо бути друзями, можливо, краще хай вважає, що не подобається мені зовсім, аніж дізнається, що подобається аж занадто. Можливо, він також приховує якийсь біль, але його таємниці мене лякають. Він не скаже, чому він тут. Хоч я теж не багато розповідаю про себе.

~~Але все-таки, але все-таки, але все-таки.~~

Минулої ночі спогаду про його обійми вистачило, щоб відігнати крики. Тепло лагідних обіймів, сила тренованих рук, що збирають мене до купи, — це полегшення й звільнення від багатьох років самотності. За цей подарунок я ніколи не зможу йому віддячити.

Торкатися Джульєтти майже неможливо.

Жах в очах моєї матері, мука на обличчі батька, вираз прихованого страху, що спотворив їхні риси. Цього я ніколи не забуду. Їхня дитина ~~була~~ монстр. Одержима дияволом. Огорнена пітьмою. Нечиста. Огидна. Ліки, аналізи, медичні покази нічого не дали. Як і психіатричне обстеження.

«Вона ходяча зброя серед людей», — говорили вчителі. *«Ми ніколи не бачили нічого подібного»*, — говорили лікарі. *«Її треба забрати з вашого дому»*, — говорили поліціянти.

~~*«Та будь ласка»*, — говорили мої батьки.~~ Мені було чотирнадцять, коли вони нарешті мене здихалися. Коли вони відступили й дивилися, як мене волочать геть за вбивство, яке я не знала, що можу скоїти.

Можливо, безпечніше зачинити мене в камері. Можливо, для Адама безпечніше ненавидіти мене. Він сидить у кутку, закривши обличчя руками.

Я ніколи не хотіла його скривдити.

Я ніколи не хотіла кривдити жодної людини, яка не кривдила мене.

Двері з грюкотом розчиняються, і п'ятеро людей вриваються в камеру, наставляючи на нас пістолети.

Адам скочив на ноги, а я немов закам'яніла. Забуваю вдихнути. Я вже так довго не бачила стільки людей, що миттєво тупію. Я мала б кричати.

— РУКИ ВГОРУ, РОЗСТАВИТИ НОГИ, МОВЧАТИ. НЕ РУХАЙТЕСЬ, І МИ ВАС НЕ ЗАСТРЕЛИМО.

Я досі непорушно застигла на місці. Я маю рухатися, підвести руки, розставити ноги, я маю згадати, як дихати. Хтось штовхає мене в шию.

Лунає ще одна команда, немов той собачий гавкіт, приклад чиєїсь гвинтівки б'є мене в спину, і мої коліна стукають, коли я падаю на підлогу. Я нарешті хапаю кисень із присмаком крові. Здається, Адам щось кричить, а моє тіло пронизує такий гострий біль, якого я ще ніколи не відчувала. Я не можу поворухнутися.

— Ти що, не зрозумів, СТУЛИ РОТА?

Боковим зором я бачу дуло пістолета за два дюйми від Адамового обличчя.

— ВСТАВАЙ, — підкований залізом черевик дає мені копняка під ребра — швидко, сильно, безжалісно. Я не можу ковтнути, здушені стогони трусять моє тіло.

— Я сказав, ВСТАВАЙ.

Другий удар у живіт — сильніше, швидше, безжалісніше. Я не можу навіть видихнути.

~~Вставай, Джульєтто. Вставай. Якщо ти не встанеш, вони застрелять Адама.~~

Я змушую себе звестися на коліна й опираюся на стіну позаду себе, подаючись вперед, щоб віднайти рівновагу. Мої нутрощі омертвіли, кістки тріщать, шкіра, немов те сито, побита шпильками й голками болю. Нарешті вони прийшли мене добити.

Ось чому вони помістили Адама в мою камеру.

Адам тут, бо я виїжджаю, бо вони забули мене прикінчити вчасно, бо хвилини мого життя добігають кінця, бо сімнадцять років — забагато для цього світу. Вони збираються мене вбити.

Мені завжди було цікаво, як саме це станеться. ~~Мені було цікаво, чи зрадіють батьки.~~

Хтось регоче.

— Подивіться на цей нікчемний шматок лайна.

Я навіть не знаю, чи це вони звертаються до мене. Усі сили йдуть на те, щоб тримати руки вгорі.

— Вона навіть не плаче, — додає хтось. — Зазвичай дівчата починають благати про милосердя.

Зі стелі на стіни починає стікати кров. Я думаю, чи довго ще зможу дихати. Я не розбираю слів, не розумію звуків, лише відчуваю, як кров приливає до голови, а губи наливаються, немов два шматки бетону, що я не можу зрушити. Мене штовхають уперед, приставляючи пістолет до спини. На мене падає підлога. Мої ноги летять у напрямку, куди я не встигаю ступити.

Сподіваюся, вони вб'ють мене швидко.

ВІСІМ

Минуло два дні, перш ніж я здужала розплющити очі.

Збоку від мене в олов'яних мисках вода і якась їжа, і я тремтячими руками підношу цю холодну поживу до рота; тупий біль проходить крізь мої кістки, відчайдушна спрага стискає горло. Здається, ніщо не зламане, але один погляд під футболку доводить, що біль реальний. Синці — різнокольорові плями синього й жовтого, — їх боляче торкатися, і вони повільно загоюються.

Адама немає.

Я одна в кубі самотності, чотири стіни, не більш ніж десять футів у кожному напрямі, лише протяг свистить через маленький отвір у дверях. Я лише починаю уявляти різні жахіття, як двері з грюкотом розчиняються. Охоронець із двома пістолетами на грудях оглядає мене з голови до ніг.

— Вставай.

Цього разу я не заперечую.

Сподіваюся, хоч Адам у безпеці. Сподіваюся, він не закінчить, як я.

— Іди за мною.

Голос охоронця голосний і глибокий, його сірі очі непроникні. На вигляд йому 25 років, біляве волосся обстрижене колом,

короткі рукави закачані до плечей, військові татуювання на передпліччях, такі ж як в Адама.

О.

Господи.

Ні.

Адам проходить у двері повз білявого й вказує пістолетом на вузький передпокій.

— Рухайся.

~~Адам наставляє пістолет мені в груди.~~

~~Адам наставляє пістолет мені в груди.~~

Адам наставляє пістолет мені в груди.

Його очі незнайомі, якісь скляні й далекі, далекі-далекі.

Я немов обколена новокаїном. Оніміла, мене немає, усі почуття та емоції зникли назавжди.

Я — стогін, якого не було.

Адам — солдат. ~~Адам хоче, щоб я померла.~~

Тепер я відкрито дивлюся на нього, усі почуття зникли, мій біль — це крик, що відійшов від мого тіла. Ноги рухаються автоматично, вуста стиснуті, бо з цієї миті не буде більше слів.

Смерть буде звільненням від тих земних насолод, яких я зазнала.

Не знаю, скільки я йшла, доки мене не зупинив інший удар у спину. Я кліпаю проти такого яскравого світла, якого вже давно не бачила. Очі починають сльозитися, і я відвожу погляд від флюоресцентної лампи, що освітлює просторе приміщення. Заледве можу щось розгледіти.

— Джульєтто Феррарз.

Голос вибухає моїм ім'ям. Важкий черевик притискає мою спину, і я не можу підвести голову, щоб розгледіти, хто до мене звертається.

— Вестоне, притуши світло й звільни її. Я хочу розгледіти її обличчя.

Команда холодна й сильна, немов сталь, небезпечно спокійна й неймовірно владна.

Яскравість зменшують до такого рівня, який я можу витримувати. Підошва черевика впирається мені в спину, але більше не давить у шкіру. Я підіймаю голову, щоб обдивитися навколо.

Перше, що мене вражає, — це його молодість. Він, напевно, не набагато старший за мене.

Ясно, що він тут якийсь туз, але я навіть не уявляю, що саме він робить. Його шкіра бездоганно гладенька, лінія щелеп різка й сильна. Очі найяскравішого відтінку смарагду, який я тільки бачила.

Він гарний.

Його крива посмішка — втілення проникливого зла.

Він сидить на чомусь, що під ним здається троном, але насправді це не більш ніж стілець у порожній кімнаті. Ідеально випрасуваний костюм, майстерно зачесане волосся, його солдати — ідеальні охоронці.

Я ненавиджу його.

— Ти така вперта, — його зелені очі майже світяться. — Ніяк не йдеш на контакт. Навіть не зволила чемно порозмовляти з однокамерником.

Я здригаюся, хоч і не хотіла цього робити. На моїй шиї виступають зрадливі червоні плями.

Здається, моє збентеження тішить Зелені Очі, а я раптом омертвіла.

— Ну, хіба це не цікаво.

Він клацає пальцями.

— Кент, будь ласка, крок уперед.

Моє серце завмирає, коли я бачу Адама. ~~Кент. Його ім'я Адам Кент.~~

Я така збентежена. Адам негайно виринає навпроти Зелених Очей, але вітає його лише кивком. Можливо, командир не таке вже й велике цабе, як він сам собі уявляє.

— Сер, — промовляє Адам.

У моїй голові переплутується так багато думок, але я не можу вхопити суті, зв'язавши їх докупи. Я мала б здогадатися. До мене доходили чутки про шпигунів, що живуть серед людей і доповідають владі, коли щось здається підозрілим. Щодня зникають люди, ніхто не повертається.

Хоч я досі не розумію, чому Адама послали шпигувати за мною.

— Здається, ти справив на неї враження.

Я уважніше розглядаю чоловіка на стільці, лише щоб усвідомити, що його костюм прикрашений кількома кольоровими нашивками. Військові відзнаки. Його прізвище вишите на лацкані: «Варнер».

Адам нічого не відповідає. Він не дивиться в мій бік. Його тіло напружене, шість футів ~~досконалих~~ самих м'язів, профіль спокійний, немов кам'яний. Ті самі руки, що обіймали моє тіло, тепер тримають смертельну зброю.

— Що скажеш? — Варнер дивиться на Адама, схиляючи голову в мій бік, його очі танцюють на світлі, він явно розважається.

Адам стискає щелепи.

— Сер.

— Звичайно, — Варнерові несподівано стає нудно. — Чому це я сподівався, що тобі є що сказати?

— Ви збираєтеся мене вбити? — слова зриваються з моїх вуст, перш ніж я встигаю їх осмислити, і чийсь пістолет знову б'є мене ззаду. Я з хрипом падаю, розпластуючись на брудній підлозі.

— Це було необов'язково, Роланде, — у Варнеровому голосі бринить досада. — Напевно, я й сам думав би про це на її місці.

Пауза.

— Джульєтто?

Мені якось вдається підвести голову.

— У мене є для тебе пропозиція.

ДЕВ'ЯТЬ

Я не певна, чи правильно розчула.

— У тебе є дещо, що мені потрібне, — Варнер досі дивиться на мене.

— Не розумію, — відповідаю йому.

Він глибоко зітхає і підводиться, щоб перейти кімнату. Адама ще не відпущено.

— Ти — щось на кшталт мого проекту-плеканця, — Варнер усміхається сам до себе. — Я так довго вивчав записи (матеріали?) про тебе.

Я ледве витримую Варнерову помпезність, самозакоханість. Хочеться стерти цю усмішечку з його обличчя.

Варнер зупиняється.

— Я хочу взяти тебе у свою команду.

— Що? — обірваний шепіт здивування.

— Тепер *війна*, — трохи нетерпляче продовжує він. — Можливо, ти зможеш зібрати всі шматки пазла воєдино.

— Я не...

— Я знаю твою таємницю, Джульєтто. Я знаю, чому ти тут. Усе твоє життя задокументоване в лікарняних записах, скаргах владі, безладних позовах, публічних вимогах тебе ізолювати.

Його пауза дає мені досить часу, щоб придушити кашель жаху, що стискає моє горло.

— Я вже давно думав про це, але хотів переконатися, що ти *справді* не божевільна. Ізоляція була не найкращим індикатором, і ти добре себе показала.

Він удостоює мене усмішки, і, напевно, я маю бути вдячна за його похвалу.

— Я послав до тебе Адама як останню пересторогу. Хотів переконатися, що ти не агресивна й здатна до взаємодії та комунікації з людьми. І мушу сказати, я дуже задоволений результатом.

Хтось здирає з мене шкіру.

— Адам, здається, надто гарно зіграв свою роль. Він хороший солдат. Навіть один із найкращих.

Варнер дивиться на Адама перед тим, як усміхнутися мені.

— Але не хвилюйся, він не знає, на що ти здатна. Принаймні поки що.

У мені шкребеться паніка, я ковтаю му́ку, я благаю себе не дивитися в його бік, але не можу втриматися ~~не можу не можу.~~ Ми з Адамом на секунду ззираємося, але він відводить очі так швидко, що я не певна, чи мені це не привиділося.

~~Я монстр.~~

— Я не такий жорстокий, як ти гадаєш, — продовжує Варнер, музикально розтягуючи слова. — Якщо тобі так до вподоби його компанія, я можу це влаштувати, — він робить жест між собою, мною та Адамом, — постійним призначенням.

— Ні, — видихаю я.

Варнер кривить вуста в байдужій посмішці.

— Добре, хай буде *так*. Але обережно, красуне. Якщо ти зробиш щось... *погане*... йому доведеться тебе застрелити.

Здається, немов різаки пробивають моє серце. Адам не реагує на те, що говорить Варнер.

Він виконує свою роботу.

Я лише номер, завдання, об'єкт, який легко замінити; я навіть не спогад для нього.

Я ніщо.

Я не очікувала, що його зрада так глибоко мене зачепить.

— Якщо ти приймеш мою пропозицію, — Варнер перериває плин моїх думок, — то житимеш, як я. Ти станеш однією з *нас*, а не однією з *них*. Твоє життя зміниться назавжди.

— А якщо я не прийму? — питаю, перед тим як мій голос замре в лабетах страху.

Варнер виглядає справді розчарованим. Він розгублено потирає руки.

— Насправді в тебе немає вибору. Якщо ти перейдеш на мій бік, то будеш нагороджена. — Він стискає губи. — Але якщо ти не підкоришся. Що ж... Гадаю, ти краще виглядаєш із усіма частинами тіла, чи як?

Я так глибоко вдихаю, що моє тіло здригається.

— Ви хочете, щоб я для вас катувала людей?

На його обличчі грає яскрава усмішка.

— Це було б просто ідеально.

Світ навколо починає сочитися кров'ю.

Я не маю часу відповісти йому, коли він повертається до Адама.

— Покажеш дівчині все, чого їй бракує?

Відповідь Адама трохи затримується:

— Сер?

— Це наказ, солдате.

Очі Варнера вивчають мене, його вуста смикаються від задоволення.

— Я хотів би зламати цю кралю. Щось вона занадто бадьора, це для її ж добра.

— Ви не можете мене торкатися, — шиплю я крізь стиснуті зуби.

— Помиляєшся, — наспівує Варнер і передає Адамові пару чорних рукавиць. — Тобі знадобиться оце, — говорить він таємничим шепотом.

— Ти монстр, — мій голос надто спокійний, а тіло наповнюється несподіваною люттю. — Чому б тобі просто мене не *вбити*?

— Це, серденьку, було б марнування державного майна.

Варнер виходить наперед, і я бачу, що його руки завбачливо одягнені в білі шкіряні рукавички. Він піднімає моє підборіддя одним пальцем.

— Крім того, це просто сором — втратити таке гарненьке личко.

Я намагаюся повернути шию так, щоб відсунутися від нього, але на моєму хребті досі стоїть підкована залізом солдатська нога, і Варнер ловить моє обличчя собі в жменю. Я придушено кричу.

— Не треба опору, серденьку. Ти зробиш гірше лише собі.

— Гори в пеклі.

Варнер стискає щелепу, він здіймає руку, щоб ніхто мене не застрелив, не копнув у селезінку, не розбив мій череп... Я навіть не знаю.

— Ти борешся не за ту команду, — він випрямляється. — Але ми змінимо це. Адаме, — кличе він. — Не спускай з неї очей. Вона тепер на твоїй відповідальності.

— Так, сер.

ДЕСЯТЬ

Адам одягає рукавиці, але не торкається мене.

— Дозволь їй піднятися, Роланде. Я заберу це звідси.

Черевик щезає. Я намагаюся підвестися й дивлюся в порожнечу. Краще не думатиму про той жах, який чекає на мене. Хтось б'є мене ззаду по колінах, і я майже падаю.

— Ану *рухайся*, — лунає ззаду голос. Оглядаюся й усвідомлюю, що Адам уже вийшов, а я маю йти за ним.

Коли ми знову в знайомому мороці дурки, Адам зупиняться лише одного разу.

— Джульєтто.

~~Одне лагідне слово, і мої суглоби легші за повітря~~.

Я не відповідаю йому.

— Візьми мене за руку, — говорить він.

— Ніколи, — вихлюпую я між двох ковтків кисню. — Ніколи.

Тяжке зітхання. Я відчуваю, що він рухається в темряві й невдовзі його тіло надто близько, так обеззбройно близько до мене. Його рука лягає на мій стан, і він веде мене через коридори в невідомому напрямі. Кожен дюйм моєї шкіри палає. Мені доводиться змушувати себе триматися на ногах, щоб не впасти в його обійми.

Дистанція, яку ми проходимо, набагато довша, ніж я очікувала. Коли Адам зрештою починає говорити, я здогадуюся, що ми близько до виходу.

— Зараз ми вийдемо на вулицю, — промовляє він біля мого вуха.

Мені доводиться стиснути кулаки, щоб втамувати почуття, які переповнюють моє серце. Я надто збентежена, щоб чути його голос і розуміти значення того, що він каже.

— Я просто подумав, ти маєш знати.

У відповідь я лише голосно втягую повітря. Я майже рік не була надворі. Я до болю схвильована, адже не відчувала природного світла на шкірі так довго, що навіть не знаю, чи зможу його витримати. У мене немає вибору.

Спершу мене б'є свіже повітря.

Атмосфера не може похвалитися чистотою, але після стількох місяців у бетонній камері навіть зіпсований кисень умирущої Землі смакує немов райське блаженство. Я не можу достатньо швидко вдихнути. Я наповнюю свої легені цим відчуттям; ступаю в цей легіт, стискаю вітер у жмені, і він втікає крізь мої пальці.

Блаженство, не схоже ні на що з того, чого мені довелося зазнати.

Повітря свіже й холодне. Збадьорлива ванна відчутного нічого кусає і гладить мою шкіру. Сонце сьогодні високо, воно засліплює,

відбиваючись від маленьких клаптиків снігу, що примерзли на землі. Через це надто яскраве світло мені доводиться опустити очі й дивитися навколо, прискалившись, але теплі промені огортають моє тіло, немов пальто, пошите на мій розмір, немов обійми чогось більшого за людину. Я могла б залишитися в цій миті назавжди. На одну нескінченну секунду я почуваюся вільною.

Доторк Адама повертає мене до реальності. Я майже підстрибую, коли він обіймає мене за стан. Благаю свої кістки не тремтіти.

— З тобою все гаразд?

Мене дивують його очі. Вони знову такі ж, як я пам'ятаю, блакитні й бездонні, немов найглибше місце в океані. Його руки ~~такі ніжні-ніжні~~ навколо мене.

— Я не хочу, щоб ти мене торкався, — брешу я.

— У тебе немає вибору, — він не дивиться на мене.

— У мене завжди є вибір.

Він пробігає рукою по волоссю і важко ковтає.

— Іди за мною.

Ми на пустирі, де немає нічого, крім зів'ялого листя й дерев, що вмирають, тамуючи спрагу маленькими ковтками талого снігу з землі. Навколо краєвид, поруйнований війною, але все-таки це найкраще, що я бачила за тривалий час. Солдати, які крокували неподалік, зупиняються, щоб подивитись, як Адам розчиняє переді мною дверцята машини.

Це не автомобіль. Це танк.

Я дивлюся на масивну металеву конструкцію та збираюся залазити на її бік, коли раптом Адам опиняється за мною. Він піднімає мене за поперек, і я тамую подих, коли він саджає мене на сидіння.

Невдовзі ми мовчки рушаємо, і я навіть не уявляю куди.

Через вікно роздивляюся все навколо.

Я їм і п'ю, всотую в себе кожну найдрібнішу деталь цих руїн, овиду, покинутих домівок і покручених шматків металу й скла, якими всіяно все навколо. Світ виглядає голим, позбавленим зелені й тепла. Немає вуличних вогнів, немає попереджувальних знаків; у цьому немає потреби. Бо ж немає і громадського

транспорту. Усім відомо, що машини тепер виробляє одна-однісінька компанія та продає їх за неймовірними цінами.

Дуже небагато людей можуть дозволити собі мати засіб для втечі.

~~Мої батьки~~ Усе населення розпорошене по тому, що залишилося від країни. Переважають індустріальні будівлі: високі квадратні металеві коробки, напхані устаткуванням. Машинерією, що підпорядкована безпосередньо армії, безпосередньо «Відродженню» і призначена руйнувати залишки людської цивілізації.

Вугілля / Смола / Сталь

Сірий / Чорний / Сріблястий

Димні кольори забруднюють горизонт, капаючи в сльоту, що колись була снігом. Сміття навалене скрізь на латках пожовклої трави безладними купами, що де-не-де проглядають посеред спустошення.

Звичні будинки нашого старого світу зруйновані: вікна розбиті, дахи знесені, червона, зелена і блакитна фарби здерті й замінені відтінками, що краще позначають наше яскраве майбутнє. Тепер я бачу бараки, кинуті на сплюндровану землю, і починаю пригадувати. Пригадую, що це мало бути тимчасово. Ці бараки почали будувати за кілька місяців до того, як мене ув'язнили. «Відродження» казало, що цього маленького, холодного житла має вистачити, доки воно узгодить усі деталі нового плану. Це лише доки скоряться всі. Доки люди перестануть протестувати й зрозуміють, що зміни на *краще* для них, на *краще* для їхніх дітей, на *краще* для майбутнього.

Я пам'ятаю правила.

Більше ніяких небезпечних фантазій, ніяких ліків за рецептом. Нова генерація має складатися лише зі здорових особистостей. Хворих потрібно ізолювати. Від старих відмовитися. Проблемних зачинити в психлікарнях. Виживуть лише сильні.

Так.

Звичайно.

Більше ніяких дурних мов, дурних історій, більше ніяких дурних картин над дурними камінами. Ніякого Різдва, Хануки,

Рамадану і Дівалі. Ніяких розмов про релігію, віру чи особисті переконання. «Особисті переконання — це те, що майже вбило нас усіх» — ось що вони кажуть.

Особисті пріоритети, забобони та ідеології розділили нас. Спантеличили нас. Зруйнували нас.

Ми маємо подолати егоїстичні потреби, бажання й пристрасті. Позбавитися жадібності, надмірності та зажерливості. Порятунок — у самоконтролі, мінімалізмі, рівних умовах життя; одна проста мова і новенький словник зі зрозумілими всім словами.

«Оце врятує нас, врятує наших дітей, врятує людство» — так вони кажуть.

Справедливість «Відродження». Людство «Відродження». Надія «Відродження», Зцілення і Щастя.

ВРЯТУЙ НАС!
ПРИЄДНУЙСЯ ДО НАС!
СУСПІЛЬСТВО «ВІДРОДЖЕННЯ»!

На стінах досі залишилися плакати.

Вітер тріпає їхні подерті залишки, але вони міцно закріплені і майорять над металевими та бетонними конструкціями. Деякі з них прилаштовані до стовпів, що випинаються прямо з землі; скрізь є гучномовці. Гучномовці тепер на кожному стовпі. Гучномовці попереджають людей про неминучі небезпеки, які їх оточують.

Але світ жахливо мовчазний.

У байдужому холоді містяни квапляться на фабрики, шукаючи, чим прогодувати свої родини. Надія в цьому світі стікає кров'ю під дулом пістолета.

Насправді всім байдуже до ідеї.

Люди звикли сподіватися. Вони хочуть думати, що стане краще. Вони хочуть вірити, що зможуть повернутися до звичних турбот про плітки, відпустки та суботні вечірки. «Відродження» обіцяло надто красиве майбутнє, щоб це могло бути правдою, а суспільство надто впало у відчай, щоб не вірити. Вони не усвідомили, що пожертвували своїми душами організації, яка змогла скористатися їхнім невіглаством. Їхнім страхом.

Більшість громадян надто налякані, щоб протестувати, але є інші, сильніші. Інші, що чекають слушної нагоди. Інші, що вже почали боротися.

Сподіваюся, боротися ще не пізно.

Я жадібно розглядаю кожну гілочку, що тремтить на вітрі, кожного солдата, кожне вікно, яке я можу порахувати. Мої очі немов два професійних кишенькових крадії, вони гребуть усе підряд і зберігають у сховищах моєї пам'яті.

Ми все їдемо та їдемо, і я втрачаю лік хвилинам.

Ми під'їжджаємо до чогось, напевно, разів у десять більшого за психлікарню, імовірно, тут якийсь осередок цивілізації. Ззовні це непримітна будівля, що нічим не вирізняється, крім свого розміру; сірі сталеві плити утворюють чотири гладкі стіни з щілинами вікон. Непримітна будівля без жодної особливої прикмети чи позначки, що вказувала б на її справжнє призначення.

Замаскована штаб-квартира.

Усередині танка звивистий безлад кнопок і важелів, що спантеличують мене, але Адам розчиняє дверцята ще до того, як я встигаю з усім цим розібратися. Його руки знову охоплюють мій стан, мої ноги вже твердо стоять на землі, але серце калатає так швидко, що, я певна, він може його почути. Він мене не відпускає.

Я підводжу погляд.

Непроникні очі, насуплене чоло, його вуста ~~його вуста його вуста~~ — два шматки поразки, складені разом. Я відступаю назад, і тисячі дрібних частинок розсипаються між нами. Він кліпає очима. Відвертається. Вдихає, і п'ять пальців його руки стискаються в кулак.

— Сюди, — киває вбік будівлі.

Я йду за ним усередину.

ОДИНАДЦЯТЬ

Хоч до якого неймовірного жаху я приготувалася, реальність чи не гірша.

Брудні гроші стікають зі стін, роки постачання їжі змарновані на мармурову підлогу, сотні тисяч доларів, що могли б бути

витрачені на медичну допомогу, утоплені в неймовірних меблях і перських килимах. Відчуваючи тепло від вентиляторів, я подумала про дітей, що благають чистої води. Глянувши на кришталеві люстри, почула зойки матерів, що просять милосердя. Я бачу ілюзорний світ, що існує серед жахливої реальности, і не можу поворухнутися.

Я не можу дихнути.

Так багато людей мусять померти, щоб підтримати ці вигоди. Так багато людей мусять втратити свої домівки, своїх дітей і свої останні п'ять доларів у банку за обіцянки, обіцянки, обіцянки, так багато обіцянок врятувати їх від самих себе. Вони *обіцяли* нам, «Відродження» обіцяло нам надію на краще майбутнє. Вони казали, що все виправлять, вони казали, що допоможуть нам повернутися до знайомого світу — світу з побаченнями в кіно, весіллями навесні та дитячими вечірками. Вони казали, що повернуть нам наші будинки, наше здоров'я, наше стабільне майбутнє.

Але вони вкрали все.

Вони забрали все. ~~Моє життя. Моє майбутнє. Мій розум. Мою свободу.~~

Вони заполонили світ зброєю, направленою в наші чола, і, усміхаючись, вистріляли шістнадцять куль прямо через наше майбутнє. Тих, хто був достатньо сильний, щоб боротися, вони знищили, а жалюгідних слабаків, що не вписувалися в їхні утопічні плани, ізолювали. ~~Таких, як я.~~

Ось доказ їхньої корупції.

Мою шкіру заливає холодний піт, пальці тремтять від огиди, ноги не встоять на цій ~~марній марній марній~~ егоїстичній розкоші. Усе червоніє. Кров закатованих тіл бризкає крізь вікна, розливається підлогою, стікає з люстр.

— Джульєтто...

Я зломлена.

Я падаю на коліна, моє тіло вивертається від болю, який я так довго стримувала, труситься від ридань, які я більше не здатна придушувати, моя гідність розчиняється в сльозах, напруга останнього тижня роздирає шкіру на клапті.

Я не можу навіть дихати.

Я не можу вхопити кисню, мене вивертає на сорочку, але блювоти немає, я чую голоси і бачу обличчя, яких більше не впізнаю, відлуння слів і думки так переплутуються, що я не розумію, чи досі притомна.

Мені здається, я справді збожеволіла.

Мене піднімає в повітря. Я немов пір'їнка в його руках, він проходить крізь натовп солдат, яким цікаво глянути, що там відбувається, і на мить мені все одно, що я не повинна цього хотіти. Я хочу забути про те, що маю його ненавидіти, що він мене зрадив, що він працює на тих самих людей, які хочуть зруйнувати той мізер, який ще залишився від людської цивілізації; моє обличчя заривається в м'яку тканину його сорочки, щока притиснута до його грудей, він пахне силою та сміливістю, і весь світ потопає в дощі. Я хочу, щоб він ~~ніколи ніколи ніколи~~ ніколи не відпускав мене. Шкода, що я не можу торкнутися його шкіри, я хотіла б, щоб між нами не було перепон.

Реальність гатить мене в обличчя.

Приниження прострілює мій мозок, відчайдушний сором затьмарює свідомість; кров бухає до голови мені, проступає крізь шкіру. Я хапаюся за його сорочку.

— Ти можеш мене вбити, — кажу я йому. — У тебе ж є пістолети.

Я викручуюся з його обіймів, і він міцніше притискає мене до себе. На його обличчі жодної емоції, крім несподіваного напруження в щелепі й руках.

— Ти можеш просто *вбити мене*, — благаю я.

— Джульєтто...

Його голос суворий, на межі відчаю.

— *Будь ласка.*

Я знову завмираю. Знову безсила. Я тану, енергія витікає з моїх кінцівок.

Ми стоїмо навпроти дверей.

Адам бере картку-ключ і проводить по чорній скляній панелі, вбудованій біля ручки, і сталеві двері розчиняються. Ми заходимо всередину.

Ми самі в новій кімнаті.

— Будь ласка, ~~не відпускай мене~~ відпусти мене, — кажу я йому.

Посередині ліжко королівських розмірів, пишний килим прикрашає підлогу, у стіні навпроти вбудовано гардероб, люстри звисають зі стелі. Ця краса така гнила, що я не можу на неї дивитися. Адам обережно опускає мене на м'який матрац і робить маленький крок назад.

— Думаю, на якийсь час ти залишишся тут, — говорить він.

Я заплющую очі. Я не хочу думати про нелюдські тортури, що чекають на мене.

— Будь ласка, — кажу йому. — Я хотіла би побути сама.

Глибоке зітхання.

— Це неможливо.

— Що ти маєш на увазі? — я повертаюся.

— Я маю наглядати за тобою, Джульєтто.

Він вимовляє моє ім'я немов зітхання. ~~Моє серце моє серце моє серце.~~

— Варнер хоче, щоб ти зрозуміла, що він тобі пропонує, але тебе досі вважають... загрозою. Він призначив мене на це завдання. Я не можу піти.

~~Не знаю, чи хвилює мене це, чи лякає.~~ Я нажахана.

— Ти житимеш зі мною?

— Я живу в бараках на протилежному кінці цієї будівлі. З іншими солдатами. Але так, — він прочищає горло, не дивиться на мене. — Я переїду сюди.

Біль пронизує мій живіт і розходиться нервами. Я хочу ненавидіти і засуджувати його, хочу волати, але не можу, бо все, що бачу, — це восьмирічного хлопчика, який навіть не пам'ятає, що він був найдобрішою людиною, яку я пізнала в житті.

Я не хочу вірити, що все це відбувається насправді.

Я заплющую очі й опускаю голову на коліна.

— Тобі треба одягтися, — говорить він за мить.

Я піднімаю голову. Кліпаю, немов не можу зрозуміти, про що він говорить.

— Я одягнена.

Він прочищає горло, але намагається залишатися спокійним.

— Тут є ванна кімната.

Він жестом вказує на неї. Я помічаю в кімнаті ще одні двері, і раптом мені стає цікаво. Я чула розповіді про людей, що мають ванни у своїх спальнях. Думаю, вони не прямо *в* спальнях, але досить близько. Я зісковзую з ліжка й прямую туди, куди вказує його палець. Коли я відчиняю двері, він продовжує:

— Тут ти можеш взяти душ і переодягтися. Ванна — єдине місце, де немає камер, — додає він за якусь мить.

У моїй кімнаті камери.

Звісно.

— Там ти можеш знайти одяг.

Він киває на гардероб. Раптом мені здається, що його щось муляє.

— І ти не можеш піти? — питаю я.

Він потирає чоло та сідає на ліжко. Зітхає.

— Ти маєш приготуватися. Варнер чекатиме тебе на обід.

— *Обід?* — здається, мої очі зараз вилізуть на лоб.

— Так, — похмуро відповідає Адам.

— То він не збирається мене катувати? — мені соромно за полегшення, що вчувається в моєму голосі; напруга, яку я не усвідомлювала, спала, її підживлював мій страх.

— Він збирається запросити мене на *обід*?

~~Я така голодна, мій шлунок стискається від голоду. Я така голодна така голодна така голодна.~~ Я навіть не уявляю, як смакуватиме справжня їжа.

Адамове обличчя знову стає непроникним.

— Ти маєш поспішати. Я покажу тобі, як усе працює.

Я не встигаю запротестувати, як він уже у ванній, і мені доводиться йти за ним. Двері досі відчинені, він стоїть у маленькій кімнатці, повернувшись до мене спиною, і я не розумію чому.

— Я знаю, як користуватися ванною, — говорю йому. ~~Я колись жила в нормальному будинку. Я колись мала родину.~~

Він повертається дуже, дуже повільно, і мене накриває паніка. Зрештою він підводить голову, але його очі бігають туди-сюди. Коли він дивиться на мене, його зіниці розширяються, а чоло

насуплюється. Права рука стискається в кулак, а один палець лівої руки він підносить до вуст. Він наказує мені мовчати.

У мене все всередині обривається.

Я знала, щось насувається, але ніколи не думала, що це буде саме Адам. Я не думала, що він буде тим, хто мене скривдить, катуватиме мене, змусить жадати смерті більше, ніж раніше. Я навіть не усвідомлюю, що плачу, доки не чую власний хрип і не відчуваю мовчазних сліз, що котяться обличчям, і мені ~~соромно так соромно~~ так соромно за свою слабкість, але якійсь частині мене все одно. Є спокуса благати, просити пощади, схопити його пістолета і самій покласти всьому край. Відчай — єдине, що мені залишається.

Він, здається, помічає мою раптову істерику, бо його очі широко розплющуються, а рот розтуляється.

— Ні, Джульєтто, я не... — він тихо щось собі бурмоче. Здіймає до чола кулак, обертається, тяжко зітхає, перетинає маленьку кімнатку. Знову бурмоче.

Виходить, не обертаючись.

ДВАНАДЦЯТЬ

Цілих п'ять хвилин під гарячою проточною водою, два шматки мила, обидва з ароматом лаванди, пляшка шампуню, призначеного лише для волосся, і доторк м'яких махрових рушників, які я наважилася огорнути довкола свого тіла, — я починаю розуміти.

Вони хочуть, щоб я пробачила.

Вони думають, що зможуть стерти мої спогади, купити мою лояльність, мою відданість кількома гарячими обідами і кімнатою з видом. Вони думають, що я так дешево продаюся.

Здається, Варнер не розуміє, що я виросла без усього цього і не жалілася. Я не хотіла одягу чи ідеального взуття чи будь-чого дорогого. Я ніколи не бажала загорнутися у шовк. Усе, чого я будь-коли прагла, — це торкнутися іншої людської істоти не лише руками, але й серцем. Я спостерігала світ з його браком

спочуття, поверховими судженнями і холодними обуреними поглядами. Навколо мене цього було задосить.

Я мала так багато часу, щоб слухати.

Дивитися.

Вивчати людей, місця, події. Усе, що потрібно було зробити для цього, — це розплющити очі. Просто розгорнувши книжку, я могла на кожній сторінці спостерігати історії, які стікають кров'ю. Спогади, вигравіювані на папері.

Я жила між сторінками книжок.

Не маючи живих людських стосунків, я укладала союзи з паперовими образами. Я відчувала любов і втрату з оповідей, вичитувала їх з історії. Я пережила підлітковий вік за асоціаціями. Мій світ — це переплетена павутина слів, нанизаних кінцівка до кінцівки, кістка до сухожилля, думки до образів — усе разом. Я складаюся з літер, образів, сформованих у речення, чиїхось дотепних вигадок.

Вони хочуть стерти з мого життя на цій землі кожен розділовий знак, але не думаю, що можу дозволити цьому статися.

Я одягаю свій старий одяг і навшпиньки виходжу в спальню, де, виявляється, уже нікого немає. Адам пішов, хоч говорив, що залишиться. Я не розумію його, не розумію його дій, не розумію свого прихованого розчарування. Якби ж мені не подобалася ця свіжість моєї шкіри, відчуття ідеальної чистоти, яке огорнуло мене вперше після такого тривалого часу; я не розумію, чому досі не подивилася в дзеркало, чому боюся того, що там побачу, чому не певна, що пізнаю те обличчя з дзеркала.

Відчиняю гардероб.

Тут повно суконь і черевиків, сорочок і штанів та іншого різноманітного одягу. Кольори такі яскраві, що мені аж боляче дивитися, тканини такі розкішні, що я майже боюся їх торкатися. Розмір підходить ідеально, надто ідеально.

Вони чекали на мене.

Здається, з неба падає каміння і гатить мене по черепу.

Я була знехтувана, покинута й ізольована в суспільстві, потім мене забрали з дому. Мене насильно тестували й запроторили в камеру. Мене досліджували. Я голодувала. Мені кинули дружбу

лише для того, щоб зрадити й утопити в цьому жахітті, за яке я маю бути вдячна. Моїм батькам. Моїм учителям. Адамові. Варнерові. «Відродженню». Вони всі мене використовували.

Вони думають, що я лялька, яку можна переодягати й викручувати то так, то інак.

Але вони помиляються.

— Варнер чекає на тебе.

Я обертаюсь і відскакую від гардеробу, захряпуючи дверцята в паніці, що стискає моє серце. Я заспокоююсь і проганяю свій страх, коли бачу Адама, що стоїть у дверях. Його вуста якусь мить рухаються, але він нічого не говорить. Несподівано він проходить уперед аж на стільки, що його можна торкнутися.

Він прямує повз мене, щоб знову відчинити дверцята, що приховують речі, саме існування яких викликає в мене огиду.

— Це все для тебе, — говорить він, не дивлячись на мене, його пальці торкаються сукні такого насиченого сливового кольору, що її хочеться з'їсти.

— У мене вже є одяг, — я проводжу рукою по складках своїх брудних зношених лахміть.

Зрештою він вирішує глянути на мене, але й цієї миті його очі кліпають і застигають, його вуста розтуляються від здивування. Я думаю, що, може, помившись, здобула нову подобу, і шаріюся, сподіваючись, що йому не надто гидке те, що він бачить. Не знаю, чому мене це так турбує.

Він відводить погляд. Глибоко зітхає.

— Я чекатиму ззовні.

~~Я дивлюся на фіолетову сукню, якої торкнувся Адам.~~ Якусь мить роздивляюся всередині гардеробу, перед тим як захряпнути його. Проводжу тремтячими пальцями по вологому волоссю і намагаюся заспокоїтися.

Я Джульєтта.

Я дівчина.

Я не чиясь власність.

Мені все одно, як Варнер хоче, щоб я виглядала.

Я виходжу, і Адам секунду дивиться на мене. Він потирає потилицю й нічого не каже. Хитає головою. Рушає. Він не торкається

мене, і я мала б цього не помічати, але помічаю. Я не уявляю, чого очікувати, яким буде моє життя в цьому новому місці, але в мене шкребе в шлунку від кожної вишуканої прикраси, кожного дорогого аксесуару, від кожної зайвої картини, оздоби чи освітлення цього будинку. Сподіваюся, усе воно згорить у пеклі.

Я йду за Адамом по довгому, встеленому килимом коридору до повністю скляного ліфта. Він використовує ту саму картку-ключ, якою відмикав мої двері, і ми заходимо всередину. Я навіть не усвідомлюю, що ліфт почав рухатися вгору через ці нескінченні поверхи. Думаю, яке це буде огидне видовище, коли я увійду до їдальні, і майже рада.

Мені приємно розчаровувати Варнера в усьому.

У їдальні досить місця, щоб нагодувати тисячі сиріт. Замість них там сім банкетних столів, на яких красується синій шовк, кришталеві вази з орхідеями і мрійливими ліліями, скляні глеки з гарденіями. ~~Це чарівно.~~ Цікаво, де вони дістали квіти. Напевно, ці квіти несправжні. Навряд чи вони можуть бути справжні. Я не бачила справжніх квітів уже багато років.

Варнер сидить на чолі стола в центрі кімнати. Щойно побачивши ~~мене~~ Адама, він підводиться. Уся кімната підводиться слідом за ним.

Майже відразу я розумію, що вільний стілець збоку від нього для мене, і я не маю зупинятись, але зупиняюся. Швидко оглядаю всіх присутніх і не помічаю більше жінок, окрім мене.

Адам торкається моєї спини кінчиками трьох пальців, і здається, моя шкіра зараз вибухне. Я поспішаю вперед, і Варнер привітно усміхається. Він відсовує стільця зліва і жестом запрошує мене сідати. Я сідаю.

Намагаюся не дивитися на Адама, що сідає навпроти.

— Знаєш... серденьку, у твоєму гардеробі є одяг.

Варнер сідає; усі в кімнаті також сідають і продовжують базікати. Він майже повністю повертається в моєму напрямку, але чомусь єдина людина, присутність якої я відчуваю, за столом навпроти. Я концентрую увагу на порожній тарілці за два дюйми від моїх пальців. Опускаю руки на коліна.

— І ти більше не повинна одягати ці брудні тенісні туфлі, — продовжує Варнер, зиркнувши на мене ще раз перед тим, як налити щось у мою чашку. Воно виглядає як вода.

~~Мені так хочеться пити, що я могла би всотати водоспад.~~

Ненавиджу його усмішку.

Чиста ненависть виглядає, як усі інші люди, коли усміхається. Доки вона крутиться і складає вуста й зуби в щось подібне до слабини, яка не може напасти.

— Джульєтто?

Я вдихаю надто швидко. Здушений кашель стискає моє горло. Його скляні зелені очі роздивляються мене.

— Ти не голодна? — такий медовий голос. Руки в рукавичках торкаються мого зап'ястя, і я майже вивертаю його, поспішаючи відсунутися.

~~Я могла б з'їсти будь-кого в цій кімнаті.~~

— Ні, дякую.

Він розтягує нижню губу в посмішку.

— Серденьку, не плутай сміливість з дурістю. Я знаю, що ти днями нічого не їла.

Мій терпець урвався.

— Та я ліпше помру, ніж їстиму вашу їжу чи слухатиму, як ви називаєте мене *серденько*, — кажу я йому і стискаю щелепи.

Адам упускає виделку.

Варнер зиркає на нього, але, коли знову дивиться на мене, його очі суворішають. Він утримує мій погляд кілька секунд, перед тим як дістати пістолета з кишені піджака. Стріляє.

Уся кімната кричить, щоб він перестав.

Моє серце підкочується до горла.

Я дуже-дуже повільно повертаю голову в напрямі дула Варнерового пістолета, щоб побачити, що він прострелив кістку м'ясної страви. Їжа трохи парує, її навалено менш ніж за фут від гостей. Він стріляв і не дивився. Він міг когось убити.

Уся моя енергія йде на те, щоб залишатися дуже-дуже спокійною.

Варнер кладе пістолета на мою тарілку. Тиша облітає всю залу і повертається назад.

— Дуже обережно добирай слова, Джульєтто. Варто мені поворухнути пальцем, і твоє життя стане не таким простим.

Я кліпаю очима.

Навпроти мене Адам штовхає тарілку з їжею; його прямий погляд проходить моєю шкірою, немов розпечена кочерга. Його очі волають *будь ласка.*

Я беру виделку.

Від Варнера нічого не приховаєш. Він прочищає горло трохи заголосно. Нерадісно сміється, розрізаючи м'ясо на тарілці.

— Мені потрібно змусити Адама виконувати всю роботу за мене?

— Вибачте?

— Здається, він єдиний, кого ти слухаєшся.

Його тон грайливий, але щелепа, безсумнівно, нервово напружена. Він повертається до Адама.

— Дивно, що ти не попросив її змінити одяг, як я тобі наказував.

Адам сідає пряміше.

— Я просив, сер.

— Мені подобається мій одяг, — говорю я йому. «Мені подобається муляти тобі очі», — це те, що я хочу йому сказати.

Варнер знову усміхається.

— Серденьку, ніхто не питає, що *тобі* подобається. Тепер їж. Мені потрібно, щоб біля мене ти виглядала якнайкраще.

ТРИНАДЦЯТЬ

Варнер наполягає на тому, щоб провести мене до кімнати.

Після обіду Адам разом з кількома солдатами кудись зникає. Зникає без слова чи погляду в мій бік, і я не знаю, чого чекати. Зрештою мені нічого втрачати, крім свого життя.

— Я не хочу, щоб ти мене ненавиділа, — говорить Варнер, коли ми прямуємо до ліфта. — Я твій ворог лише тоді, коли ти сама цього захочеш.

— Ми завжди будемо ворогами, — мій голос бринить кригою, слова тануть на моєму язиці. — Я ніколи не буду тим, чим ви хочете мене зробити.

Натискаючи кнопку ліфта, Варнер зітхає.

— Я гадаю, невдовзі ти зміниш свою думку.

Він поглядає на мене, ледь усміхаючись. Це жахливо, що така дивовижна зовнішність марнується на таке жалюгідне створіння.

— Ти і я, Джульєтто — разом? Нас не зупинити.

Я не дивлюся на нього, хоч відчуваю його погляд на кожному дюймі свого тіла.

— Ні, дякую.

Ми в ліфті. Світ мчить повз нас, а стіни зі скла роблять нас видимими для всіх на кожному поверсі. У цій будівлі немає секретів.

Варнер торкається мого ліктя, але я відсуваюся.

— Ти можеш передумати, — м'яко говорить він.

— Як ви це з'ясували?

Ліфт, дзенькнувши, розчиняється, але я не рухаюся. Я нарешті обертаюся, щоб роздивитися його, бо не можу втримати цікавості. Я роздивляюся його руки, так завбачливо затягнуті в шкіру, рукави товсті, тверді й довгі. Навіть комірець високий, королівський. Він бездоганно одягнений з голови до п'ят, закритий скрізь, окрім обличчя. Навіть якщо я захочу його торкнутися, не певна, що зможу це зробити. Він не забуває захищатися.

Від мене.

— Можливо, поговоримо завтра ввечері?

Він піднімає брову й пропонує мені руку. Я вдаю, що не помітила її, коли ми виходимо з ліфта і спускаємося коридором.

— Можливо, одягнеш щось гарненьке.

— Як тебе звати? — питаю його.

Ми стоїмо навпроти моїх дверей.

Він зупиняється. Здивований. Майже непомітно піднімає підборіддя. Фокусує свої очі на моєму обличчі, поки я не починаю шкодувати про своє запитання.

— Ти хочеш знати моє ім'я.

Я роблю це ненавмисне, але мої очі трохи звужуються.

— Варнер — це твоє прізвище, чи не так?

Він майже усміхається.

— Ти хочеш знати моє ім'я.

— Не думала, що це таємниця.

Він ступає вперед. Його вуста ледь ворушаться. Він опускає погляд й натужно зітхає. Проводить пальцем у рукавиці по моїй щоці.

— Я скажу тобі моє ім'я, якщо ти скажеш мені своє, — шепоче надто близько до моєї шиї.

Я задкую. Важко ковтаю.

— Ти вже знаєш моє ім'я.

Він не дивиться мені в очі.

— Твоя правда. Сформулюймо це інакше. Маю на увазі: я скажу тобі своє ім'я, якщо ти покажеш мені своє.

— Що?

Я дихаю надто часто, надто нерівно.

Він повільно знімає рукавичку, а я починаю панікувати.

— Покажи мені, що ти можеш.

Я так стискаю щелепу, що починають боліти зуби.

— Я не буду тебе торкатися.

— Усе нормально, — він стягує другу рукавичку. — Мені й не потрібна твоя допомога.

— Ні...

— Не переймайся, — усміхається він. — Певний, *тобі* не буде боляче.

— Ні, — я задихаюся. — Я не буду... Я не можу...

— Добре, — відрізає Варнер. — Це добре. Ти не хочеш завдати мені болю. Мене це тішить.

Він майже закочує очі. Дивиться вниз у коридор. Поглядом знаходить солдата. Підкликає його кивком голови.

— Дженкінз?

При своїх габаритах Дженкінз рухається надзвичайно швидко; він опиняється біля мене за секунду.

— Сер.

Солдат на дюйм схиляє голову, хоч ясно, що він старший за Варнера. Йому не може бути більш ніж 27; невеликий, міцний, коренастий. Скоса позирає на мене. Його карі очі тепліші, ніж я очікувала.

— Мені потрібно, щоб ти провів міс Феррарз униз. Але попереджаю: вона страшенно вперта й намагатиметься вислизнути

з-під твого нагляду, — Варнер повільно усміхається. — Не має значення, що вона казатиме чи робитиме, солдате, ти не повинен її відпускати. Ясно?

У Дженкінза розширюються зіниці; він кліпає очима, його ніздрі тріпотять, а пальці судомно стискаються. Він коротко видихає. Киває. Дженкінз не ідіот.

Я починаю бігти.

Затиснута в коридорі, я пробігаю повз приголомшених солдатів, надто наляканих, щоб мене зупинити. Я не знаю, що роблю, чому вважаю, що можу втекти звідси, і куди мені зараз податися. Намагаюся дістатися ліфта, бо, мені здається, так можна виграти час. Я не знаю, що мені робити далі.

Накази Варнера відлунюють від стін і вибухають у моїх вухах. Йому не доводиться мене переслідувати. Інші зроблять брудну роботу за нього.

Переді мною шикуються солдати.

Позаду мене.

Біля мене.

Я не можу дихати.

Я кручуся в колі своєї дурості, паніки, болю, викликаних думкою про те, що я мимохіть можу зробити з Дженкінзом. Що він мимохіть зробить зі мною. Що станеться з нами обома, попри наші найкращі наміри.

— Хапайте її, — спокійно промовляє Варнер. Тиша заполоняє кожен куточок цієї будівлі. Його голос — єдиний звук у кімнаті.

Дженкінз виступає наперед.

Мої очі сльозяться, і я заплющую їх. Мені складно їх знову розплющити. Я оглядаюся назад на натовп і бачу в ньому знайоме обличчя. Адам дивиться на мене, він нажаханий.

Усе моє тіло палає від сорому.

Дженкінз простягає до мене руку.

Мої кістки підгинаються синхронно з ударами серця. Я сповзаю на підлогу, складаючись, немов гофрований папір. Мої руки в цій подраній футболці так болісно оголені.

— Ні, — я затримую простягнуту руку, благаючи очима, вдивляючись в обличчя цього незнайомого чоловіка. — Будь ласка, ні. — Мій голос переривається. — Ви ж не хочете мене торкатися...

— Я й не казав, що хочу, — голос Дженкінза глибокий, спокійний, сповнений жалю. У Дженкінза немає рукавиць, жодного захисту, жодного підготування, жодної можливості захиститися.

— Це був прямий наказ, солдате, — гарчить Варнер, хапаючись за пістолет при боці.

Дженкінз хапає мою руку.

НІ. НІ. НІ.

Я задихаюся.

Кров струменить венами, немов бурхлива ріка, хвилі тепла розходяться тілом. Я відчуваю його біль, відчуваю силу, що витікає з його тіла, удари його серця відлунюють у моєму вусі, і моя голова йде обертом від адреналіну, що переповнює все моє єство.

Я почуваюся живою.

Я б хотіла, щоб це завдавало мені страждань. Я б хотіла, щоб це знищувало мене. Я би хотіла ненавидіти силу, нанизану на мій скелет.

Але ні. Моя шкіра пульсує від чийогось життя, і я не ненавиджу це відчуття.

Я ненавиджу себе за те, що дістаю від цього задоволення.

Я насолоджуюся тим, як це — наповнюватися життям, надією і людською силою, більшими, ніж ті, на які я здатна. Його біль дає мені насолоду, про яку я не просила.

І він не відходить.

Але він не відходить, бо не може. Тому що це я маю обірвати контакт. Тому що біль робить його безсилим. Бо він піймався в мою пастку.

Тому що я — Венерина мухоловка.

Я смертельна.

Я падаю на спину і б'ю його в груди, відштовхуючи від себе, відштовхуючи його вагу від свого маленького тіла, і його непо-

рушне тіло падає біля мого. Раптом я кричу та намагаюся роздивитися щось крізь запону сліз на своїх очах; я гикаю, я в істериці, нажахана непорушним виразом обличчя цього чоловіка, застиглими хрипами на його паралізованих губах.

Я вириваюсь і подаюся назад. Море солдатів розходиться переді мною. На кожному обличчі подив і відвертий жах. Дженкінз лежить на підлозі, і ніхто навіть не намагається до нього наблизитися.

— Хто-небудь, допоможіть йому, — волаю я. — Хто-небудь, *допоможіть* йому! Йому потрібен лікар — його треба забрати... він... о господи... що я наробила...

— Джульєтто...

— НЕ ТОРКАЙТЕСЯ МЕНЕ... ВИ НЕ ПОВИННІ МЕНЕ ТОРКАТИСЯ...

Варнер знову в рукавицях, він намагається пригорнути мене, намагається пригладити моє волосся, намагається витерти сльози, а я хочу його вбити.

— Джульєтто, тобі потрібно заспокоїтися...

— ДОПОМОЖІТЬ ЙОМУ! — кричу я, падаючи на коліна, мій погляд прикутий до постаті на підлозі. Інші солдати нарешті підходять ближче, обережно, немов постраждалий може бути заразним.

— Будь ласка, ви маєте йому допомогти! *Будь ласка...*

— Кенте, Кертісе. Соледаде. ПОДБАЙТЕ ПРО ЦЕ, — вигукує Варнер, перш ніж схопити мене в обійми.

Я ще шарпаюся, доки світ навколо потьмарюється.

ЧОТИРНАДЦЯТЬ

Стеля входить і виходить з фокусу.

Голова важка, зображення розмите, серце калатає. Виразний присмак паніки заліг десь під язиком, і я силуюся пригадати, звідки він. Намагаюся сісти і не можу згадати, чому лежу.

На моїх плечах чиїсь руки.

— Як ти почуваєшся? — Варнер дивиться на мене згори вниз.

Спогади раптом спалахують перед моїми очима, обличчя Дженкінза спливає у свідомості, і я розмахую кулаками й кричу, щоб Варнер мене облишив, намагаюся вирватися з його рук, але він лише усміхається. Коротко сміється. Притискає мої руки вниз до тулуба.

— Ну, принаймні ти прокинулася, — зітхає він. — На мить ти мене налякала.

Я намагаюся знову оволодіти своїми неслухняними кінцівками.

— Забери від мене свої руки.

Він стискає свої пальці в рукавицях навпроти мого обличчя.

— Я одягнений. Не хвилюйся.

— *Ненавиджу* тебе.

— Скільки почуттів, — знову сміється він. Він виглядає таким спокійним, таким задоволеним. Дивиться на мене лагіднішим поглядом, ніж я очікувала.

Я відвертаюся.

Він встає. Робить короткий вдих.

— Ось, — говорить він, вказуючи на тацю на маленькому столику. — Я приніс тобі поїсти.

Я користуюся нагодою встати й оглядітися навколо. Я лежу на ліжку, драпованому золотавим і бордовим найтемнішого відтінку крові дамастом. Підлога вкрита товстим, дорогим килимом кольору вранішнього сонця. У кімнаті тепло. Вона таких самих розмірів, як і та, куди помістили мене, стандартні меблі: ліжко, гардероб, нічний столик, блискуча люстра звисає зі стелі. Єдина відмінність — додаткові двері й товста свічка, що горить на маленькому столику в кутку. Я не бачила вогню так багато років, що вже втратила й лік. Тамую бажання підійти до неї і торкнутися полум'я.

Я піднімаюся з подушок і намагаюся вдати, що мені некомфортно.

— Де я?

Варнер обертається, тримаючи тарілку з хлібом і сиром. У його другій руці склянка води. Він роздивляється кімнату, немов бачить її вперше.

— Це моя спальня.

Якби моя голова не розліталася на шматки, я спробувала б знову втекти.

— Відведіть мене до моєї кімнати. Я не хочу бути тут.

— І ось, будь ласка...

Він сідає в ногах ліжка за кілька футів. Підсовує до мене тарілку.

— Пити хочеш?

Я не знаю, чи це тому, що я не можу спокійно все обміркувати, чи тому, що я загалом спантеличена, але мені важко примирити протилежні особистості Варнера. Ось він, простягає мені склянку води після того, як змушував катувати людину. Я піднімаю руку і роздивляюся свої пальці, немов ніколи досі їх не бачила.

— Я не розумію.

Він піднімає голову, роздивляється мене, немов я можу серйозно собі нашкодити.

— Я лише спитав, чи хочеш ти пити. Це не повинно бути складним для розуміння.

Пауза.

— Випий це.

Я беру склянку. Дивлюся на неї. Роздивляюся всі стіни.

Напевно, я божевільна.

Варнер зітхає.

— Не певний, але я думаю, ти знепритомніла. Гадаю, ти маєш щось з'їсти, хоч щодо цього я теж не цілком певний, — він замовкає. — Мабуть, забагато переживань для першого дня. Моя помилка.

— Чому це ти раптом такий добрий до мене?

Здивування на його обличчі дивує мене навіть більше.

— Тому що я дбаю про тебе, — просто відповідає він.

— Ти *дбаєш* про мене?

Оніміння в моєму тілі починає зникати. Кров'яний тиск підвищується, і гнів повертається.

— Я майже вбила Дженкінза через тебе!

— Ти не вбила...

— Твої солдати били мене! Ти тримаєш мене як ув'язнену! Погрожуєш мені! Ти погрожуєш мене вбити! Відбираєш у мене свободу і кажеш, що *дбаєш* про мене? — я ледь стримуюся, щоб не вихлюпнути склянку йому в обличчя. — Ти *монстр*!

Варнер відвертається, тож я дивлюся на його профіль. Він стискає кулаки. Щось обмірковує. Торкається вуст.

— Я лише намагаюся допомогти тобі.

— Брехун.

Здається, він погоджується. Киває, але лише один раз.

— Так. Здебільшого — так.

— Я не хочу тут бути. Я не хочу бути твоєю піддослідною. Відпусти мене.

— Ні. — Він підводиться. — Боюся, цього я зробити не можу.

— Чому ні?

— Тому що я не можу. Я просто... — він смикає свої пальці. Прочищає горло. Його погляд на коротку мить зупиняється на стелі. — Просто ти мені потрібна.

— Я тобі потрібна, щоб убивати людей!

Він відповідає не відразу. Проходить до свічки. Знімає рукавиці. Гладить полум'я голими пальцями.

— Ти знаєш, Джульєтто, я здатен убивати людей і сам. Якраз оце я вмію дуже добре.

— Це огидно.

Він знизує плечима.

— А як інакше хлопець мого віку міг би керувати стількома солдатами? Чому батько довірив мені цілий сектор?

— Твій *батько*? — я сідаю, мимохіть зацікавлена.

Він ігнорує моє питання.

— Механізми страху досить прості. Люди бояться мене, тож слухають, коли я наказую, — він махає рукою. — Порожні погрози тепер нічого не варті.

Я примружую очі.

— Тож ти вбиваєш людей, щоб стати сильнішим.

— Як і ти.

— Звідки ти...

Він голосно регоче.

— Можеш брехати собі, якщо це якось допомагає.

— Я не брешу...

— Чому ж тоді ти так довго не могла відпустити Дженкінза?

Я застигаю з роззявленим ротом.

— Чому ти відразу його не відштовхнула? Чому дозволила йому торкатися себе аж так довго?

Мої руки починають тремтіти, тож я міцно їх стискаю.

— Ти нічого про мене не знаєш.

— А ти вже проголосила, що знаєш мене як облупленого.

Я стискаю щелепи, бо вже боюся щось говорити.

— Принаймні я чесний, — додає він.

— Ти щойно сам назвав себе брехуном!

Він піднімає брови.

— Принаймні чесно визнаю, що я брехун.

Я різко ставлю склянку води на край стола. Опускаю голову на руки. Намагаюся залишатися спокійною. Глибоко вдихаю.

— Ну, — хриплю я. — Навіщо тоді тобі я? Якщо ти такий чудовий вбивця?

На його обличчі з'являється і відразу ж зникає усмішка.

— Одного дня я познайомлю тебе з відповіддю на це питання.

Я намагаюся протестувати, але він жестом руки зупиняє мене. Бере шматок хліба з тарілки. Підносить до мене.

— Ти майже нічого не їла за обідом. Це шкідливо для здоров'я.

Я не рухаюся.

Він кладе хліб на тарілку, а тарілку ставить біля води. Повертається до мене. Дивиться на мене так, що я відразу ж обеззброєна. Так багато речей, які я хочу розповісти чи викричати, але якимось чином забуваю всі слова, що терпляче чекають своєї черги в моєму роті. Я не можу змусити себе відвести погляд.

— З'їж щось, — його очі нарешті відпускають мене. — Потім поспи. Я повернуся по тебе вранці.

— Чому я не можу спати у своїй кімнаті?

Він зводиться на ноги. Струшує пил зі своїх штанів, хоч у цьому немає жодної потреби.

— Тому що я хочу, щоб ти залишилася тут.

— Але чому?

Він вибухає реготом.

— Забагато питань.

— Ну, якби ти дав мені пряму відповідь...

— Добраніч, Джульєтто.

— Ти мене відпустиш? — цього разу я запитую спокійно і навіть боязко.

— Ні, — він робить шість кроків у куток, де стоїть свічка. — І не обіцятиму також, що тобі стане легше.

У його голосі немає жалю, каяття чи співчуття. Так само він міг би говорити про погоду.

— Можливо, ти брешеш.

— Так, можливо, — він киває немов сам до себе. Задмухує свічку.

І зникає.

Я намагаюся це побороти.

Я намагаюся не спати.

Я намагаюся прояснити свої думки, але не можу.

Я падаю без тями від повного виснаження.

П'ЯТНАДЦЯТЬ

Одного разу в школі хтось запитав мене: чому ти просто не вб'єш себе?

Гадаю, це питання мало б здаватися жорстоким, але тоді я вперше усвідомила таку можливість. І не знала, що сказати. Напевно, було божевіллям припускати таке, але я все сподівалася, якщо стану достатньо хорошою дівчинкою, якщо зроблю все правильно, якщо говоритиму правильні речі або не говоритиму нічого, мої батьки змінять свою думку. Я сподівалася, що вони нарешті вислухають мене. Дадуть мені шанс. Зрештою полюблять мене.

У мені завжди жила ця ~~дурна~~ надія.

— Доброго ранку.

Мої очі відразу ж розплющуються. Я ніколи не спала надто міцно.

Варнер дивиться на мене, сидячи в ногах власного ліжка в свіжому костюмі й ідеально начищених черевиках.

Він увесь такий бездоганний. Педантичний. Його подих прохолодний і свіжий, як ранкове повітря. Я відчуваю його на своєму обличчі.

За одну мить я усвідомлюю, що мене оповивають ті самі простирадла, у яких спить Варнер. Несподівано моє обличчя червоніє, я борсаюся, щоб звільнитися. І майже падаю з ліжка.

Я не вітаюся з ним.

— Добре спала? — питає він.

Я підводжу погляд. Його зелені очі такого дивного відтінку — яскраві, кришталево-чисті. Вони небезпечно проникливі. Волосся густе, насиченого золотавого кольору; постать сухорлява й непоказна, але хватка неймовірно сильна. На його лівому мізинці я вперше помічаю нефритову каблучку.

Він перехоплює мій погляд і підводиться. Стискає руки за спиною.

— Тобі час повернутися до своєї кімнати.

Я кліпаю очима. Киваю. Підводжуся і майже падаю. Посуваюся на край ліжка, намагаючись не зважати на запаморочення. Я чую, як Варнер зітхає.

— Ти не з'їла те, що я вчора для тебе залишив.

Тремтячими руками я хапаю склянку з водою й змушую себе з'їсти трохи хліба. Моє тіло так звикло до голоду, що я вже не відчуваю його.

Варнер проводить мене до дверей, щойно я встаю на ноги. У руці я досі стискаю шматок сиру. І мало не впускаю його, коли виходжу з кімнати.

Тут навіть більше солдатів, ніж на моєму поверсі. Кожен споряджений принаймні чотирма різними видами пістолетів, деякі накинуті на їхні шиї, деякі припасовані до поясів. Коли вони помічають мене, на їхніх обличчях відображається неприхований жах. Вони миготять повз нас так швидко, що я могла б цього

й не помітити, але ясно одне: щойно я підходжу ближче, кожен міцніше стискає свою зброю.

Варнер виглядає задоволеним.

— Цей страх працюватиме тобі на користь, — шепоче він мені на вухо.

Моя людськість, розпорошена на мільйони частинок, осідає в цих вкритих килимами коридорах.

— Я ніколи не хотіла, щоб вони мене боялися.

— Ти маєш цього хотіти, — він зупиняється. У його погляді написано, що він вважає мене несповна розуму. — Якщо вони тебе не боятимуться, то почнуть на тебе полювати.

— Люди весь час полюють на речі, яких бояться.

— Тепер вони принаймні розуміють, проти чого виходять, — підсумовує він, прямуючи далі вниз коридором, але мої ноги немов приросли до підлоги.

Здогад вражає мене, як крижаний душ.

— Ти *навмисно* примусив мене катувати Дженкінза?

Варнер уже зробив три кроки вперед, але я бачу усмішку на його обличчі.

— Я все роблю навмисно.

— Ти хотів розіграти спектакль.

Моє серце скаженіє в зап'ястках, пульсує в пальцях.

— Я намагався тебе захистити.

— Від власних солдатів? — кричу я, палаючи від обурення. Біжу, щоб наздогнати його. — Коштом людського *життя*...

— Заходь усередину, — Варнер дійшов до ліфта. Він тримає двері відчиненими для мене.

Я слідую за ним.

Він натискає якісь кнопки справа.

Двері зачиняються.

Я починаю говорити.

Він заганяє мене в кут.

Я задкую в дальній куток скляного куба й несподівано починаю нервуватися. Руками він тримає мої передпліччя, його вуста загрозливо близько до мого обличчя. Варнер зазирає мені

в очі, його погляд небезпечно міниться. Нарешті він промовляє одне-однісіньке слово:

— Так.

Минає якась мить, доки я спромагаюся видушити з себе:

— Що саме «так»?

— Так — від своїх солдатів. Так — коштом людського життя.

Він стискає щелепу. Цідить крізь зуби:

— Ти дуже мало знаєш про мій світ, Джульєтто.

— Я намагаюся зрозуміти...

— Ні, не намагаєшся, — перериває він. Його вії немов золоті нитки, розпечені на вогні. Мені майже хочеться торкнутися їх.

— Ти не розумієш влади й контролю над іншими, які можуть вислизнути з рук будь-якої миті, навіть тоді, коли здається, що ти до всього готовий. Ці дві речі заробити непросто. Але втримати їх ще складніше.

Я намагаюся заговорити, але він мене перериває.

— Думаєш, я не знаю, як сильно мої солдати мене ненавидять? Думаєш, я не знаю, що вони хотіли б мене скинути? Думаєш, немає інших, що бажають зайняти моє місце, щоб здобути яке, я так важко працював...

— Не *лести* собі...

Він проходить ті кілька дюймів, що залишилися між нами, і мої слова падають на підлогу. Я не можу дихати. Напруга, яка лине від його тіла, така сильна, що її майже можна відчути на доторк, і мені здається, мої м'язи починають кам'яніти.

— Ти наївна, — говорить він, його голос перетворюється на жорсткий низький шепіт, що пробігає моєю шкірою. — Не усвідомлюєш, що ти — загроза для всіх у цьому будинку. У них є всі причини нашкодити тобі. Чи ти не бачиш, що я намагаюся тобі допомогти...

— Кривдячи мене! — вибухаю я. — Кривдячи інших!

Він сміється холодно, безрадісно. Відходить від мене з раптовою огидою. Стулки ліфта розходяться, але він не виходить. Звідси я можу бачити свої двері.

— Повертайся до кімнати. Помийся. Перевдягнися. Там у гардеробі є сукні.

— Я не люблю сукні.

— Не думаю, що тобі більше сподобається дивитися на *оте*, — говорить він, киваючи головою кудись у простір. Я простежую за його поглядом і бачу кремезну постать навпроти моїх дверей. Повертаюся до нього, очікуючи пояснення, але Варнер мовчить. Він раптово стає стриманим, риси його обличчя позбавлені емоцій. Він бере мою руку, стискає пальці.

— Я повернуся по тебе точно за годину, — і зачиняє двері ліфта до того, як я починаю заперечувати. Я гадаю собі: чи це просто випадок, що єдина людина, яка не боїться мене торкатися, монстр.

Ступаю вперед і можу ближче роздивитися солдата, що стоїть у темряві.

Адам.

О Адам.

Адам, який тепер знає, на що я здатна.

Серце вибухає в грудях, немов пакет з водою. Легені здіймають грудну клітку. Я почуваюся так, немов усі кулаки на світі б'ють мене в шлунок. Я не повинна так цим перейматися, але переймаюся.

Тепер він назавжди зненавидить мене. Він навіть не гляне на мене.

Я чекаю, доки він відімкне двері, але він не рухається.

— Адаме? — насмілююся я. — Мені потрібна твоя картка-ключ.

Бачу, як він важко ковтає і робить неглибокий вдих, і раптом розумію: щось не так. Підходжу ближче, але швидкий різкий кивок головою просить цього не робити. ~~Я не торкаюся людей я не підходжу близько до людей я монстр.~~ Він не хоче, щоб я наближалася. Я не повинна забувати свого місця.

Він з явним зусиллям відмикає мої двері, і я усвідомлюю: його поранено там, де я не можу побачити. Тепер стає зрозумілим значення слів Варнера, його прощання було попередженням. Попередженням, від якого застигає кожен нерв у моєму тілі.

Адама каратимуть за мої помилки. За мою непокору.

Здається, відра буде мало, щоб зібрати сльози мого жалю.

Я проходжу в двері й востаннє оглядаюся на Адама, нездатна відчути жодної втіхи в його болю. Попри все, що він зробив, я не знаю, чи зможу коли-небудь ненавидіти його. Тільки не Адама. Не того хлопця, якого я знала.

— Сливова сукня, — промовляє він, його голос хрипкий, немов йому важко вдихати. Я маю стиснути свої руки, щоб не кинутися до нього.

— Одягни сливову сукню, — він кашляє. — Джульєтто.

Я буду ідеальним манекеном.

ШІСТНАДЦЯТЬ

Нарешті зайшовши до кімнати, я відчиняю гардероб і відразу ж хапаю сливову сукню, ще перед тим, як згадую, що за мною спостерігають. *Камери.* Мені цікаво, чи Адама покарали так само і за те, що він розповів мені про камери. Я гадаю, чи зі мною він наражається на ще якісь ризики. Міркую, чому так.

Я торкаюся жорсткої нової тканини сливової сукні, і мої пальці мацають підшивку саме так, як учора це робив Адам. Я не можу не дивуватися, чому йому так сподобалася саме ця сукня. Чому саме ця? Чому я маю одягти саме сукню?

Я не лялька.

Я проводжу рукою по дерев'яній полиці під одягом на вішаку, і щось інакше за текстурою зачіпає мою шкіру. Воно тверде і незнайоме, але водночас наче знайоме. Я стаю впритул до гардеробу й ховаюся між дверцятами. Пальці мацають поверхню цієї речі, і раптом сплеск сонячного світла проходить крізь шлунок; переконавшись остаточно, я спалахую надією, а дурна радість така сильна, що дивно, чому сльози не струменять моїм обличчям.

Мій записник.

Він зберіг мій записник. ~~Адам зберіг єдину річ, що належала мені.~~

Я хапаю сливову сукню та ховаю записника серед складок, перед тим як зникнути у ванній.

~~У ванній, де немає камер.~~

~~У ванній, де немає камер.~~

~~У ванній, де немає камер.~~

Він намагався сказати мені, усвідомлюю я. Тоді, у ванній. Він намагався мені щось сказати, а я була така нажахана, що відлякала його.

Я відлякала його.

Я зачиняю за собою двері, мої руки тремтять, коли я розгортаю знайомий папір, згадую свій старий код. Я продивляюся сторінки, щоб упевнитися, чи вони всі на місці, і мій погляд зачіпається за новий запис. У самому низу є запис. Речення, написане не моєю рукою.

Це нове речення, напевно, від нього.

Це не те, що ти думаєш.

Я стою цілком спокійною.

Кожен дюйм шкіри напружений, переобтяжений почуттями, у грудях піднімається тиск, серце стукотить голосніше, швидше, сильніше, долаючи мій вдаваний спокій. Я не тремчу, якщо вчасно замру. Я тренуюся дихати повільніше, я рахую речі, яких не існує, вигадую числа, уявляю, що час — зламаний пісковий годинник, з якого, немов пісок, витікають секунди. Я хочу вірити.

Я хочу сподіватися, що Адам намагається дотягнутися до мене. Я досить божевільна, щоб припустити таку можливість.

Я видираю з маленького записника цю сторінку, притискаю її ближче до себе, ковтаючи істерику, яка щомиті загрожує заполонити мою свідомість.

Я ховаю записника в кишеню сливової сукні. У кишеню, повз яку Адам, напевно, схибив, намагаючись передати мені записника. Кишеню, з якої той, напевно, випав. ~~Кишеню сливової сукні. Кишеню сливової сукні.~~

Надія — це кишеня можливостей.

Я тримаю її в руці.

Варнер не запізнився.

А ще він не постукав.

Він мовчки зайшов до кімнати, навіть не намагаючись сповістити про свою появу. Я взулася, готова до виходу. Його погляд ковзнув по мені. Я стисла щелепу.

— Ви покарали його, — вихоплюється в мене.

— Ти не маєш цим перейматися, — говорить він, кивком голови вказуючи на мою сукню. — Але зрозуміло, що переймаєшся.

Я закушую губу й молюся, щоб мої руки надто не тремтіли. Я не знаю, де Адам. Не знаю, як серйозно його поранено. Не знаю, що Варнер робитиме, як далеко він зайде, щоб отримати те, чого хоче, але страх завдати Адамові більшого болю холодною рукою стискає мій стравохід. Я не можу дихнути. Почуваюся так, немов ковтаю зубочистку. Якщо Адам намагається мені допомогти, це може коштувати йому життя.

Я торкаюся шматка паперу у своїй кишені.

Дихаю.

Погляд Варнера спрямований у вікно.

Дихаю.

— Час іти, — говорить він.

Дихаю.

— Куди ми йдемо?

Він не відповідає.

Ми виходимо з кімнати. Я оглядаюся навколо. Коридор покинутий, порожній.

— Де ~~Адам~~ усі?..

— Мені справді подобається ця сукня, — говорить Варнер, обвиваючи руки навколо мого стану. Я сіпаюсь, але він тягне мене до ліфта. — Ідеально пасує. Допомагає мені відволіктися від усіх твоїх питань.

— Бідолашна твоя мати.

Варнер мало не перечіпається через власні ноги. Його зіниці розширені, погляд стурбований. Він зупиняється за кілька футів від нашої мети.

— Що ти маєш на увазі?

У животі мені похолонуло.

Я дивлюся на його обличчя: воно безсило кривиться, у його рисах з'являється неприхований жах, раптове занепокоєння.

Я не кажу, що намагалася пожартувати. Я мала на увазі: мені шкода його бідолашну матір, бо їй доводиться мати справу з таким жалюгідним нікчемою. Але я нічого йому не відповідаю.

Він хапає мої руки, зазирає в очі. Гостра потреба дізнатися пульсує в його скронях.

— Що ти маєш на увазі? — наполягає він.

— Н-н-нічого, — затинаюся я. Мій голос обривається на половині фрази. — Я нічого... це був просто жарт...

Варнер відкидає мої руки, наче вони його обпекли. Відводить погляд. Прямує до ліфта, не чекаючи на мене.

Я міркую, що він від мене приховує.

Лише коли ми минаємо кілька поверхів і спускаємося незнайомим коридором до виходу, він зрештою дивиться на мене. І кидає чотири слова.

— Ласкаво прошу у твоє майбутнє.

СІМНАДЦЯТЬ

Я пливу в сонячному світлі.

Варнер тримає відчиненими двері, що ведуть прямісінько надвір, для мене це так зненацька, що я заледве можу щось розгледіти. Він хапає мене за лікоть, щоб показати, куди йти, і я оглядаюся на нього.

— Ми виходимо надвір, — промовляю я, бо маю сказати це вголос. Бо зовнішній світ — це ліки, які мені так рідко дозволяють вживати. Бо я не можу зрозуміти, чи це Варнер таким чином знову намагається бути хорошим. Я переводжу погляд від нього на залитий бетоном дворик і знову на нього.

— Що ми робитимемо надворі?

— У нас тут є деякі справи, — він тягне мене до центру цього нового всесвіту, і я вириваюся від нього, сягаючи неба, що, сподіваюся, пам'ятатиме мене. Хмари сірі, такі ж, якими вони були завжди, але рідкі, сьогодні їх небагато. Сонце високо, високо, високо сяє над горизонтом, посилаючи нам своє проміння й тепло. Я стаю навшпиньки, намагаючись торкнутися його. Вітер обіймає мої руки й усміхається шкірі. Прохолодне, шовкове повітря заплітає лагідний бриз у моє волосся. Це квадратне подвір'я може бути моєю бальною кімнатою.

Я хочу танцювати з природними елементами.

Варнер хапає мене за руку. Я обертаюся.

Варнер усміхається.

— Це, — говорить він, жестом вказуючи на холодний сірий світ під нашими ногами, — це робить тебе щасливою?

Я оглядаюся. Розумію, що це подвір'я насправді не зовсім дах, а майданчик, затиснутий між двома будівлями. Підійшовши до краю, я можу розгледіти мертву землю, голі дерева й розкидані будівлі, що простягаються на милі звідси.

— Холодне повітря пахне чистотою, — говорю я йому. — Свіже. Оновлене. Це найліпший запах у світі.

У його погляді водночас міниться радість, турбота, цікавість і збентеження. Він хитає головою. Розстібає піджака й намацує внутрішню кишеню. Дістає пістолета з золотим руків'ям, що блищить на сонці.

Я різко видихаю.

Він оглядає пістолет; я не розумію, що саме він робить, але, напевно, перевіряє, чи готова ця зброя стріляти. Потім тримає пістолет у руці; палець — на спусковому гачку. Розвертається і нарешті помічає вираз мого обличчя.

Майже регоче.

— Не турбуйся. Це не для тебе.

— Чому в тебе пістолет? — я важко ковтаю, сильно стискаючи руки на грудях. — Що ми тут робимо?

Варнер кладе пістолет знову до кишені й іде до протилежного краю цього майданчика. Він подає мені знак слідувати за ним. Я підкрадаюся ближче. Стежу за його поглядом. Визираю через бар'єр.

Усі солдати з будівлі вишикувалися менш ніж за п'ятнадцять футів унизу.

Я нараховую майже п'ятдесят ідеально рівних шеренг; так багато солдатів стоїть немов одне ціле, що я втрачаю їм лік. ~~Цікаво, чи Адам у цьому натовпі. Цікаво, чи він може мене бачити. Цікаво, що він зараз думає про мене.~~

Солдати стоять на майже такому ж квадратному майданчику, як той, де перебуваємо ми з Варнером, але вони організовані в одну чорну масу: чорні штани, чорні сорочки, чорні черевики до гомілки; не видно жодного пістолета. Кожен притискає ліву руку до серця. Усі вони завмерли.

Чорне й сіре
і
чорне й сіре
і
чорне й сіре
і
похмуре.

Тим часом я усвідомлюю непрактичність свого вбрання. Раптом дме вітер, надто жорстокий, надто холодний, надто колючий, він прорізається крізь натовп. Я тремчу, але зовсім не через температуру. Дивлюся на Варнера, але він уже займає своє місце на краю дворика; зрозуміло, що він робив це вже багато разів.

Варнер дістає маленький квадрат перфорованого металу з кишені й прикладає його до вуст; тепер, коли він говорить, його підсилений голос гримить над солдатами.

— Секторе 45.

Одне слово. Один номер.

Солдати внизу починають рухатися; ліві кулаки опускається до їхніх боків, праві кулаки піднімаються до грудей. Вони, немов одна добре злагоджена машина, ідеально взаємодіють між собою. Якби я не була така налякана, мене б це вразило.

— Сьогодні вранці в нас є дві справи, — голос Варнера ріже повітря, чіткий, чистий, нестерпно самовпевнений. — Перша стоїть біля мене.

Тисячі поглядів линуть у мій бік. Я майже здригаюся.

— Джульєтто, підійди, будь ласка. — Два пальці згинаються, прикликаючи мене вперед.

Я повільно виходжу в поле зору.

Варнер пригортає мене однією рукою. Я скулююся. Натовп здригається. Моє серце виходить з-під контролю. Я надто налякана, щоб позадкувати. Варнерів пістолет надто близько до мого тіла.

Здається, солдати приголомшені, що Варнер торкається мене.

— Дженкінз, вийди, будь ласка, наперед.

Мої пальці сіпаються на стегні. Я не можу встояти спокійно. Не можу вгамувати напругу, що трощить мою нервову систему. Дженкінз виходить зі строю; я відразу ж його помічаю.

З ним усе гаразд.

Милий Боже.

З ним усе гаразд.

— Учора ввечері Дженкінз мав задоволення познайомитися з Джульєттою, — продовжує Варнер. Напруга між солдатами майже відчутна на доторк. Здається, ніхто не знає, куди він хилить. І напевно, тут немає жодної людини, яка б уже не чула історію Дженкінза. Мою історію. — Я сподіваюся, ви привітаєте її так само люб'язно, — додає Варнер, його вуста безгучно усміхаються. — Якийсь час вона буде з нами й допоможе підвищити нашу ефективність. «Відродження» вітає її. Я вітаю її. І ви маєте її вітати.

Солдати відразу ж усі водночас опускають кулаки.

Вони рухаються як одне ціле: п'ять кроків назад, п'ять уперед, п'ять на місці. Піднімають ліві руки, стискають пальці в кулак.

І падають на одне коліно.

Я підбігаю до краю, прагнучи поглянути на такі дивні хореографічні вправи. Ніколи не бачила нічого подібного.

Це Варнер змушує їх так стояти, так схилятися, так здіймати кулаки в повітря. Він нічого не говорить принаймні 30 секунд. А потім продовжує:

— Добре.

Солдати знову притискають до грудей праві кулаки.

— Інша причина нашої зустрічі навіть приємніша, ніж перша, — продовжує Варнер, хоча, здається, говорити йому

не надто приємно. Його гострі очі пронизують солдатів унизу, напускаючи відблиски смарагдового мерехтіння на їхні тіла.

— У Делайло є для нас повідомлення.

Кілька хвилин він просто дивиться на солдатів, дозволяючи цим кільком словам варитися в їхніх головах. Дозволяючи їхній уяві довести їх до божевілля. Дозволяючи винним серед них тремтіти у відчаї.

Варнер довго нічого не говорить, так довго.

Так довго ніхто не сміє поворухнутися.

Я починаю боятися за своє життя, попри його запевнення. Я починаю думати, що, можливо, винна саме я. І можливо, пістолет у кишені призначено саме для мене. Зрештою я насмілююся повернутися в його напрямку. Він уперше дивиться на мене, але я не знаю, як трактувати його вираз обличчя.

Його обличчя — це 10 000 можливостей бачити мене наскрізь.

— Делайло, — говорить він, досі дивлячись на мене. — Ти можеш вийти вперед.

Худий чоловік із залисинами, одягнений трохи урочистіше за решту, виходить із самого початку п'ятої шеренги. Він виглядає не зовсім спокійним. Повертає голову на дюйм. Його голос зривається, коли він говорить:

— Сер.

Варнер нарешті відводить від мене погляд і майже непомітно киває в сторону чоловіка з залисинами.

Делайло доповідає:

— У нас обвинувачення проти Особи 45Б-76423. Флетчер, Шеймас.

Солдати завмерли в шеренгах. Полегшення. Страх. Захват. Ніхто не ворухнеться. Не дихне. Здається, навіть вітер боїться порушити тишу.

— Флетчере, — одне Варнерове слово — і кілька сотеньший повертаються в одному напрямі. Флетчер виходить із строю.

Він схожий на медового чоловічка. Руде волосся. Руді веснянки. Червоні, немов намальовані, губи. На обличчі — жодної емоції.

Я ніколи в житті більше не боялася за незнайомця.

Делайло продовжує:

— Флетчера виявили на неконтрольованій території, він підтримував зв'язки з особами, що можуть бути членами повстанського угруповання. Крав їжу та спорядження зі складів, що належать мешканцям Сектору 45. Чи передавав він їм таємну інформацію — невідомо.

Варнер піднімає очі на «медового чоловічка».

— Солдате, ти заперечуєш ці обвинувачення?

У Флетчера роздуваються ніздрі. Стискається щелепа. Коли він починає говорити, його голос хрипить:

— Ні, сер.

Варнер киває. Коротко вдихає. Стискає вуста.

І стріляє йому в чоло.

ВІСІМНАДЦЯТЬ

Ніхто не рухається.

Флетчер падає на землю з обличчям, перекошеним від жаху. Мене так вражає нереальність усього цього, що я не можу визначити, чи часом не сплю, чи часом не помираю, чи, може, ліпше зараз знепритомніти.

Кінцівки Флетчера неприродно викривлені на холодній бетонній поверхні плацу. Довкола нього розтікається кров, але й досі ніхто не поворухнувся. Ніхто не промовив ані слова. Ніхто не виказав жодної ознаки жаху.

Я затуляю рукою вуста, щоб переконатися, що не кричу.

Варнер ховає пістолета назад у кишеню куртки.

— Секторе 45, вільно.

Усі солдати падають на одне коліно.

Варнер ховає підсилювач звуку у свій костюм, йому доводиться відтягати мене з того місця, до якого я немов прикипіла. Я втрачаю над собою контроль, мої кінцівки слабкі, біль пульсує через кістки. Мене нудить, лихоманить, мені важко встояти на ногах. Я намагаюся заговорити, але слова прилипають до язика. Мене бере то жаром, то холодом; мені так погано, що перед очима мерехтять цятки.

Варнер намагається проштовхнути мене в двері.

— Тобі справді потрібно більше їсти, — говорить він мені.

Я розплющую очі, розтуляю рота, широко-широко, бо мені здається, що все моє тіло вкрите дірками.

Напевно, серце спливає кров'ю в моїх грудях.

Я опускаю очі й не розумію, чому на сукні немає крові, адже біль такий реальний.

— Ти вбив його, — нарешті шепочу я. — Ти просто вбив його...

— Ти дуже спостережлива.

— Чому ти *вбив* його, навіщо тобі його *вбивати*, як ти можеш так *чинити*...

— Тримай очі розплющеними, Джульєтто. Тепер не час засинати.

Я хапаю його за сорочку. Я зупиняю його, перш ніж він заходить усередину. Порив вітру дмухає мені в обличчя, і раптом я опановую себе. Сильно штовхаю його, притискаючи спиною до дверей.

— Ти мені огидний, — я дивлюся прямісінько в його кришталево-холодні очі. — Ти мені *огидний*.

Він хапає мене, притискає до дверей, як я щойно притиснула його. Своїми руками в рукавичках бере моє обличчя і дивиться в очі. Він торкається мене тими самими руками, якими щойно вбив людину.

Я в пастці.

Приголомшена.

Трохи налякана.

Його великий палець гладить мою щоку.

— Життя — похмуре місце, — шепоче він. — Іноді доводиться вчитися, як стріляти першим.

Варнер проводить мене в мою кімнату.

— Напевно, ти маєш поспати, — говорить він мені. Це він уперше говорить з того часу, як ми спустилися з даху. — Я пришлю їжу до тебе в кімнату, але в усьому іншому тебе не турбуватимуть.

— Де Адам? ~~Він у безпеці? Він здоровий? Ти збираєшся йому нашкодити?~~

Варнер здригається, на мить втративши самовладання.

— Відколи це тебе турбує?

~~Я турбуюся про Адама Кента з третього класу.~~

— Чи ж не він має стежити за мною? Бо його тут немає. Чи це означає, що ти і його вбив також?

Я почуваюся дурною. Я почуваюся хороброю, бо почуваюся дурною. Мої слова вистрибують з рота без парашутів.

— Я вбиваю людей лише за потреби.

— Чесно.

— Аж надто.

Я сміюся сумним сміхом, Варнер мене не підтримує.

— Решту дня ти вільна. Твоя справжня робота почнеться завтра. Адам приведе тебе до мене. — Він ловить мій погляд. Вичавлює з себе усмішку. — Тим часом спробуй нікого не вбити.

— Ти і я, — відповідаю йому, і лють розливається моїми венами, — ти і я — не одне й те саме.

— Ти насправді не віриш у те, що кажеш.

— Невже ти вважаєш, що можна порівнювати мою... мою *хворобу*... і твоє божевілля...

— *Хворобу?* — він подається вперед у раптовому пориві, а я намагаюся встояти на місці. — Ти думаєш у тебе *хвороба*? — кричить він. — У тебе дар! У тебе є надзвичайна здатність, яку ти не хочеш зрозуміти! Твій *потенціал*...

— У мене немає потенціалу!

— Ти помиляєшся, — він свердлить мене поглядом. Інакше це не описати. Я можу сказати, він майже ненавидить мене в цю мить. Ненавидить мене за те, що я ненавиджу себе.

— Ну, ти вбивця, — кажу я йому. — Тож для тебе це правда.

Його усмішка немов шнур до динаміту.

— Іди спати.

— Іди в пекло.

Він стискає щелепу. Прямує до дверей.

— Якраз там я працюю.

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ

Темрява душить мене.

Мої сни криваві, вони кривавлять, кров закривавлює всю мою свідомість, і я більше не можу спати. Ті сни, що дарували мені спокій, зникли, і я не знаю, як їх повернути. Не знаю, як знайти білу пташку. Не знаю, чи вона ще колись прилетить. Усе, що мені відомо: коли заплющую очі, то не бачу нічого, крім спустошення. Флетчера застрелюють знову й знову, Дженкінз помирає в моїх руках, Варнер стріляє Адамові в голову, вітер співає за моїм вікном, швидко й фальшиво, але я ніяк не наважуюся це зупинити.

Я промерзаю крізь свій одяг.

Ліжко під моєю спиною наповнене уривками хмар і свіжим сніжком; воно надто м'яке, надто зручне. Воно надто нагадує мені про перини у Варнеровій кімнаті, і я вже не можу це стерпіти. Мені страшно спати під цими ковдрами.

Я не можу не думати, чи все гаразд із Адамом, чи він колись повернеться, чи Варнер продовжить карати його за мою непокору. Я справді не повинна аж так цим перейматися.

Повідомлення Адама в моєму щоденнику може бути лише частиною Варнерового плану довести мене до божевілля.

Я сповзаю на тверду підлогу і перевіряю зім'ятий шматок паперу, який два дні стискаю в кулаці. Це єдина надія, що в мене залишилася, а я навіть не знаю, чи вона справжня.

Я вичерпала свої можливості.

— Що ти тут робиш?

Я тамую крик і кидаюся вгору й убік, майже натикаючись на Адама, що лежить на підлозі біля мене. Я навіть не помітила його.

— Джульєтто? — він не рухається ні на дюйм. Дивиться на мене — спокійно, незворушно; його очі немов два відра річкової води опівночі. Мені хочеться ридати в його очі.

Не знаю чому, але я кажу йому правду:

— Я не можу там спати.

Він не питає чому. Мовчки підводиться, викашлюючи хрип, і я згадую, що його понівечили. Міркую, як саме йому болить.

Я нічого не запитую, доки він бере подушку й ковдру з мого ліжка, кладе подушку на підлогу.

— Лягай, — це все, що він мені говорить. Так спокійно.

~~Увесь день кожного дня завжди я хотіла, щоб він так розмовляв зі мною.~~

Лише одне його слово, і я, не знати чому, паленію. Я лягаю, не звертаючи уваги на сирени, що виють у моїй крові, і кладу голову на подушку. Він огортає мене ковдрою, і я дозволяю це зробити. Дивлюся, як його руки згинаються в темряві ночі, промінь місяця проникає крізь вікно, освітлюючи його фігуру своїм сяйвом. Він лягає на підлогу, між нами лише кілька футів. Він не вкривається ковдрою. У нього немає подушки. Я помічаю, що він спить без сорочки, і виявляю, що забула, як дихати. Я усвідомлюю, що, напевно, взагалі не видихаю в його присутності.

— Не треба більше кричати, — шепоче він.

Мені перехоплює дух.

Я стискаю можливість Адама в долоні і засинаю міцніше, ніж будь-коли у своєму житті.

Мої очі — два вікна, розчахнуті в хаос світу.

Прохолодний вітерець обвіває мою шкіру, я сідаю, проганяючи сон з повік, і усвідомлюю, що Адама біля мене більше немає. Я кліпаю очима, заповзаю назад на ліжко, повертаю туди подушку й ковдру.

Я дивлюся на двері й думаю, що чекає мене з іншого боку.

Дивлюся на вікно й думаю, чи колись побачу політ пташки.

Дивлюся на годинник на стіні й міркую, що значить знову жити згідно з цифрами. Припускаю, що саме 6:30 може означати в цій будівлі.

Я вирішую вмитися. Ця думка так мене хвилює, що я аж трохи присоромлена.

Відчиняю двері ванної і мигцем бачу відображення Адама в дзеркалі. Його швидкі руки накидають сорочку, до того як мені вдається роздивитися деталі, але я помічаю більше, ніж могла розгледіти в темряві.

Він вкритий синцями.

У мене підкошуються ноги. Я не знаю, як йому допомогти. Я б так хотіла йому якось допомогти.

— Вибач, — швидко говорить він. — Я не знав, що ти вже прокинулася.

Він смикає низ своєї сорочки, немов вона недостатньо довга, щоб я могла прикинутися сліпою.

Я киваю ні в сих ні в тих. Роздивляюся плитку під ногами. Не знаю, що сказати.

— Джульєтто, — його голос так лагідно обіймає кожну літеру мого імені, що я помираю п'ять разів за ту секунду. На його обличчі стільки емоцій. Він трусить головою.

— Вибач, — говорить він так тихо, що я не певна, чи мені це не вчулося. — Це не...

Він стискає щелепу, нервово смикає своє волосся.

— Усе це не...

Я розтискаю долоню до нього. Папір — зім'ята можливість.

— Я знаю.

Полегшення розливається рисами його обличчя, і раптом його очі стають єдиним запевненням, якого я колись потребувала. Адам не зраджував мене. Я не знаю чому, чи як, чи що, я не знаю нічого, крім того, що він досі мій друг.

Він стоїть прямо навпроти мене й не хоче, щоб я загинула.

Я ступаю вперед і зачиняю двері.

Розтуляю рота, щоб заговорити.

— Ні!

У мене відвисає щелепа.

— Чекай, — зупиняє він мене однією рукою. Його губи рухаються, не видаючи жодного звуку. Я розумію, що, хоч у кімнаті немає камер, тут можуть бути жучки. Адам роззирається навколо, назад, і вперед, і скрізь.

Він припиняє оглядатися.

Душ — чотири стіни мармурового скла, він відсуває скло ще до того, як я розумію, що відбувається. Відкручує кран на повну потужність, і рев води наповнює кімнату, приглушуючи всі інші звуки. Дзеркало вже затуманіло через пар, і, перш ніж я починаю розуміти його план, він бере мене на руки й заносить до кабінки.

Мої крики — це пар, зітхання, що я не можу тамувати.

Гаряча вода мочить мій одяг, заливає волосся, затікає за шию, але все, що я відчуваю, це його руки в себе на стані. Я хочу ридати, бо це неправильно.

Його очі пришпилюють мене на місці. Його відчайдушність пронизує мене до кісток. Патьоки води стікають ідеальними рисами його обличчя, а його пальці притискають мене до стіни.

Його вуста, його вуста, його вуста, його вуста, його вуста.

Я намагаюся не заплющувати очей.

Мої ноги виборюють собі право тремтіти.

Шкіра обпалена скрізь, окрім того місця, де він торкається мене.

Його вуста так близько до мого вуха, я вода, я ніщо, і я все, я тану в такому шаленому бажанні, що мені пече, коли я його ковтаю.

— Я можу тебе торкатися, — говорить він, а я думаю, чому це колібрі літають у моєму серці. — Я не знав цього до однієї ночі, — шепоче він, а я надто п'яна, щоб зрозуміти будь-що, крім його тіла, що так близько притискається до мене. — Джульєтто, — його тіло притискається іще ближче, і я усвідомлюю, що більше ні на що не звертаю уваги, крім кульбабової завірюхи в легенях. Похапцем розплющую очі, на одну коротку секунду він облизує нижню губу, і щось оживає в моєму мозку.

Я задихаюся. Я задихаюся. Я задихаюся.

— Що ти *робиш*...

— Джульєтто, *будь ласка*... — його голос такий стривожений, і він оглядається, немов не певний, що ми самі. — Однієї ночі, — він стискає свої вуста. На півсекунди заплющує очі, і я милуюся краплинками гарячої води, що немов ті перлини, підроблені від болю. Його пальці повільно просуваються моїм тілом, немов йому важко тримати їх на одному місці, немов йому важко не торкатися мене скрізь, скрізь, скрізь, його очі випивають 63 дюйми мого тіла, і я така, я така, я така

спіймана.

— Тепер я зрештою це зрозумів, — говорить він мені на вухо. — Я знаю... Я знаю, чому Варнер хоче тебе, — кінчики його

пальців — десять провідників струму, що вбивають мене чимось, чого я не знала раніше. ~~Чимось, що я завжди хотіла відчути.~~

— Тоді чому ти тут? — шепочу я, зламана, помираючи в його руках. — Чому... — Одна. Дві спроби вдихнути. — Чому ти торкаєшся мене?

— Тому що я *можу*, — він майже лускається від усмішки, а в мене майже проростають крила. — Я вже робив це.

Я кліпаю очима, раптом протверезівши.

— Що ти маєш на увазі?

— Першої ночі в камері, — зітхає він. Опускає очі. — Ти кричала вві сні.

Я чекаю.

Я чекаю.

Я чекаю довіку.

— Я торкнувся твого обличчя, — шепоче він мені на вухо. — Твоя рука. Я погладив твою руку.

Він відходить назад, його погляд спочиває на моєму плечі, спускається до ліктя і завмирає на зап'ястку. Я не можу в це повірити.

— Я не знав, як тебе розбудити. Ти все не прокидалася. Тож я сів і стежив за тобою. Чекав, доки ти перестанеш кричати.

— Це. Неможливо, — я спромагаюся лише на ці два слова.

Але його руки огортають мій стан, його вуста перетворюються на щоку, притиснуту до моєї щоки, його тіло палає біля мого, його шкіра торкається, торкається, торкається моєї, і він не кричить, не помирає, не біжить від мене, і я плачу,

я задихаюся,

я тремчу, заливаючись сльозами,

а він пригортає мене так, як ще ніхто не пригортав.

Немов він жадає мене.

— Я заберу тебе звідси, — говорить він, його вуста торкаються мого волосся, його руки піднімаються до моїх передпліч, я відхиляюся назад, він дивиться в мої очі, і мені здається, що я сплю.

— Чому... чому ти... я не... — я трясу головою, трясу, бо цього не може статися, витрясаю сльози, що заліпили моє обличчя. Це не може бути реальністю.

Його очі такі лагідні, його усмішка згинає мої суглоби, і мені хотілося б відчути смак його вуст. Мені хотілося б мати сміливість торкнутися його.

— Мені час іти, — говорить він. — До восьмої ти маєш одягнутися й спуститися вниз.

Я потопаю в його очах і не знаю, що сказати.

Він скидає з себе сорочку, і я не знаю, куди дивитися.

Я переводжу погляд на скляні дверцята, заплющую очі, коли щось наближається до мого обличчя, і я тану, стікаючи в очікуванні.

— Тобі не треба відводити очі. — Він говорить це зі стриманою усмішкою, що розміром з Юпітер.

Я споглядаю його риси, яскраву усмішку, яку хотіла б спробувати на смак, на колір його очей, який би я малювала в мільйонах картин. Я переводжу погляд від лінії його щелепи вниз до шиї, верхівки ключиці; запам'ятовую скульптурні горби й западини його рук, досконалість торсу. Пташка на грудях.

Пташка на грудях.

Тату.

Біла пташка з золотавими, схожими на корону пір'їнами на голівці. Вона летить.

— Адаме, — намагаюся я сказати йому, — Адаме. — Я намагаюся видихнути, намагаюся сказати так багато разів, але ніяк не можу цього зробити.

Намагаюся зловити його погляд, лише щоб зрозуміти, що він спостерігав за мною, коли я його розглядала. Риси його обличчя позначені такими глибокими емоціями, що мені хочеться знати, якою він зараз бачить мене. Двома пальцями він торкається мого підборіддя, трохи піднімає моє обличчя, і я — живий струм у воді.

— Я знайду спосіб поговорити з тобою, — каже він, розкриває обійми, моє обличчя притискається до його грудей, і світ раптом стає яскравішим, більшим, таким прекрасним. Світ

раптом починає щось значити для мене, бути людиною — щось значить для мене, увесь всесвіт зупиняється на мить і починає обертатися в інший бік, і я пташка.

Я пташка, і я лечу звідси.

ДВАДЦЯТЬ

Восьма година ранку, я одягнена в сукню кольору мертвого лісу й старих консервних бляшанок. Вона облягає мене тісніше, ніж будь-яка річ, яку я одягала у своєму житті; крій сучасний, з гострими кутами, майже безладний; тканина жорстка і товста, але якимось чином дозволяє шкірі дихати. Я дивлюся на свої ноги і дивуюся, що, виявляється, вони в мене є.

Зараз я оголена, напевно, найбільше, ніж будь-коли у своєму житті.

Сімнадцять років я привчалася прикривати кожен дюйм своєї шкіри, а Варнер змушує мене скидати запони. Можу зробити висновок, що він робить це навмисно. Моє тіло — м'ясоїдна квітка, отруйна хатня рослина, заряджений пістолет з мільйоном пускових гачків, а він готовий ним стріляти.

Торкнися мене — і пожалкуєш про наслідки. Із цього правила ніколи не було винятків.

Але тепер є Адам.

Він залишив мене зовсім мокрою стояти в душі, стікаючи зливою гарячих сліз. Крізь матове скло я дивилася, як він висушився і одягнув уніформу.

Я дивилася, як він вийшов, щосекунди запитуючи: *чому, чому, чому?*

Чому він може мене торкатися?

Чому він мені допомагає?

~~Чи пам'ятає він мене?~~

Моя шкіра досі парує.

Мої кістки обплутані цією дивною сукнею, змійка-блискавка — єдине, що тримає мене вкупі. Вона і сподівання на те, про що я ~~завжди~~ ніколи не сміла мріяти.

Мої вуста збережуть таємниці цього ранку довіку, але серце так переповнене довірою, сподіваннями, умиротворенням і можливостями, що може спалахнути, і я боюся, щоб воно не пропалило сукню.

Надія огортає мене, колише на своїх руках, витирає мої сльози і говорить мені, що сьогодні, і завтра, і за два дні від сьогодні зі мною все буде гаразд, і я така божевільна, що майже наважуюся в це вірити.

Я сиджу в блакитній кімнаті.

На стінах шпалери кольору чистого літнього неба, підлога вкрита килимом завтовшки в два дюйми, тут зовсім немає меблів, окрім двох оксамитових крісел, на яких вибито сузір'я. Кожен відтінок тут немов синець, немов прекрасна помилка, немов нагадування про те, що вони зробили з Адамом ~~через мене.~~

Я сиджу зовсім сама в оксамитовому кріслі в блакитній кімнаті, одягнена в оливкову сукню. Вага записника в кишені змушує мене почуватися так, немов я тримаю кулю для боулінгу в себе на коліні.

— Ти чудово виглядаєш.

Варнер прослизає в кімнату і немов витравлює з неї повітря. Його ніхто не супроводжує.

Мій погляд мимохіть опускається на тенісні туфлі, і я міркую, чи порушила правила, не взувши ті ходаки в моїй шафі, які, певна, призначені не для ніг. Я здіймаю очі, він стоїть навпроти мене.

— Тобі дуже личить зелене, — говорить він із дурнуватою усмішкою. — Цей колір підкреслює колір твоїх очей.

— А який колір моїх очей? — запитую я у стіни.

Він сміється:

— Ти ж не серйозно.

— Скільки тобі років?

Він перестає сміятися.

— Тобі хочеться знати?

— Мені цікаво.

Він сідає біля мене.

— Я не відповідатиму на твої питання, якщо ти не дивитимешся на мене, коли я з тобою розмовляю.

— Ти хочеш, щоб я катувала людей проти моєї волі. Ти хочеш, щоб я стала зброєю у війні. Ти хочеш, щоб заради тебе я перетворилася на монстра, — я роблю паузу. — Мене нудить, коли я дивлюся на тебе.

— Ти набагато впертіша, ніж я думав.

— Я одягла твою сукню. Я їла твою їжу. Я тут.

Я піднімаю погляд і дивлюся на нього, а він уже вп'явся в мене своїми очима. Мене миттєво долає сила його погляду.

— Нічого з цього ти не робиш для мене, — спокійно відповідає він.

Я майже регочу вголос:

— Чому ж я мушу?

Його очі відповідають замість вуст. Я відводжу очі.

— Що ми робимо в цій кімнаті?

— Ох, — Варнер глибоко зітхає. — Сніданок. Потім я дам тобі твій розклад.

Він натискає кнопку на ручці свого крісла, і майже відразу чоловіки й жінки, що, напевно, не солдати, завозять візки й таці в кімнату. Їхні обличчя виснажені, зморшкуваті й надто худі, щоб бути здоровими.

Це видовище краде мені серце.

— Зазвичай я їм сам, — продовжує Варнер, його голос, немов крижана бурулька, проколює плоть моїх спогадів. — Але я вирішив, що ми з тобою маємо ближче познайомитися, бо нам доведеться так багато часу проводити разом.

~~Слуги раби~~ Люди-які-не-солдати йдуть, і Варнер пропонує мені щось на тарілці.

— Я не голодна.

— Така відповідь не приймається.

Я здіймаю на нього очі й усвідомлюю, що він говорить дуже-дуже серйозно.

— Я не дозволю тобі заморити себе голодом до смерті. Ти їси недостатньо, а мені потрібно, щоб ти була здорова. Я не дозволю тобі вчинити самогубство, нашкодити собі. Для мене ти надто цінна.

— Я не твоя *іграшка*, — я майже випльовую ці слова.

Варнер жбурляє свою тарілку на візок, і я здивована, що тарілка не розбилася на дрібні шматочки. Він прочищає горло, і я справді лякаюся.

— Це все буде легше для тебе, якщо ти погодишся співпрацювати, — промовляє він, виділяючи кожне слово.

П'ять. П'ять. П'ять. П'ять. П'ять ударів серця.

— Світові ти огидна, — говорить він, його вуста кривляться в посмішці. — Усі, хто колись знав тебе, тебе ненавиділи. Тікали від тебе. Уникали тебе. Твої рідні батьки тебе зрадили і здали владі. Вони так відчайдушно прагнули тебе здихатися, перекласти свою проблему на чиїсь плечі, переконати себе, що істота, яку вони ростять, насправді не їхня дитина. — Сотні рук б'ють мене по обличчю. — А зараз, — тепер він голосно сміється. — Ти робиш *мене* поганим хлопцем, — він намагається зазирнути мені в очі. — Я намагаюся тобі *допомогти*. Я пропоную тобі можливість, якої більше ніхто в світі не запропонує. Я хочу поводитися з тобою, як з рівною. Я хочу дати тобі все, чого ти колись бажала, і навіть більше, я дам тобі владу. Я можу зробити так, що вони пошкодують про те, що так вчинили з тобою, — він ще трохи нахиляється до мене. — Я можу змінити твій світ.

Він помиляється, він так помиляється, він помиляється більше, ніж перевернута догори дриґом веселка.

Але все, що він сказав, правда.

— Не змушуй себе так одразу зненавидіти мене, — продовжує він. — Можливо, ця твоя нова роль сподобається тобі більше, ніж ти очікуєш. На щастя для тебе, я збираюся бути терплячим, — він вишкіряється. Відкидається назад. — Хоч, звісно, це неважко, бо ти така збудливо гарна.

Я стікаю червоним на килим.

Він брехун і жахливе, жахливе, жахливе людське створіння, і я не знаю, чи я така збентежена, бо він правий, чи тому, що він помиляється, чи тому, що мені так прагнеться хоч якоїсь подібності визнання в цьому світі. Ніхто ніколи не говорив мені нічого подібного.

Через його слова мені хочеться глянути на себе в дзеркало.

— Ми з тобою не так відрізняємося, як ти сподіваєшся, — його усмішка така зухвала, що мені хочеться вгатити по ній кулаком.

— Ми з тобою не такі схожі, як сподіваєшся ти.

Він усміхається так широко, що я не знаю, як реагувати.

— Мені 19, до речі.

— Вибач?

— Мені 19 років, — пояснює він. — Я видатна людина на свій вік, я знаю.

Я беру виделку й занурюю її в щось їстівне на тарілці. Я вже не знаю, що таке справжня їжа.

— Я тебе не поважаю.

— Ти зміниш свою думку, — говорить він просто. — А тепер їж швидше. У нас багато роботи.

ДВАДЦЯТЬ ОДИН

Убивати час — не так складно, як це звучить.

Я можу прострелювати сотні цифр у груди і дивитись, як вони стікають кров'ю десяткових дробів на моїх долонях. Я можу розривати секунди з годинника й спостерігати агонію тік-таків, що здригнуться востаннє якраз перед тим, як я засну. Я можу душити секунди, просто тамуючи дух. Я можу вбивати хвилини годинами, і нікому не буде до того справи.

Уже минув тиждень із того часу, як я промовила до Адама хоч слово.

Одного разу я до нього обернулася. Навіть розтулила рота, але, перш ніж встигла щось сказати, Варнер мене перервав:

— Тобі не дозволено розмовляти з солдатами, — сказав він. — Якщо є питання, можеш звертатися до *мене*. Я — єдиний, ким тобі варто перейматися, доки ти тут.

Володіти — це не занадто сильне слово для Варнера.

Він супроводжує мене скрізь. Він надто багато зі мною розмовляє. Мій розклад заповнений зустрічами з Варнером, обідами з Варнером, слуханням Варнера. Якщо він зайнятий, мене

відсилають до моєї кімнати. Щойно звільняється, він розшукує мене. Розповідає мені про книжки, які вони знищили. Про артефакти, що вони збираються спалити. Ідеї, що він має для нового світу, і як це буде чудово, якщо я допомагатиму йому, щойно буду до цього готова. Щойно я усвідомлю, як сильно бажаю саме *цього*, як я хочу *його*, як я хочу цього нового чудового життя при владі. Він чекає на мене, щоб використати мій *потенціал*. Торочить, якою вдячною я маю бути за його терплячість. Його доброту. Його розуміння, що таке перетворення має бути складним.

Я не можу поглянути на Адама. Я не можу поговорити з ним. Він спить у моїй кімнаті, але я ніколи його не бачу. Він дихає так близько від мого тіла, але не пускає й пари з вуст у моєму напрямі. Він не йде за мною до ванни. Не залишає повідомлень у записникові.

Починає здаватися, що все, що він говорив, мені просто примарилося.

Я маю знати, чи щось змінилося. Я маю знати, чи я божевільна, що ще зберігаю на дні свого серця надію, я маю знати, що означає повідомлення Адама, але з кожним днем, коли він поводиться зі мною як із незнайомкою, сумніви все більше крають моє серце.

Мені потрібно поговорити з ним, але я не можу.

Бо тепер за мною наглядає Варнер.

Камери фіксують кожен мій рух.

— Я хочу, щоб ти прибрав камери з моєї кімнати.

Варнер перестає жувати їжу / сміття / сніданок / свої нісенітниці. Обережно ковтає перед тим, як відкинутися назад і зазирнути мені в очі.

— Це неможливо.

— Якщо ти збираєшся поводитися зі мною як із полоненою, — говорю йому, — то я й поводитимуся відповідно. Мені не подобається, що за мною спостерігають.

— Але тебе не можна залишати без нагляду, — він знову бере виделку.

— Кожен мій подих перевіряють. У коридорах щоп'ять футів охорона. У мене немає доступу навіть до власної кімнати, — протестую я. — З камерами чи без — немає жодної різниці.

Дивне вдоволення танцює на його вустах.

— Ти ж знаєш, ти не зовсім нормальна. Схильна вбивати.

— Ні, — я стискаю пальці. — Ні, я не... Я не вбила Дженкінза...

— Я говорю не про Дженкінза, — його усмішка, немов кислота мені на шкіру.

Він дивиться на мене. Усміхається мені. Катує мене своїми очима.

Я беззвучно кричу в кулак.

— То був нещасний випадок, — слова падають з моїх вуст так тихо, так швидко, що я навіть не певна, чи справді вимовила їх, чи я справді ще сиджу тут, чи мені знову, і знову, і знову 14 років, і я кричу, я помираю, я пірнаю в спогади, я ніколи, ніколи, ніколи, ніколи,

здається, я ніколи цього не забуду.

Я побачила її в продуктовому магазині. Її ноги схрещені в щиколотках, а малюк припасований до повідка, що, на її думку, він вважав рюкзаком. Їй здавалося, що він надто дурний / малий / недосвідчений, щоб зрозуміти, що мотузка, припасована до її зап'ястка, — це пристрій, щоб ув'язнити його в нецікавому колі її жалощів до самої себе. Вона надто молода, щоб мати дітей, нести цю відповідальність, бути похованою дитиною, що має потреби, які йдуть врозріз із її власними.

Її життя таке неймовірно нестерпне, таке безмежно багатогранне, надто гламурне, щоб послід її чересел це зрозумів.

Я хочу їй сказати, що діти не дурні.

Я хотіла сказати їй, що його сьомий крик не означає, що він намагається чимось їй насолити, що її чотирнадцяте звернення «паскуда / ти такий паскуда / ти набрид мені, малий паскуда / не змушуй мене казати Татові, що ти був паскудою» не досягло його вух. Я не хотіла дивитися, але нічого не могла з собою вдіяти. Обличчя трирічного малюка кривилося від болю, його маленькі ручки намагалися послабити пута, якими перев'язано

його груди, а вона тягнула так сильно; він упав, почав плакати, а вона нагримала на нього, сказала, що він це заслужив.

Я хотіла її запитати, чому вона так чинить.

Я хотіла багато про що запитати, але я не запитала, бо ми більше не говоримо до людей, бо сказати щось незнайомцю — дивніше, ніж не говорити нічого. Він упав на підлогу й закрутився у своїх путах, а в мене все випало з рук і перекосило обличчя.

Вибач, цього я так і не сказала її синові.

Я думала, мої руки зарадять,
я думала, моє серце допомагає,
я передумала так багато думок, яких
ніколи,
ніколи,
ніколи
не думала доти.

— Ти вбила дитину.

Мільйони спогадів роздирають мене в цьому оксамитовому кріслі, мене переслідує той жах, якого я завдала голими руками. Кожна мить моїх спогадів нагадує мені, що мене цькують з поважної причини. Мої руки можуть убивати людей. Мої руки можуть усе зруйнувати.

Я не повинна жити.

— Я хочу, — шепочу я, намагаючись проковтнути кулак, що застряг у моєму горлі. — Я хочу, щоб ти прибрав камери. Прибери їх, або я помру, виборюючи в тебе це право.

— Нарешті! — Варнер встає і стискає руки разом, немов вітаючи сам себе. — Я думав, коли ж ти прокинешся. Я чекав на полум'я, що, напевно, щодня жере тебе зсередини. Тебе переповнює ненависть, чи не так? Лють? Розчарування? Потреба робити *щось*? Бути *кимось*?

— Ні.

— Звісно, так. Ти така ж, як я.

— Я ненавиджу тебе більше, ніж ти коли-небудь зможеш собі уявити.

— Ми будемо чудовою командою.

— Ніяких «ми» *не* існує. Ти для мене *ніхто*...

— Я знаю, чого ти хочеш, — продовжує він, підвищуючи голос. — Я знаю, до чого завжди прагло твоє маленьке серденько. Я можу дати тобі прихильність, якої ти шукаєш. Я можу стати твоїм *другом.*

Я завмираю. Затинаюся. Не можу вимовити ні слова.

— Я знаю *все* про тебе, серденьку, — вишкірюється він. — Я так довго тебе бажав. Я чекатиму довіку, доки ти будеш готова. Я не збираюся тебе так просто відпустити.

— Я не хочу бути монстром, — говорю я більше собі, ніж йому.

— Не борися з тим, ким ти народжена бути, — він стискає мене за плечі. — Перестань дозволяти іншим вказувати, що правильно, а що ні. Вимагай! Ти коришся, коли можеш перемогти. У тебе більше сили, ніж ти собі уявляєш, і, якщо відверто, я, — він трусить головою, — зачарований...

— Я не твій *блазень,* — огризаюся я. — Я не виступатиму для тебе.

Він міцніше стискає мене за плечі, і я не можу вирватися від нього. Наближається небезпечно близько до мого обличчя, і, не знаю чому, я не можу дихати.

— Я не боюся тебе, серденьку, — промовляє він лагідно. — Я зачарований тобою.

— Або ти прибереш камери, або я знайду й знешкоджу їх усі, — брешу я. Брешу крізь зціплені зуби, але я люта, нажахана, я у відчаї. Варнер хоче перетворити мене на тварину, що кидається на слабких. На божевільну.

Якщо він хоче, щоб я билася за нього, йому спершу доведеться здолати мене.

Його обличчя повільно розпливається в усмішці. Він торкається моєї щоки рукою в рукавичці й підіймає голову, стискаючи підборіддя в своїх пальцях, коли я намагаюся відвернутися.

— Ти така апетитна, коли сердишся.

— Погано тільки, що ця страва для тебе смертельна, — мене з голови до п'ят трусить від огиди.

— Ця деталь робить нашу гру ще пікантнішою.

— Ти хворий, ти такий *хворий*...

Він сміється і відпускає моє підборіддя лише для того, щоб не криючись роздивлятися кожну частину мого тіла. Його погляд повільно повзе моєю фігурою, і я відчуваю несподіване бажання розірвати йому селезінку.

— Якщо приберу камери, що я матиму натомість? — його очі заливає брудом.

— Нічого.

Він хитає головою.

— Так не піде. Я можу погодитися на твою пропозицію за певних умов.

Я стискаю зуби.

— Чого ти хочеш?

Його усмішка навіть ширша, ніж була до цього.

— Це небезпечне питання.

— Які твої *умови*? — уточнюю я нетерпляче.

— Торкнися мене.

— Що? — я зітхаю так голосно, що видих повертається в моє горло, облетівши кімнату.

— Я хочу знати, на що ти здатна, — його голос спокійний, брови вигнуті й насуплені.

— Я не робитиму цього ще раз! — вибухаю я. — Ти ж бачив, що я зробила з Дженкінзом...

— Дженкінз — лише пішак, — зневажливо пхикає Варнер. — Я хочу, щоб ти торкнулася *мене*... Я хочу *сам* усе відчути.

— Ні, — я так сильно трясу головою, що відчуваю запаморочення. — Ні. Ніколи. Ти божевільний... Я не буду...

— Будеш.

— Ні.

— Тобі доведеться... *працювати*... так чи інакше, — говорить він, намагаючись контролювати свій голос. — Навіть якщо ти відмовишся від моїх умов, ти тут із певної причини, Джульєтто. Я переконав свого батька, що ти потрібна «Відродженню». Що ти здатна спинити повстанців...

— Ти маєш на увазі *катувати*...

— Так, — усміхається він. — Вибач, я маю на увазі катувати. Ти зможеш допомагати нам катувати кожного, кого ми

піймаємо. — Пауза. — Бачиш, заподіяння болю — найкращий спосіб видобувати інформацію з людей. А маючи тебе, — він дивиться на мої руки, — ну, це дешево. Швидко. Ефективно, — він дико всміхається. — Доки ми залишатимемо тебе живою, ти працюватимеш принаймні кілька десятиліть. Дуже пощастило, що ти не на батарейках.

— Ти... *ти*... — я затинаюся.

— Ти маєш мені дякувати. Я витягнув тебе з тієї убогої дурки, я дав тобі владу. Я дав тобі все можливе, щоб забезпечити комфорт, — він обміряє мене поглядом. — Тепер ти маєш зосередитися. Мені потрібно, щоб ти облишила всі надії на нормальне життя. Ти *не* нормальна. Ти ніколи не була нормальною і ніколи не будеш. Прийми себе такою, яка ти *є*.

— Я, — ковтаю, — я не... я не... я...

— Убивця?

— НІ...

— Знаряддя для тортур?

— ПРИПИНИ...

— Ти брешеш сама собі.

Я готова знищити його.

Він піднімає голову й вичавлює з себе усмішку.

— Усе своє життя ти була на межі божевілля, чи не так? Стільки людей називали тебе божевільною, що ти майже почала в це вірити. Ти міркувала, що, можливо, вони праві. Ти думала, чи можеш це якось виправити. Ти гадала, якщо старатися трохи більше, стати трохи кращою, розумнішою, милішою, то світ змінить свою думку про тебе. Ти звинувачувала себе в усьому.

Я зітхаю.

Моя нижня губа тремтить, і я не можу її вгамувати. Я заледве можу контролювати напругу в щелепі.

~~Мені не хочеться визнавати, що він правий.~~

— Ти придушила всю свою лють і обурення, бо хотіла любові, — говорить він, більше не усміхаючись. — Можливо, я розумію тебе, Джульєтто. Можливо, тобі потрібно довіритися мені. Можливо, тобі потрібно прийняти той факт, що ти нама-

галася бути кимось, ким ти не є, надто довго, але хоч би що ти робила, тим покидькам завжди було мало. Вони ніколи не були задоволені. Вони завжди тебе проклинали, правда?

Він дивиться на мене, і на якусь мить здається майже людиною. На мить я хочу йому повірити. На мить я хочу сісти на підлогу і виплакати океан, що клекотить у моєму горлі.

— Час припинити прикидатися, — лагідно говорить він. — Джульєтто, — він так несподівано ніжно бере моє обличчя у свої захищені рукавичками руки. — Більше не потрібно бути хорошою. Ти можеш знищити їх усіх. Ти можеш пригнути їх і володіти цілим світом і...

Немов викид із парового двигуна б'є мене в обличчя.

— Я не хочу нікого нищити, — кажу йому. — Я не хочу *кривдити* людей...

— Але вони *заслуговують* на це! — несподівано розчарований, він відходить від мене. — Чому ти не хочеш помститися? Чому ти не хочеш *відплатити*...

Я повільно підводжуся, тремтячи від люті, і можу лише сподіватися, що мої ноги не підломляться піді мною.

— Ти *думаєш*, якщо я зацькована... ображена *...покинута...* — мій голос стає голоснішим із кожним словом, нестримні емоції раптом вириваються з моїх легенів. — Ти думаєш, я не маю серця? Ти думаєш, я нічого не *відчуваю?* Ти думаєш, раз я *можу* завдавати болю, то *повинна* це робити? Ти такий же, як усі. Ти вважаєш мене монстром, так само, як усі, хто мене цькував. Ти зовсім мене не розумієш...

— Джульєтто...

— Ні.

Я не бажаю всього цього. Я не бажаю його життя.

Я не хочу бути чимось для будь-кого, крім себе. Я хочу сама обирати свій шлях і не бажаю бути монстром. Я повільно й спокійно промовляю:

— Я ціную людське життя набагато більше, ніж ти, Варнере.

Він розтуляє рот, щоб щось сказати, але раптом зупиняється. Здивовано розтуляє вуста. Голосно сміється і трусить головою. Усміхається до мене.

— Що? — питаю я, не встигнувши зупинитися.

— Ти щойно вимовила моє ім'я, — він усміхається навіть ширше, ніж усміхався до цього. — Раніше ти ніколи не зверталася до мне на ім'я. У нас прогрес.

— Я щойно сказала тобі, я не...

Він мене перебиває:

— Мене не турбують твої моральні дилеми. Ти на якийсь час зупинилася, бо вагаєшся. Не хвилюйся, — говорить він. — Я перечекаю. Я можу почекати трохи довше.

— Я не *вагаюся*...

— Звісно, вагаєшся. Ти ще не знаєш, Джульєтто, але ти дуже погана дівчинка, — говорить він, хапаючись за серце. — Якраз мій тип.

Із ним неможливо розмовляти.

— У моїй кімнаті *живе* солдат, — я важко дихаю. — Якщо хочеш, щоб я була тут, прибери камери.

Очі Варнера на мить темніють.

— Який солдат?

— Я не знаю, — Господи, сподіваюся, я не червонію. — Ти приставив його до мене.

— Так, — він немов замислюється. — Мені подобається спостерігати, як ти кривишся. Він тобі заважає, правда?

Я згадую Адамові руки на моєму тілі, його вуста так близько до моїх, запах його шкіри під гарячим душем, і нас обох, вимоклих до нитки, і несподівано моє серце лупцює ребра, немов кулаки бранця, що намагається утекти.

— Так, — *Господи*. — Так. Він мені дуже... заважає.

— Ти знаєш, чому я обрав саме його? — питає Варнер, а на мене лягає вага тракторного причепа.

Адам був *обраний*.

Звісно. У мою камеру не могли послати випадкового солдата. Варнер нічого не робить без причини. Він має знати, що в нас із Адамом є спільне минуле. Він жорстокіший і завбачливіший, ніж я можу собі уявити.

— Ні, — вдих. — Я не знаю чому. — Видих. Не можна забувати дихати.

— Він сам зголосився, — просто говорить Варнер, і на мить я здивована. — Розповів, що багато років тому ходив разом з тобою до школи. Сказав, що, напевно, ти його не пригадаєш, бо тепер він дещо змінився. А на завершення навів найпереконливіший аргумент. — Ще трохи вдихнути. — Він сказав, що зрадів, коли почув, що тебе зачинили. — Варнер нарешті дивиться на мене.

Мої кістки дзвенять, немов кубики льоду, я промерзла до самого нутра.

— Цікаво, — він нахиляє голову, промовляючи це. — Ти пам'ятаєш його?

— Ні, — брешу я, ні жива ні мертва. Намагаюся виплутати правду від брехні, припущень і постулатів, але речення тікають, обертаючись смертельною петлею навколо мого горла.

Адам знав мене, коли зайшов до камери.

Він точно знав, хто я.

Він уже знав моє ім'я.

О

О

О

Усе це була пастка.

— Це ... розлютило тебе? — запитує Варнер, а мені хочеться зашити його нестерпну посмішку в похмуру гримасу.

Я нічого не відповідаю, але чомусь Варнера це тішить ще більше.

Він просто сяє.

— Звісно, я так і не розповів йому, чому тебе ув'язнили. Гадав, що додаткова інформація може зіпсувати експеримент у дурці, але він пригадував, що учні в школі завжди тебе ображали. Усім наказували триматися від тебе якнайдалі, хоч учителі ніколи не пояснювали, чому так потрібно чинити. Він сказав, що хоче глянути, якою чудною ти стала.

Моє серце тріскає навпіл. Очі зблискують. Мені так боляче, я така нажахана, така принижена, так палаю від обурення, така зранена, немов мене обпік вогонь — дике полум'я марних сподівань. Мені хочеться власними руками зламати Варнерові хребет. Я хочу, щоб він, так легко завдаючи болю іншим, дізнався сам, що це означає — бути пораненим. Я хочу, щоб він знав мій біль,

біль Дженкінза і Флетчера, я хочу понівечити його. Бо, можливо, Варнер правий.

Деякі люди заслуговують на це.

— Знімай сорочку.

З усього видно, що Варнер щиро здивований, але він, не гаючи часу, розстібає жакет, знімає рукавиці і здирає з себе спідню тонку бавовняну сорочку.

Його очі сяють хворобливим вогнем; він не приховує цікавості.

Варнер жбурляє свій одяг на підлогу і майже впритул дивиться на мене. Мені доводиться ковтнути огиду, що зібралася в роті. Ідеальне обличчя. Ідеальне тіло. Такі вольові й красиві очі, схожі на самоцвіти. Він огидний мені. Я хочу, щоб зовнішність відображала його гнилу суть. Я хочу своєю долонею збити з нього пиху.

Він наближається до мене, аж доки між нами не залишається менш ніж фут. Його високе і міцне тіло змушує мене почуватися зламаною гілочкою.

— Ти готова? — пихато й безглуздо запитує він.

Я так жадаю зламати йому шию.

— Якщо я це зроблю, ти забереш камери з моєї кімнати. Усі жучки. Усе.

Він підступає ближче. Опускає голову. Він дивиться на мої вуста, якось по-новому мене розглядає.

— Ти ж знаєш, серденьку, мої обіцянки коштують небагато, — шепоче він. — Чи ти забула? — Ще три дюйми вперед. Його рука на моєму стані. Його солодке й тепле дихання на моїй шиї. — Я винятковий брехун.

Як двісті фунтів крижаної води, на мене спадає прозріння. Я не маю цього робити. Не повинна укладати з ним угоди. Не повинна навіть думати про тортури. Милий Боже, я втратила розум. Я стикаю руки в кулаки по боках, мене всю трясе. Я заледве знаходжу сили сказати:

— Іди в пекло.

Я обм’якаю.

Я задкую до стіни, важко усвідомлюючи марність цієї боротьби; відчай. Я згадую про Адама, і моєму серцю немов бракує повітря.

Я більше не можу тут залишатися.

Я підлітаю до подвійних дверей у кімнаті і смикаю їх, перш ніж Варнер встигає мене зупинити. Замість нього мене зупиняє Адам. Він стоїть прямо на порозі. Вартує мене, хоч би куди я подалася.

Я гадаю, чи чув він усе, і мій погляд опускається на підлогу, а рум'янець збігає з мого обличчя до розшматованого серця. Звісно, він усе чув. Звісно, тепер він знає, що я вбивця. Монстр. Копійки не варта душа в отруйному тілі.

Варнер зробив це навмисно.

Я стою між ними. Варнером без сорочки. Адамом, що поглядає на свого пістолета.

— Солдате, — говорить Варнер. — Відведи її в кімнату й вимкни всі камери. Якщо бажає, вона може пообідати на самоті, але я чекаю її на вечерю.

Адам кліпає на секунду довше дозволеного.

— Так, сер.

— Джульєтто?

Я завмираю. Я стою до Варнера спиною й не хочу обертатися.

— Тепер твоя черга виконати свої зобов'язання в цій угоді.

ДВАДЦЯТЬ ДВА

П'ять років ми прямуємо до ліфта. Ще п'ятнадцять піднімаємося. До тієї миті, коли я заходжу у свою кімнату, мені виповнюється мільйон років. Адам спокійний, мовчазний, ідеально зібраний, його рухи механічно точні. Нічого в його погляді й жестах не видає, що він принаймні знає, як мене звати.

Я дивлюся, як він швидко, спритно й уважно рухається кімнатою, знаходячи маленькі пристрої, що мали стежити за моєю поведінкою, і вимикає їх один за одним. Якщо хтось запитає, чому камери не працюють, в Адама не буде неприємностей. Варнер віддав цей наказ. Це офіційно.

Це дає мені якийсь особистий простір.

Я думала, що він мені потрібен.

Я така дурна.

Адам уже не той хлопець, якого я пам'ятаю.

Я була в третьому класі.

Я щойно переїхала в місто після того, як мене ~~витурили~~ попросили піти з попередньої школи. Мої батьки постійно переїжджали, постійно тікали від неприємностей, які я спричиняла, від дитячих вечірок, які я псувала, від дружби, якої ніколи не могла здобути. Ніхто не хотів говорити про мою «проблему», але таємниця, що оточувала моє існування, лише погіршувала ситуацію. Людська уява, якщо їй дати волю, може спричинити катастрофу. Я чула лише відголос і уривки їхнього шепоту:

— Чудовисько!

— Ви чули, що вона *зробила*?..

— Невдаха.

— ...її вигнали з попередньої школи...

— Психопатка!

— У неї якась болячка...

Ніхто зі мною не розмовляв. Витріщалися всі. Я була ще досить мала, щоб плакати. Я обідала на самоті за спеціальним попереджувальним ланцюгом і ніколи не дивилася в дзеркало. Я не хотіла бачити обличчя, що всі так ненавиділи. Дівчата штовхали мене й тікали геть. Хлопці кидалися камінням. У мене досі залишилися шрами.

Я дивилася на світ через ланцюжкові загороди. Я дивилася на машини й батьків, що забирали своїх дітей, спостерігала миті, у яких мені не було місця. Це було ще до того, як хвороби так поширилися, що смерть стала звичною темою для розмови. Перед тим як ми усвідомили, що хмари неправильного кольору, тварини помирають, а нам усім загрожує швидка голодна смерть. Це було ще тоді, коли люди вважали, що їхні проблеми мають якесь розв'язання. Тоді Адам був хлопчиком, який ходив до школи пішки. Він сидів за три парти переді мною. Він одягався гірше за мене й ніколи не обідав. Я не бачила, щоб він колись їв.

Одного ранку він приїхав до школи на машині.

Я знаю, бо бачила, як його з неї викинули. Його батько сидів за кермом і був п'яний, він чомусь кричав і розмахував кулаками. Адам стояв дуже тихо й дивився в землю, немов чекав чогось, немов готувався до неминучого. Я бачила, як батько ударив

свого восьмирічного сина в обличчя. Я бачила, як Адам упав на землю, і я стояла там, завмерши, а його лупили по ребрах.

— Це все твоя провина! Це *твоя* провина, ти жалюгідний шматок лайна, — його батько кричав знову, і знову, і знову, доки я підходила туди по латці землі, де росли кульбаби.

Адам не плакав. Він лежав, скрутившись, на землі, аж поки його батькові це обридло і він поїхав геть. Лише тоді, пересвідчившись, що всі пішли, він дозволив собі важко зітхнути, його маленьке обличчя було вимазане брудом, а руки трималися за побитий живіт. Я не могла відвести очей.

Я так і не змогла викинути зі своєї голови те зітхання, я так і не змогла забути ту сцену.

Саме тоді я звернула увагу на Адама Кента.

— Джульєтто.

Я вдихаю і сподіваюся, що мої руки не тремтять. Якби ж мені не мати очей.

— Джульєтто, — говорить він знову, цього разу навіть лагідніше, і моє тіло в блендері, я пюре. Мої кістки ломить, ломить, ломить від прагнення його тепла.

Я не обернуся.

— Ти завжди знав, хто я, — шепочу я.

Він мовчить, і раптом мені до болю хочеться побачити його очі. Раптом мені негайно потрібно побачити його очі. Попри все, я обертаюся до нього, лише щоб побачити, що він спустив погляд на свої руки.

— Вибач, — це єдине, що він мені відповідає.

Я притуляюся до стіни і стуляю повіки. Усе було виставою. Крадіжка мого ліжка. Питання про моє ім'я. Мою родину. Він грав роль для Варнера. Для охоронців. Для глядачів. Я навіть більше не знаю, чому вірити.

Мені потрібно це сказати. Мені потрібно це випустити. Мені потрібно відкрити свої рани, щоб він побачив їх свіжу кров.

— Це правда, — говорю я йому. — Про маленького хлопчика, — мій голос тремтить більше, ніж я очікувала. — Я зробила це.

Він мовчить так довго.

— Я ніколи не міг цього зрозуміти. Коли я вперше почув про це. До цього часу я не міг зрозуміти, як це трапилося.

— Що? — я й не думала, що можу так часто кліпати очима.

— Для мене це була якась нісенітниця, — говорить він, і кожне слово б'є мене в живіт. Він підіймає очі й виглядає таким зболеним, я ніколи не бажала завдавати йому такого болю. — Коли я почув про це. Коли ми всі почули про це. Уся школа...

— Це був нещасний випадок, — видихаю я, нездатна втриматися. — Він упав... а я намагалася допомогти йому, і я просто... я не... я думала...

— Я знаю.

— Що? — я зітхаю так голосно, що, здається, зараз проковтну всю кімнату.

— Я вірю тобі, — говорить він мені.

— Що... чому? — у мене сльози на очах, руки не знаходять собі місця, а серце переповнене боязкою надією.

Він прикушує нижню губу. Відводить очі. Підходить до стіни. Розтуляє й стуляє рота кілька разів, перш ніж спромагається вимовити. — Бо я *знаю* тебе, Джульєтто... Я... Господи... Я просто...

Він кілька разів прикриває рота рукою, опускає свої пальці до шиї. Потирає чоло, заплющує очі, стискає уста. Розтуляє їх.

— Того дня я збирався заговорити з тобою.

Дивна усмішка. Дивний сміх. Він торкається рукою свого волосся. Дивиться на стелю. Повертається до мене спиною.

— Я нарешті зібрався заговорити з тобою, і я... — він сильно трусить головою, знову сміючись гірким сміхом. — Господи, ти мене не пам'ятаєш.

Сотні тисяч секунд минають, а я все не можу припинити вмирати.

Я хочу сміятись і плакати, кричати і бігти кудись і просто не можу вирішити, з чого мені почати.

Я зізнаюся.

— Звісно, я тебе пам'ятаю, — мій голос зривається в шепіт. Я примружую очі. ~~Я пам'ятаю тебе щодня назавжди щосекунди в цьому житті.~~ — Ти був єдиний, хто сприймав мене як людину.

Він ніколи не говорив до мене. Ніколи не промовив до мене жодного слова, але він єдиний смів близько сідати до моєї самотньої лави.

Він єдиний заступився за мене, єдиний, хто бився за мене, єдиний, хто вдарив когось в обличчя за те, що той жбурляв каміння мені в голову. Я не знала навіть, як подякувати.

Він був найближчим другом, якого я мала.

Я розплющую очі, він стоїть так близько до мене. Моє серце — це поле лілей, що розквітають під склом, пробуджені до життя, немов злива дощових крапель. Його щелепа напружена, його погляд насторожений, його кулаки стиснуті, на руках від напруги виступили жили.

— Ти завжди знала? — він шепоче ці три слова і прориває мою дамбу, розтуляє мої уста і краде моє серце знову й знову. Я заледве відчуваю, як сльози струменять моїми щоками.

— Адаме, — я намагаюся засміятися, але мій голос зривається на стогін. — Я впізнала б твої очі будь-де у світі.

І це все.

Це змітає залишки нашого самоконтролю.

Я в його руках, притиснута до стіни, я вся тремчу, а він такий лагідний, такий обережний, він торкається мене, немов я зроблена з порцеляни, і я хочу розбитися.

Його руки подорожують моїм тілом, його очі пробігають моїм обличчям, поспішаючи навздогін серцю, а я біжу марафон своєю душею.

Усе у вогні. Мої щоки, мої руки, впадина мого живота, я потопаю у хвилях емоцій і штормові свіжого дощу, усе, що я відчуваю, — це силу його тіла так близько від мого, і я ніколи, ніколи, ніколи, ніколи не хочу забути цієї миті. Я хочу всотати його у свою шкіру й зберегти там назавжди.

Він бере мої руки й притискає мої долоні до свого обличчя, і я розумію, що до цієї миті ніколи не знала, як це прекрасно — бути людиною. Заплющивши очі, я розумію, що й досі плачу.

Я шепочу його ім'я.

Він дихає важче, ніж я, і раптом його вуста линуть до моєї шиї, і я стогну, і помираю, і стискаюся в його руках, а він торкається

мене, торкається мене, торкається мене, а я — грім і блискавка і думаю, коли ж, чорт забирай, я прокинуся.

Раз, двічі, сотню разів його вуста пестять мою шию, і мені цікаво, чи помирають від ейфорії. Він зазирає мені в очі, бере моє обличчя у свої руки, і я пропалюю ці стіни від задоволення, болю й неможливості.

— Я так довго хотів тебе поцілувати, — його голос хрипкий, нерівний, глибокий.

Я завмираю в очікуванні, я така стурбована тим, що він мене поцілує, так хвилююся, що цього не станеться. Я дивлюся на його вуста і навіть не усвідомлюю, як ми близько, доки нам доводиться розійтися.

Три електронні сигнали вібрують кімнатою, і Адам дивиться повз мене, немов на секунду забув, де перебуває. Він кліпає очима. Кидається до внутрішнього телефону, щоб натиснути потрібну кнопку. Я помічаю, що він досі важко дихає.

Я тремчу всім тілом.

— Ім'я та номер, — вимагає голос із телефону.

— Кент Адам, 45B-86659.

Пауза.

— Солдате, ви знаєте, що камери у вашій кімнаті дезактивовані?

— Так, сер. Мені дали безпосередній наказ демонтувати пристрої.

— Хто дав цей наказ?

— Варнер, сер.

Довша пауза.

— Ми перевіримо й підтвердимо. Несанкціоновані маніпуляції з захисними пристроями призведуть до вашого негайного усунення. Сподіваюся, ви це усвідомлюєте.

— Так, сер.

Лінія замовкає.

Адам прихиляється до стіни, його груди ходором ходять. Я не певна, але мені здається, що на його вустах грає ледь помітна усмішка. Він заплющує очі й видихає.

Я не знаю, що робити з цим полегшенням, яке звалилося на мене.

— Іди сюди, — говорить він, його очі досі заплющені.

Я навшпиньки йду вперед, і він обіймає мене. Вдихає запах мого волосся і цілує в голову, і я ніколи не відчувала у своєму житті нічого прекраснішого. Тепер я навіть не людина. Я — це щось набагато більше.

Сонце й місяць злилися, а земля перевернулася. Я відчуваю, що в його руках я можу бути такою, як хочу.

Він змушує мене забути про той жах, на який я здатна.

— Джульєтто, — шепоче він мені на вухо. — Нам потрібно забиратися звідси.

ДВАДЦЯТЬ ТРИ

Мені знову 14 років, і я роздивляюся його потилицю в маленькому класі нашої школи. Мені 14 років, і я вже роками закохана в Адама Кента. Я намагаюся бути надобережною, надспокійною, скрізь іти на поступки, бо я не хочу більше переїжджати. Я не хочу покидати школу з єдиним привітним обличчям, яке я бачила в житті. Я спостерігала, як щодня він мужнів: щодня ставав трохи вищим, трохи сильнішим, трохи жорсткішим, трохи мовчазнішим. Зрештою він виріс надто великим, щоб батько міг його бити, але ніхто не знає, що сталося з його матір'ю. Учні цуралися його й переслідували, доки він не почав огризатися, тиск оточення зрештою зламав його.

Але його очі завжди залишалися такими ж.

Коли він дивився на мене, його очі завжди були однакові. Добрі. Чуйні. Спраглі до розуміння. Але він ніколи нічого не запитував. Він ніколи не змусив мене промовити й слова. Він просто переконувався, що він досить близько, щоб відлякати всіх інших.

Я думала, можливо, я не така погана. Можливо.

Я думала, можливо, він щось у мені побачив. Я подумала, можливо, я не така жахлива, як усі кажуть. Я не торкалася нікого роками. Я не сміла наближатися до людей. Я не могла так ризикувати.

Доки одного дня я ризикнула і зруйнувала все.

Я вбила маленького хлопчика в продуктовій крамниці, просто допомагаючи йому підвестися. Взявши його за крихітні ручки. Я не розуміла, чому він кричить. Того дня я вперше торкнулася людини за такий довгий час і не могла второпати, що зі мною відбувається. Ті кілька разів, коли я випадково зачіпала когось руками, я завжди їх відсмикувала. Я забирала руки, щойно згадувала, що мені не можна нікого торкатися. Щойно чула, як перший крик зривається з їхніх вуст.

З тим малим усе було інакше.

Я хотіла йому допомогти. Я відчула раптовий сильний напад гніву на його матір за те, що вона ігнорує його крики. Такий брак батьківської турботи засмучував мене і ~~надто нагадував про власну матір.~~ Я просто хотіла допомогти йому. Я хотіла, щоб він знав, що хтось його чує, комусь небайдуже. Я не розуміла, чому мене так дивно збадьорює цей доторк. Я не розуміла, що випиваю його життя, не могла навіть припустити, чому він обм'як і затих у моїх руках. Сподівалася, можливо, я переросла, добрі наміри вилікували мою страшну недугу. Я передумала стільки безглуздих думок, що все зруйнувала.

Я думала, що допомагаю.

Наступні три роки свого життя я провела в лікарнях, буцегарнях і центрах утримання неповнолітніх, пройшла через таблетки й електрошокову терапію. Нічого не подіяло. Єдине, що можна було зі мною зробити, крім як знищити, — це ізолювати в камері. Це єдиний спосіб захистити суспільство від Джульєтти.

Я не бачила Адама Кента три роки, доки він не увійшов у мою камеру.

Він виглядав інакше. Став жорсткішим, вищим, сильнішим, виразнішим, татуйованим. М'язистим, мужнім, зосередженим і швидким. Здавалося, він не може собі дозволити бути м'яким, повільним чи розслабленим. Він не міг собі дозволити нічого, крім м'язів, сили та ефективності. На правильних і виразних рисах його обличчя позначилися роки важкого життя, тренувань і намагань вижити.

Він більше не маленький хлопчик. Він не боїться. Він солдат.

Але разом із тим він усе той же. У нього досі найнезвичайніші блакитні очі, які я тільки бачила. Темні й глибокі, пристрасні. Мені завжди було цікаво, як це — дивитися на світ такими гарними очима? Чи колір твоїх очей впливає на те, що ти бачиш? Чи світ, зрештою, так само бачить тебе інакшим?

Я мала здогадатися, що це Адам, коли він з'явився в моїй камері.

Якась частина мене знала про це. Але я так старалася позбутися спогадів про своє минуле, що відмовлялася вірити в таку можливість. Бо частина мене не хотіла пам'ятати. Частина мене була надто налякана, щоб сподіватися. Частина мене не знала, чи є якась різниця, навіть якщо це й він.

Часто мені стає цікаво, як я зараз виглядаю.

Мені цікаво, чи я — лише розмита тінь тієї людини, якою була колись. Я три роки не дивилася в дзеркало. Я боюся того, що там побачу.

Хтось стукає в двері.

Страх відкидає мене через кімнату. Перед тим як відчинити двері, Адам заплющує очі, у яких леготить моє відображення, а я вирішую, що ліпше відійти в дальній куток кімнати.

Напружую слух, щоб розчути притлумлені голоси, хтось прочищає горло. Я не знаю, що мені робити.

— Я спущуся через хвилину, — говорить Адам трохи голосніше. Я розумію, що він намагається завершити розмову.

— Ну, чуваче. Я просто хотів подивитися на неї...

— Вона не бісів спектакль, Кенджі. Забирайся звідси під три чорти.

— Чекай, просто скажи мені. Вона може очима підпалити простирадло?

Кенджі регоче, а я скулююся, важко опускаюся на підлогу біля ліжка. Я скручуюся в клубок і намагаюся не слухати решту розмови.

Мені це не вдається.

Адам зітхає. Я можу уявити собі, як він тре собі чоло.

— Просто забирайся звідси.

Кенджі намагається придушити регіт.

— Чорти б тебе вхопили, чого це ти раптом став такий чутливий? Як почав водитися з цим дівчиськом, якось ти змінився, чуваче...

Адам щось говорить, чого я не можу розчути.

Двері з грюкотом зачиняються.

Я визираю зі своєї схованки. Адам здається збентеженим.

Мої щоки палають. Я розглядаю химерні візерунки майстерно сплетеного килима під своїми ногами. Торкаюся шпалер і чекаю, доки він заговорить. Я встаю, щоб визирнути з маленького квадратного вікна, з якого переді мною відкривається похмурий пейзаж зруйнованого міста. Я притуляюся чолом до скла.

Металеві блоки скупчилися вдалині; це бараки цивільного населення, вкриті численними шарами, що мали б захищати від холоду. Вулицею мати веде за руку маленьку дитину. Над ними височіють солдати, застиглі, немов статуї, обвішані пістолетами, готові стріляти. Купи, купи, купи сміття; небезпечні гостряки заліза і сталі поблискують на землі. Самотні дерева колишуться від вітру.

Адам обіймає мене за стан.

Його вуста біля мого вуха, він нічого не говорить, але я тану, доки мої руки повніють гарячим маслом, що крапає з його тіла. Я хочу з'їсти кожну мить цієї хвилини.

Я дозволяю собі заплющити очі на правду за вікном. Хоч на якийсь час.

Адам глибоко вдихає і притягує мене ще ближче. Я вся втиснута в його тіло; його руки обіймають мій стан, його щока притиснута до моєї голови.

— Ти така приємна на дотик.

Я намагаюся засміятися, але, здається, забула, як це робиться.

— Ніколи не думала, що почую ці слова.

Адам обертає мене до себе обличчям, і раптом я дивлюся і не дивлюся на його лице, облизую мільйон язиків полум'я і ковтаю ще мільйон. Він дивиться на мене, немов ніколи досі мене не бачив. Я хочу омити свою душу в блакиті його очей.

Він нахиляється, доки його чоло не торкається мого, але наші вуста ще не досить близько. Він шепоче:

— Як справи? — і я хочу поцілувати кожне прекрасне биття його серця.

«Як справи?» — два слова, які мені ніхто ніколи не говорив.

— Я хочу забратися звідси, — це все, про що я можу думати.

Він притискає мене до своїх грудей, і я захоплююся силою, красою, дивовижністю такого простого руху. Він немов шість футів втілення сили.

Усі метелики на світі злітаються до мого шлунка.

— Джульєтто.

Я трохи відхиляюся, щоб роздивитися його обличчя.

— Ти серйозно про втечу? — питає він мене. Його пальці пестять мою щоку. Він закидає пасмо волосся мені за вухо. — Ти розумієш, який це ризик?

Я глибоко зітхаю. Я знаю лише один справжній ризик — смерть.

— Так.

Він киває. Опускає очі, стишує голос.

— Війська мобілізовують для атаки. Тепер протестують угруповання, що досі сиділи тихо, і наше завдання — придушити опір. Думаю, керівництво хоче, щоб це була остання атака, — спокійно додає він. — Насувається щось величезне, хоч я не знаю, що саме, принаймні поки що. Але хоч би що це було, ми маємо бути готові виступити разом із ними.

Я завмираю.

— Що ти маєш на увазі?

— Коли війська виступатимуть, ти і я маємо бути готові тікати. Лише так у нас з'явиться час, щоб зникнути. Усі будуть надто зосереджені на атаці, тож якийсь час не помітять, що ми втекли, і не відразу зможуть зібрати достатньо людей, щоб шукати нас.

— Але... ти маєш на увазі... ти підеш зі мною?.. Ти зробиш це для мене?

Він стримано усміхається. Потішений. Його вуста вигинаються так, немов він тамує сміх. А очі такі лагідні, коли він дивиться на мене.

— На світі існує небагато речей, які я не зроблю для тебе.

Я глибоко зітхаю, заплющую очі, прикладаю пальці до його грудей, уявляю політ пташки на його шкірі й запитую те, що лякає мене найбільше:

— Чому?

— Що ти маєш на увазі? — він трохи відхиляється назад.

— Чому, Адаме? Чому ти турбуєшся про мене? Чому мені допомагаєш? Я не розумію. Я не знаю, чому ти ризикуватимеш своїм життям...

Але потім його руки обвиваються навколо мого стану, і він пригортає мене так близько, його уста біля мого вуха, і він повторює моє ім'я раз, двічі, і я навіть не уявляла, що можу так швидко спаленіти. Він усміхається так близько біля моєї шкіри.

— Ти не знаєш?

«Я нічого не знаю» — це те, що я сказала б йому, якби тільки могла говорити.

Він сміється і трохи відсторонює мене. Бере мої руки і розглядає їх.

— Пригадуєш четвертий клас, — говорить він, — Моллі Картер запізнилася на шкільну мандрівку? Коли вона прийшла, усі місця були вже зайняті, і вона плакала, бо дуже хотіла поїхати?

Він не чекає моєї відповіді.

— Я пам'ятаю, ти вийшла з автобуса. Ти поступилася їй місцем, а вона навіть не подякувала. Я дивився, як ти стоїш на тротуарі, доки ми від'їжджаємо.

Я більше не дихаю.

— Пригадуєш п'ятий клас? Той тиждень, коли батьки Дани розлучалися? Вона приходила до школи без обіду. І ти запропонувала їй свою їжу, — він зупиняється. — Щойно той тиждень минув, вона знову почала вдавати, що тебе не існує.

Я досі не дихаю.

— У сьомому класі Шеллі Моррісон піймали, коли вона списала твою контрольну з математики. Вона кричала, якщо провалить тест, батько вб'є її. Ти сказала вчителеві, що це ти списала *її* контрольну. Отримала нуль балів і тиждень

покарання, — він підіймає голову, але не дивиться на мене. — І ще місяць після того в тебе були синці на руках. Я все думав, звідки вони.

Моє серце б'ється надто швидко. Небезпечно швидко. Я стискаю пальці, щоб вони не тремтіли. Стискаю зуби і намагаюся стерти емоції зі свого обличчя, але не можу притишити це калатання в грудях, як не стараюся.

— Мільйони разів, — говорить він, його голос зараз такий тихий, — мільйони разів я бачив, як ти робиш такі шляхетні речі. Але ти ніколи не сказала й слова, крім тих, що від тебе вимагалися.

Він знову сміється, але цього разу його сміх жорсткий, вистражданий. Він зосереджено дивиться в точку десь за моїми плечима.

— Ти ніколи нічого не просила, — ми нарешті ззираємося. — Але ніхто так і не дав тобі шансу.

Я важко ковтаю, намагаюся відвести очі, але Адам тримає моє обличчя.

Він шепоче:

— Ти навіть не уявляєш, як часто я думав про тебе. Скільки разів я мріяв... — він важко зітхає, — скільки разів я мріяв отак наблизитися до тебе.

Він проводить рукою по своєму волоссю. Дивиться вниз. Дивиться вгору.

— Господи, Джульєтто, я піду за тобою будь-куди. Ти — єдине, що залишилося гарного в цьому світі.

Я благаю себе тільки не плакати і не знаю, чи мені це вдається. Я вся розбита й склеєна знову, уся червона й заледве знаходжу сили, щоб ззирнутися з ним.

Його пальці тримають моє підборіддя. Піднімають його.

— У нас щонайбільше три тижні, — лагідно промовляє він. — Не думаю, що вони зможуть довше стримувати повстанців.

Я киваю. Кліпаю очима. Притискаюся обличчям до його грудей і намагаюся не плакати.

Три тижні.

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ

Минають два тижні.

Два тижні суконь і душів, два тижні наїдків, які мені хочеться пожбурити через кімнату. Два тижні Варнерових усмішечок і доторків до мого стану, стеження за кожним моїм кроком, постійних перевірок, чи я виглядаю якнайкраще, коли його супроводжую. Він вважає мене своїм трофеєм. Своєю секретною зброєю.

Мені доводиться притлумлювати бажання розтрощити його кістки об бетон.

Але на цей час я змушую себе до співпраці, бо за тиждень нас уже тут не буде.

Сподіваюся.

Але зараз я раптом усвідомлюю, що не ненавиджу Варнера так сильно, як думала.

Мені його шкода.

Дивно, проте моя компанія втішає його; він все сподівається, що я можу зріднитися з ним і його перекрученими поняттями, жорстоким вихованням, завжди відсутнім, але таким вимогливим батьком.

Але він ніколи навіть словом не обмовився про свою матір.

Адам говорить, що про матір Варнера нічого не відомо; про це ніхто не говорить. Розповідає, що Варнер зажив слави дитини, яка зазнала жорстокого виховання, і людини з холодним розрахованим бажанням влади. Він ненавидить радісних дітей, щасливих батьків і їхнє безжурне життя.

Мені здається, Варнер думає, що я розумію. Що я розумію його.

Я розумію. І не розумію.

Бо ми не однакові.

Я хочу бути кращою.

У нас з Адамом є час побути разом хіба що вночі. І навіть тоді не так багато. Варнер щодня пильно спостерігає за мною; прибравши камери з моєї кімнати, він став ще підозріливішим. Може раптово зайти в кімнату, виводить мене на необов'язкові прогулянки навколо будівлі, усе торочить про свої плани і свої

плани ще щось спланувати і як разом ми підкоримо світ. Я навіть не подаю знаку, що слухаю.

Можливо, це саме я спричинила погіршення його стану.

— Ніяк не можу повірити, що Варнер насправді погодився прибрати камери, — сказав мені Адам однієї ночі.

— Варнер божевільний. Не може мислити раціонально. Він хворий, мені ніколи не зрозуміти, що він собі думає.

Адам зітхнув.

— Він одержимий тобою.

— Що? — від здивування я мало не вивернула шию.

— Ти — це все, про що він говорить, — Адам замовкає на мить, його щелепа стиснута надто міцно. — Я чув ці розмови ще до того, як тебе сюди привезли. Саме тому мене залучили, саме тому я викликався привезти тебе. Варнер місяцями збирав про тебе інформацію: адреси, медичні записи, особисті історії, родинні зв'язки, свідоцтво про народження, аналіз крові. Уся армія розводилася про його новий проект; кожен солдат знав, що він шукає дівчину, яка вбила хлопчика в продуктовій крамниці. Дівчину на ім'я Джульєтта.

Я затримую дух.

Адам хитає головою.

— Я знав, що це саме ти. То мала бути ти. Я запитав Варнера, чи можу я якось допомогти з проектом. Сказав йому, що ходив з тобою до школи і чув про ту дитину, що знаю тебе особисто, — він натужно сміється. — Варнер був у захваті. Йому здавалося, це зробить експеримент цікавішим, — додає Адам із огидою. — А я знав одне: якщо йому вже заманулося зробити тебе якимось своїм хворим проектом... — він завагався. Відвів очі. Провів рукою по волоссю. — Я просто знав: я маю зробити хоч щось. Гадав, що зможу принаймні спробувати допомогти. Але тепер справи погіршуються. Варнер не припиняє торочити про те, на що ти здатна, яка ти варта його зусиль і який він захоплений тим, що ти тут. Усі вже помічають. Варнер безжальний, він не щадить нікого. Ця людина обожнює владу, йому подобається знищувати людей. Але він дає попуск, Джульєтто. Варнер так відчайдушно хоче, щоб ти... *приєдналася* до нього. І хоч як погрожує, він не бажає тебе

змушувати. Прагне, щоб ти сама хотіла цього. Щоб ти таким чином обрала *його*, — він опускає очі, важко зітхає. — Він втрачає пильність. А я, коли бачу його пику, за крок від того, щоб вчинити якусь дурницю. Просто мрію розтрощити йому щелепу.

Так. Варнер втрачає пильність.

Він параноїк, хоч і має на те поважні причини. Але водночас він терплячий і нетерплячий зі мною. Увесь час захоплений і знервований. Він ходячий оксюморон.

Він вимкнув камери, але трапляються ночі, коли він наказує Адамові спати за моїми дверима, щоб переконатися, що я не втечу. Дозволяє мені обідати на самоті, але завжди закінчується тим, що він викликає мене до себе. Кілька годин, що ми з Адамом могли б побути разом, вкрадені в нас, але в неспокійні ночі Адамові дозволено спати в моїй кімнаті, і я відігріваюся в його обіймах.

Тепер ми обоє спимо на підлозі, загорнуті в тепло одне одного, як у ті ковдри, що вкривають наші тіла. Щоразу, коли Адам торкається мене, це немов вибух вогню й електрики, що пробиває мої кістки найнеймовірнішим чином. Це таке відчуття, яке я хотіла б оберігати в своїх долонях.

Адам розповідає мені про недавні події, про плітки, які він чув від інших солдатів. Говорить про численні штаб-квартири, розкидані по залишках країни. Про Варнерового батька в Капітолі, про те, що він залишив сина головним у цілому Секторі. Він розповідає, що Варнер ненавидить свого батька, але обожнює владу. Руйнування. Спустошення. Адам пестить моє волосся, розповідає мені різні історії і пригортає так міцно, немов боїться, що я зникну. Доки я засинаю, він малює мені образи людей і місць; і я поринаю в наркотик сну, тікаючи від світу без жодного притулку, полегшення чи звільнення, крім його шепоту мені на вухо. Сон — це єдина річ, якої я чекаю всі ці дні. Я заледве пригадую, чому я колись кричала вві сні.

Моє життя стає занадто комфортним, і я починаю цього боятися.

— Ану, одягни це, — наказує мені Варнер.

Сніданок у блакитній кімнаті перетворився на мій щоденний обов'язок. Я їм і не питаю, звідки ця їжа, чи платять робітникам

за те, що вони роблять, як ця будівля може підтримувати стільки життів, помпувати стільки води чи використовувати стільки електрики. Я вичікую. Я співпрацюю.

Варнер не просив більше до нього торкатися, а я не намагаюся це зробити.

— Для чого це? — я розглядаю два маленькі шматки тканини в його руках і відчуваю, як хвилювання скручує мої кишки. Він посміхається повільною зміїною посмішкою.

— Тест на професійну придатність, — він хапає мій зап'ясток і засовує вузлик у руку. — Я відвернуся лише цього разу.

Я надто хвилююся, щоб відчути до нього справжню огиду.

Я перевдягаюся в білизну, яка виявляється топом і коротенькими шортами. Я практично гола. Мене майже судомить від жаху передчуттів, що саме може все це означати. Я трохи підкахикую, і Варнер обертається.

Він досить довго нічого не говорить; його очі блукають моїм тілом. Мені хочеться здерти килим і загорнутися в нього. Нарешті він усміхається і пропонує мені руку.

Я граніт, я вапняк, я мармурове скло. Я не рухаюся.

Він опускає руку. Підводить голову.

— Ходи за мною.

Варнер відчиняє двері. Адам стоїть на порозі. Він добре маскує емоції, і я заледве помічаю ознаки шоку, що змінюють риси його обличчя. Нічого, крім надто гладенького чола і напруги у скронях, не видає його. Він знає, щось не так. Він повертає шию, коли я з'являюся. Кліпає очима.

— Сер?

— Залишайся тут, солдате. Я про все подбаю.

Адам не відповідає, не відповідає, не відповідає...

— Так, сер, — говорить він несподівано хрипким голосом.

Спускаючись коридором, я відчуваю на собі його погляд.

Варнер веде мене в якесь незнайоме місце. Ми прямуємо коридорами, які я ніколи не бачила, що далі, то вони стають усе чорніші, похмуріші й вужчі.

Я усвідомлюю, що ми спускаємося.

У підвал.

Ми минаємо одні, другі, четверті металеві двері. Скрізь солдати, їхні погляди нишпорять моїм тілом, вони оглядають мене зі страхом і ще чимось, про що мені краще не думати. Я пригадую, що в цій будівлі дуже мало жінок.

Якщо десь на світі і є місце, де можна радіти недоторканності, то це тут.

Моя недоторканність — це єдина причина, чому я маю захист від голодних очей сотень самотніх чоловіків. Це єдина причина, чому Адам залишається зі мною. Варнер вважає, що Адам — шафа без ванільних ніжностей, машина, яка розуміє лише обов'язок і накази. Він думає, що Адам — це нагадування про моє минуле, і використовує його, щоб я почувалася незатишно. Він не може уявити, щоб Адам міг торкнутися мене хоч пальцем.

Ніхто не міг би цього уявити. Усі, кого я зустрічаю, завмирають на місці.

Темрява немов чорне полотно, пробите тупими ножами променів тьмяного світла.

Мене оточують пістолети.

— Заходь, — наказує Варнер. Мене заштовхують у порожню кімнату, що трохи смердить цвіллю. Хтось повертає вимикач, і флюоресцентні лампи починають мерехтіти, освітлюючи нестерпно жовті стіни й килим кольору мертвої трави. За мною затріскуються двері.

У кімнаті нічого немає, крім павутиння і велетенського дзеркала на стіні. Дзеркало розміром з півстіни. Інстинктивно я розумію, що Варнер і його посіпаки мають крізь нього дивитися на мене. Я лише не знаю навіщо.

Скрізь таємниці.

Відповідей немає.

Механічний дзенькіт / тріск / скрип і рух стрясає те місце, де я стою. Підлога оживає. Стеля труситься. Несподівано скрізь з'являються металеві шипи різної довжини. Щосекунди вони зникають, щоб знову з'явитися з раптовим поштовхом, розтинаючи повітря.

Я усвідомлюю, що стою в кімнаті для тортур.

Гучномовець запускає моє серце, що на мить завмерло. Я кінь на перегонах, що галопом мчить до оманливого фінішу, тяжко сапаючи заради чиєїсь перемоги.

— Ти готова? — підсилений Варнерів голос відлунює кімнатою.

— До чого я маю бути готова? — волаю я в порожній простір, певна, що хтось мене чує. ~~Я спокійна. Я спокійна. Я спокійна.~~ Я закам'яніла.

— У нас була угода, пам'ятаєш? — відповідає кімната.

— Щ-щ-щ...

— Я вимкнув камери. Тепер твоя черга виконати свою обіцянку.

— Я не буду тебе торкатися! — кричу я, кружляючи на місці, така спантеличена, нажахана, стурбована, що ось-ось впаду без тями.

— Нічого, — говорить він. — Я присилаю свою заміну.

Двері зі скрипом розчиняються, і вповзає маля, одягнене лише в підгузок. Його очі зав'язані, і воно гикає від страху.

Гострий шип проколює моє нікчемне існування.

— Якщо ти його не врятуєш, — голос Варнера гримить кімнатою, — ми також не робитимемо цього.

Дитина.

У неї має бути мати, батько, хтось, хто любить її, цю дитину, цю дитину, цю дитину, що нажахана кидається вперед. Щосекунди її може проколоти металевий спис.

Врятувати дитину легко: мені потрібно лише взяти її, знайти безпечне місце в кімнаті й тримати на руках, доки експеримент не скінчиться.

Є лише одна проблема.

Якщо я торкнуся її, вона може померти.

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Варнер знає, що я не маю вибору. Він хоче змоделювати ще одну ситуацію, яка допоможе йому побачити мої можливості, і не надто переймається тим, що зможе досягнути бажаного, катуючи невинну дитину.

Зараз мені ніколи розмірковувати.

Потрібно скористатися шансом його врятувати до того, як маля ступить крок у неправильному напрямку.

Швидко запам'ятовую, як мені вибратися з пасток, і, ухиляючись / підстрибуючи / впритул обходячи шпичаки, наближаюся до маляти.

Глибоко нервово зітхаю, фокусуюся на тремтячих кінцівках хлопчика навпроти мене і благаю Бога, щоб це було правильне рішення. Я саме хочу зняти свій топ, щоб використати його як бар'єр між нами, коли помічаю на підлозі слабку вібрацію. Тремтіння, що передує удару. Я знаю, що в мене півсекунди, перед тим як спиця розітне повітря, і навіть менше, щоб зреагувати.

Я хапаю малого й підіймаю на руки.

Його крики проходять крізь мене, немов смертельні постріли, одна куля на секунду. Він вигинається в моїх руках, штовхається так сильно, як лише може, ридає в агонії, аж доки біль не паралізує його. Він обм'якає в моїх обіймах, а мене ріжуть на шматки; мої очі, мої кістки, мої вени — усе зрушує з місця, усе обертається проти мене самої, щоб довіку катувати спогадом того жаху, за який я відповідальна.

Біль і сила перетікають із його тіла в моє, пробиваючи кінцівки малого і вихором залітаючи в мене, доки я майже його відпускаю. ~~Це немов ожиле жахіття, жахіття, яке я намагалася забути три роки.~~

— Це неймовірно, — зітхає Варнер через мікрофон, і я розумію, що не помилялася. Він, напевно, спостерігає за мною через дзеркало, прозоре з його боку. — Чудово, серденьку, я вражений.

Я в такому відчаї, що зараз не можу зосередитися на Варнерові. Я не здогадуюся, як довго триватиме ця хвора гра, тож мені потрібно терміново зменшити поверхню тіла, якою я торкаюся цього малюка.

Моя куца білизна зараз має таке велике значення.

Я перевертаю його у своїх руках, і мені вдається схопити його за підгузок. Підтримую своєю долонею і відчайдушно хочу

вірити, що торкалася його не так довго, щоб завдати серйозних ушкоджень.

Він гикає; його тіло оживає.

Я можу заплакати від щастя.

Але знову починаються крики, тепер уже не болю, а страху. Він пручається, а я втрачаю рівновагу, моє зап'ястя майже вивертається від напруги. Я не смію зняти пов'язку на його очах. Краще померти, ніж дозволити йому побачити це місце, моє обличчя.

Я так сильно стискаю зуби, що боюся зламати їх. Якщо я його відпущу, він почне тікати. А якщо він побіжить, йому кінець. Я маю його втримати.

Хрип старих механічних деталей відроджує надію в моєму серці. Один за одним шпичаки ховаються в підлогу, доки не зникають усі. Кімната стає порожньою так швидко, що я побоююся, чи небезпека мені часом не привиділася. Я ставлю малюка назад на підлогу і закушую губи, щоб проковтнути біль, який пульсує в моєму зап'ястку.

Малий починає бігти і випадково зачіпає мою оголену ногу.

Він кричить, здригається і падає на підлогу, скручується калачиком, схлипуючи, а я вирішую знищити, вирізати себе з цього світу. Моє обличчя кривиться від ридань і крику, і моє єдине бажання — кинутися йому на допомогу, обійняти, цілувати його такі гарненькі щічки, говорити, що я завжди дбатиму про нього, що ми втечемо звідси разом, що я гратимуся з ним, читатиму йому на ніч казки, але я знаю, що не можу цього зробити. Я знаю, що ніколи не зможу. Я знаю, що це неможливо.

Раптом світ перед моїми очима кудись пливе.

Мене охоплюють лють, шаленство, гнів; вони такі потужні, що майже підкинули мене з підлоги. Мене переповнюють сліпа ненависть і огида.

Я навіть не усвідомлюю, як у наступні секунди рухаються мої ноги. Я не усвідомлюю своїх рук і що вони роблять, як вони самі вирішують підвестися, розчепіривши пальці, у напрямку до вікна. Я знаю одне: я хочу відчути, як Варнерова шия сіпається в моїх руках. Я хочу, щоб він відчув той самий жах, на який

щойно прирік дитину. Я хочу бачити, як він помирає. Я хочу бачити, як він благає про милосердя.

Я проходжу крізь бетонну стіну.

Розбиваю скло десятьма пальцями.

Я стискаю повні жмені гравію і тканини на Варнеровій шиї, а п'ятдесят різних пістолетів направлені в мою голову. У повітрі повно цементу й сірки, падає скло, утворюючи симфонію з розбитими серцями.

Я притискаю Варнера до поруйнованого каміння.

— Не *смійте* стріляти в неї, — хрипить Варнер охороні. Я ще не торкнулася його шкіри, але мені чомусь здається, що я можу вдавити його ребра в серце, лише натиснувши трохи сильніше.

— Я маю тебе вбити, — мій голос — це один глибокий подих, один неконтрольований видих.

— Ти... — він намагається ковтнути. — Ти щойно... голими руками проломила бетонну стіну.

Я кліпаю очима. Не смію обернутися. Але, навіть не обертаючись, знаю, що він не бреше. Я, напевно, зробила це. Моя свідомість збита з пантелику неможливістю того, що я вчинила.

На секунду я втрачаю самоконтроль.

Пістолети

крак,

крак,

крак.

Кожна мить заряджена.

— Я особисто застрелю того з вас, хто зачепить її хоч пальцем, — гарчить Варнер.

— Але сер...

— ОПУСТИ ПІСТОЛЕТ, СОЛДАТЕ...

Лють минає. Минає несподіваний неконтрольований гнів. Мою свідомість уже заполонили сумніви. Збентеження. Я не розумію, що накоїла. Напевно, я навіть не уявляю, на що здатна, бо не могла й припустити, що взагалі можу щось зруйнувати. Несподівано я почуваюся нажаханою, нажаханою власними руками. Приголомшена, я відступаю назад і помічаю, як жадібно

вглядається в мене Варнер, його смарагдові очі світяться хлоп'ячим захопленням. Він буквально тремтить від захвату.

У мене в горлі змія, яку я ніяк не можу проковтнути. Ззираюся з Варнером.

— Якщо ти ще раз щось таке для мене влаштуєш, я тебе *знищу*. І насолоджуватимуся цим.

Я навіть не знаю, чи брешу.

ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ

Адам знаходить мене скрученою клубком на підлозі в душі.

Я плакала так довго, що, напевно, гаряча вода тепер розбавлена моїми сльозами. Одяг прилип до шкіри, він мокрий, непотрібний. Я хочу змити його зі свого тіла. Я хочу потонути в темряві невідання. Я хочу бути дурною, безмовною, німою, повністю позбутися мозку. Я хочу повідтинати свої кінцівки. Я хочу здерти цю шкіру, яка вбиває, відірвати ці руки, що руйнують, знищити це тіло, якого я не розумію.

Усе розпадається на шматки.

— Джульєтто... — Адам притискає руку до скла. Я заледве чую його.

Коли я не відповідаю, він відчиняє дверцята душу. Його кроплять сміливі краплі, він скидає черевики, перед тим як впасти на коліна плиткової підлоги. Простягає руки, щоб торкнутися моїх передпліч, і його доторк лише посилює моє жадання смерті. Він зітхає і припіднімає мене якраз достатньо, щоб підвести мою голову. Його руки охоплюють моє обличчя, його очі шукають мій погляд, пронизують мене, доки я не відвертаюся.

— Я знаю, що сталося, — лагідно промовляє він.

Моє горло жорстке, як рептилія, вкрита лускою.

— Хтось має мене вбити, — хриплю я, тріскаючись із кожним словом.

Адам пригортає мене, доки я зводжуся на ноги, і тепер ми обоє стоїмо вертикально. Він ступає в душ і зачиняє за собою двері.

Я тяжко зітхаю.

Він притуляє мене до стіни, для мене не існує більше нічого, крім його білої змоклої футболки, води, що танцює на його обличчі, очей, повних того світу, заради якого я готова померти.

— Це не твоя провина, — шепоче він.

— Це те, що я *є*, — видушую з себе.

— Ні, Варнер помиляється щодо тебе, — говорить Адам. — Він хоче, щоб ти була кимось, ким ти не є, але ти не можеш дозволити йому себе зламати. Не дозволяй йому залізти тобі в голову. Він *хоче*, щоб ти думала, що ти монстр. Він хоче, щоб ти думала, що в тебе немає іншого вибору, крім як приєднатися до нього. Він хоче, щоб ти думала, що ніколи не зможеш жити нормальним життям...

— Але я не житиму нормальним життям, — я ковтаю слова. — Ніколи... Я ніколи...

Адам хитає головою.

— Ні, житимеш. Ми виберемося звідси. Я не дозволю, щоб з тобою це сталося.

— Я-як ти можеш дбати про... таку, як *я*?

Я заледве дихаю, я схвильована й одночасно відсторонена, але все-таки дивлюся на його вуста, вивчаю їхню форму, рахую крапельки води, що стікають через горби й западини його рота.

— Тому що я кохаю тебе.

Здається, у мене щойно звело шлунок. Я здіймаю очі, щоб роздивитися його обличчя, перетворюючись на клубок електрики, що пульсує життям і світлом, гарячим і холодним, а моє серце скаженіє. Я тремчу в його руках, мої вуста розтуляються без причини.

Його рот розтягується в усмішці. Мої кістки танують.

Мене обертає в нестямній круговерті.

Його ніс торкається мого носа, вуста завмирають за один подих від моїх, він поглядом пожирає мене, і я рідина без рук і ніг. Я скрізь відчуваю його запах, відчуваю кожну частинку його тіла, притиснутого до мого. Його руки з мого стану опускаються на стегна, його ноги палають біля моїх ніг, його груди долають мене силою, його тіло немов збудоване з пристрасті. Смак його слів тане на моїх вустах.

— Справді? — один недовірливий шепіт, остання свідома спроба повірити в те, чого не може бути.

Я зашарілася з голови до п'ят, переповнена невисловленими почуттями.

У його погляді стільки емоцій, що я майже розколююся навпіл.

— Господи, Джульєтто...

І він цілує мене.

Один раз, двічі, доки я доберу смаку і зрозумію, що мені ніколи не буде досить. Він скрізь заполонив мою спину й руки і раптом цілує мене сильніше, глибше, з якоюсь гарячою нагальною потребою, якої я не знала доти. Зупиняється на мить, щоб зітхнути, щоб провести вустами по моїй шиї, вздовж ключиць, і знову вгору до підборіддя і щік, а я хапаю кисень, бо він руйнує мене своїми руками; ми обоє вимокли у воді, красі та радості миті, яку я вважала неможливою.

Він відхиляється назад із хрипким стогоном, а я хочу, щоб він зняв футболку.

Мені потрібно побачити пташку. Мені потрібно сказати йому про пташку.

Мої пальці тягнуть за край його мокрого одягу, а його очі лише на мить розширюються перед тим, як він сам зриває з себе футболку. Він хапає мої руки і здіймає їх мені над головою, притискаючи мене до стіни, він цілує, цілує мене, доки я не певна, чи це мені сниться, п'є мої вуста; він смакує як дощ, як солодкий мускус, і мені здається, що я зараз вибухну.

Мої коліна зводить разом, серце так скажено калатає, що я не можу зрозуміти, як воно ще працює. Він виціловує біль, рани, ненависть до себе, невпевненість, зламані надії на майбутнє. Він запалює в мені світло, позбавляє мене муки Варнерової гри, страждання, яке щодня мене отруювало. Пристрасть наших тіл може розтрощити ці скляні стіни.

І майже розтрощує їх.

Якусь мить ми просто дивимося одне на одного, важко сапаючи, доки я червонію, а він заплющує очі й робить обірваний заспокійливий подих. Я кладу руку йому на груди. Я мушу обвести

контури пташки, що летить його шкірою, я хочу провести пальцями вздовж його живота.

— Ти моя пташка, — кажу я йому. — Ти моя пташка, і ти допоможеш мені вилетіти звідси.

До того часу, як я виходжу з душу, Адама вже немає.

Він витиснув свій одяг, витерся і залишив мене на самоті, щоб я могла передягтися. Хоч я вже не певна, що потребую цього усамітнення. Я торкаюся двома пальцями вуст і відчуваю його смак скрізь.

Коли я заходжу до кімнати, його вже там немає. Він повинен доповісти внизу.

Я роздивляюся одяг у шафі.

Я завжди обираю сукні з кишенями, бо інакше не знаю, де заховати свого записника. У ньому немає якоїсь викривальної інформації; той листок, на якому був запис Адамовою рукою, я розірвала й спустила в унітаз, але мені подобається тримати його при собі. Цей записник для мене означає куди більше, ніж кілька слів, нашкрябаних на папері. Це символ мого опору.

Я кладу записника в кишеню і вирішую, що нарешті готова побачити себе. Я глибоко вдихаю, прибираю з очей пасма мокрого волосся і прямую до ванної. Пар від душу затуманив дзеркало. Я простягаю вперед непевну руку й протираю невеличке коло. Достатнє, щоб щось роздивитися.

На мене дивиться переляканe обличчя.

Я торкаюся своїх щік і розглядаю зображення в дзеркалі, розглядаю зображення дівчини, що однаково чужа й знайома мені. Моє обличчя худіше, блідіше, вилиці вищі, ніж я пам'ятаю. Брови здіймаються над двома переляканими очиськами, не блакитними й не зеленими, а чимось посереднім. Шкіра палає вогнем і чимось, що називається Адамом. Вуста надто рожеві. Зуби незвично рівні. Я проводжу пальцями по своєму носу, досліджую форму підборіддя, коли краєм ока помічаю за собою якийсь рух.

— Ти така гарна, — говорить він мені.

В одну мить я рожево-червоно-пурпурова. Схиляю голову й відскакую від дзеркала, а він ловить мене у свої обійми.

— Я забула, як виглядає моє обличчя, — шепочу я.

— Лише не забувай, хто ти є, — говорить він.

— Я навіть і не знаю.

— Ти знаєш, — він піднімає мою голову. — Я знаю.

Я дивлюся на його сильну щелепу, його очі, його тіло. Намагаюся зрозуміти цю переконаність, яку він має щодо мене, й усвідомлюю, що вона єдина зупиняє мене від пірнання у вир власного божевілля. Він завжди вірив у мене. Без жодного звуку, мовчки, він боровся за мене. Завжди.

Він мій єдиний друг.

Я беру його руку й прикладаю до вуст.

— Я завжди кохала тебе, — кажу я йому.

Сонце сходить і сяє на його обличчі, він майже усміхається, ледве може витримати мій погляд. Його м'язи розслаблюються, плечі розпрямлюються під вагою нового дива, і він видихає. Торкається моєї щоки, вуст, кінчика підборіддя, я кліпаю очима, і він цілує мене, хапає мене на руки й здіймає в повітря; якимось чином ми опиняємося на ліжку, наші тіла переплетені, і я п'яна від почуттів, п'яна від кожної миті ніжності. Його пальці пестять мої плечі, ковзають моїм тілом, затримуються на стегнах. Він пригортає мене ближче, шепоче моє ім'я, його поцілунки опускаються моїм горлом, він шарпає жорстку тканину моєї сукні. Його пальці ледь тремтять, очі переповнені почуттями, серце шаленіє від болю та розчулення, а я хочу на решту життя залишитися тут, у його обіймах, у його очах.

Я просовую руки під його сорочку, і він захлинається стогоном, що перетворюється на поцілунок відчайдушної пристрасті, нестерпного жадання, і це — моє найвишуканіше катування. Я відчуваю на собі його вагу — нескінченне блаженство для кожного мого нерва, його права рука під моєю шиєю, а ліва рука блукає моїм тілом, його вуста обціловують сукню, і я не розумію, навіщо мені одяг, я дощова хмара з громом і блискавками і щомиті можу вибухнути сльозами. Стук. Стук. Стук. Стукає через мої груди.

Я не пам'ятаю, що значить дихати.

Я ніколи,

ніколи,
ніколи,
ніколи
не знала,
що значить *відчувати*.

Звук сирени струшує стіни.

Кімната гуде й оживає, а Адам ціпеніє, він подається назад, його обличчя мертвіє.

— Це ТРИВОГА СЬОМОГО РІВНЯ. Усі солдати мають негайно доповісти на Секторі. Тривога СЬОМОГО РІВНЯ. Усі солдати мають негайно доповісти на Секторі. Це ТРИВОГА СЬОМОГО РІВНЯ. Усі солдати...

Адам встає, підіймає мене, а голос виголошує накази через систему зв'язку, проведену в будівлі.

— Стався прорив, — говорить він, його голос зірваний і задиханий, очі розриваються між мною та дверима. — Ісусе, я не можу тебе просто так тут залишити...

— Іди, — кажу я йому, — зі мною все буде гаразд.

Кроки гримлять у коридорі, і солдати гарчать один на одного так голосно, що я можу це чути крізь стіни. Адам досі на службі. Він має доповідати. Він має з'являтися там, доки ми не втечемо звідси. Я це розумію.

Він міцно пригортає мене.

— Це не жарт, Джульєтто... Не знаю, що сталося... це може бути що завгодно...

Металеве клацання. Механічний скрип. Двері відчиняються, а ми з Адамом розлітаємося на десять футів одне від одного.

Адам рушає до виходу, якраз коли заходить Варнер. Вони обоє завмирають на місці.

— Я певен, що тривога триває вже хвилину, солдате.

— Так, сер. Я не знав, як вчинити з нею, — він несподівано стриманий, ідеальна виправка. Адам киває на мене, немов я причина його затримки, але помічаю, що він лише трохи напружений у плечах. Дихає трохи зашвидко.

— На щастя для вас, я тут, щоб подбати про це. Ви можете доповісти своєму командирові.

— Сер, — киває Адам, повертаючись на каблуках, і виходить. Сподіваюся, Варнер не помітив його вагання.

Варнер повертається до мене з такою спокійною і звичайною усмішкою, що я починаю сумніватися, чи справді будівля поринула в хаос. Він розглядає моє обличчя. Моє волосся. Дивиться на зім'яті простирадла біля мене, і я відчуваю, немов ковтнула павука.

— Ти спала?

— Не могла заснути минулої ночі.

— Ти порвала сукню.

— Що ти тут робиш? — мені потрібно, щоб він припинив дивитися на мене. Мені треба, щоб він припинив розглядати деталі мого існування.

— Якщо тобі не подобається сукня, ти завжди можеш одягти іншу, ти ж знаєш. Я сам вибираю їх для тебе.

— Усе гаразд. Ця сукня нормальна, — я без причини дивлюся на годинника. Уже 4:30 по обіді. — Чому ти не кажеш, що відбувається?

Він надто близько. Він стоїть надто близько, він дивиться на мене, і мої легені відмовляються працювати.

— Тобі справді краще передягтися.

— Не хочу я перевдягатися, — не знаю, чому я так нервуюся. Чому він змушує мене так нервуватися. Чому відстань між нами так швидко скорочується.

Він просовує палець у дірку, близько від низької талії моєї сукні, і я майже кричу.

— Не чіпай мене.

— Добре...

Він тягне за дірку так сильно, що тканина розривається й утворюється розріз уздовж моєї ноги.

— Так трохи краще.

— Що ти *робиш*...

Його руки обвивають мій стан, притискають мої руки, і я знаю, що маю захищатися, але завмираю, я хочу кричати, але голосу немає, немає, немає. Я перервано дихаю у відчаї.

— У мене є питання, — говорить він, і я намагаюся відштовхнути його в цій безглуздій сукні, але він лише притискає мене до стіни, вага його тіла притискає мене, кожен дюйм вкритий одягом, захисним шаром між ним і мною.

— Я сказав, у мене є питання, Джульєтто.

Його рука ковзає в мою кишеню так швидко, що лише за секунду я усвідомлюю, що він робить. Я задихаюся, притиснута до стіни, тремчу і намагаюся остаточно не збутися голови.

— Мені цікаво, — говорить він. — Що *це*?

Він тримає мого записника між двома пальцями.

О Господи.

Сукня надто тісна, щоб приховати обриси записника, а я надто захопилася, розглядаючи в дзеркалі своє обличчя, щоб поглянути на сукню. ~~Це все моя провина все моя провина все моя провина все моя провина.~~ Я не можу в це повірити. Це все моя провина. Потрібно бути завбачливішою.

Я нічого не відповідаю.

Він піднімає голову.

— Я не наказував давати тобі записника. Я не пам'ятаю, щоб дозволяв тобі мати якісь особисті речі.

— Я принесла його з собою, — у мене голос спійманої на гарячому.

— Ти брешеш.

— Чого ти від мене хочеш, — панікую я.

— Це безглузде питання, Джульєтто.

Тихий звук металу, що зрушує з місця. Хтось відчиняє двері. Крак.

— Забери від неї руки, доки я не всадив кулю тобі в голову.

ДВАДЦЯТЬ СІМ

Варнер дуже повільно заплющує очі. Дуже повільно відходить. Його вуста кривляться в небезпечну посмішку.

— Кент.

Адамові руки спокійні, цівка його пістолета втискається ззаду у Варнерів череп.

— Ти виведеш нас звідси.

Варнер майже регоче. Він розплющує очі й миттєво дістає пістолета зі своєї внутрішньої кишені, для того щоб направити його прямо мені в чоло.

— Я зараз її вб'ю.

— Ти не такий дурний, — говорить Адам.

— Якщо вона зрушить хоч на міліметр, я її пристрелю. А потім я поріжу тебе на шматки.

Адам рухається швидко, він б'є Варнера в голову руків'ям свого пістолета. Пістолет Варнера дає осічку, Адам хапає його руку, викручує зап'ясток, доки сила, з якою той тримає зброю, слабне. Я хапаю пістолета з обм'яклої Варнерової руки і б'ю його руків'ям в обличчя.

Дію рефлективно. Я ніколи досі не тримала зброї в руках, але думаю, для всього буває перший раз.

Я направляю пістолета Варнерові в очі.

— Не недооцінюй мене.

— *Чорт забирай*, — Адам не приховує свого здивування.

Варнер кашляє через сміх, випрямляється і намагається усміхатися, витираючи кров із носа.

— Я ніколи тебе не недооцінював, — говорить він мені. — Ніколи.

Адам якусь мить хитає головою, перед тим як його обличчя розпливається в широкій усмішці. Він сяє, сильніше притискаючи пістолета до Варнерового черепа.

— Вибираймося звідси.

Я хапаю два речових мішки, сховані в гардеробі, і передаю один Адамові. Ми спакувалися ще тиждень тому. Якщо він хоче забратися звідси раніше, ніж очікувалося, я не проти.

На щастя для Варнера, ми виявимо до нього милосердя.

На щастя для нас, уся будівля евакуюється. Йому немає на кого спиратися.

Варнер прочищає горло. Він дивиться просто мені в очі, коли говорить:

— Можу запевнити вас, солдате, що ваш тріумф буде короткий. Ліпше вбити мене зараз, бо коли я вас знайду, то із

задоволенням переламаю кожну кісточку у вашому тілі. Ви дурень, якщо думаєте, що впораєтеся з цим.

— Я не ваш солдат, — Адамове обличчя закам'яніло. — Я ніколи не був ним. Ви так поринули у свої фантазії, що не помітили небезпеки прямо перед очима.

— Ми не можемо вбити тебе зараз, — додаю я, — ти маєш вивести нас звідси.

— Ти робиш велику помилку, Джульєтто, — звертається Варнер до мене. Здається, його голос трохи пом'якшується. — Ти руйнуєш своє майбутнє, — він зітхає. — Ти впевнена, що можеш йому довіряти?

Я дивлюся на Адама. Адама — хлопчиська, що завжди захищав мене, навіть коли не мав із того жодного зиску. Я трясу головою, щоб прочистити думки. Нагадую собі, що Варнер — брехун. Божевільний сновида. Убивця-психопат. Він ніколи не намагався мені допомогти.

Я думаю.

— Ходімо, а то буде надто пізно, — говорю я Адамові. — Він просто намагається згаяти час, доки повернуться солдати.

— Йому байдуже до тебе! — вибухає Варнер. Раптом я вловлюю неконтрольовані почуття в його голосі. — Він просто хоче вибратися звідси, *використовуючи* тебе, — він виступає наперед. — Я можу любити тебе, Джульєтто... Я поводитимуся з тобою як із *королевою...*

Адам швидко повертає його голову й цілить пістолетом йому в скроню.

— Ти навіть не розумієш, що відбувається, — говорить він, чітко вимовляючи кожне слово.

— То просвіти мене, солдате, — хрипить Варнер. У його очах танцює небезпечне полум'я. — Скажи, що саме мені не вдалося зрозуміти.

— Адаме, — я хитаю головою.

Він дивиться на мене. Киває. Повертається до Варнера.

— Дзвони, — говорить він, трохи сильніше натискаючи пістолетом йому на шию. — *Зараз* же виведи нас звідси.

— Вона вийде в ці двері лише через мій труп, — Варнер ворушить щелепою і спльовує кров на підлогу. — Тебе я вб'ю із задоволенням, — говорить він Адамові. — Але Джульєтту нікому не віддам.

— Я не твоя *забаганка*, — я важко дихаю. Відчайдушно хочу забратися звідси. Мене дратує, що Варнер не припиняє патякати, але, хоч як кортить вмазати йому в пику, непритомний він нам не потрібен.

— Знаєш, ти можеш мене полюбити, — він так дивно усміхається. — Ми будемо непереможні. Змінимо світ. Я зможу зробити тебе щасливою, — говорить він мені.

Адам виглядає так, немов зараз скрутить Варнерові в'язи. Його обличчя шалене, люте. Я ніколи не бачила його таким.

— Тобі нічого їй запропонувати, ти, хворий вишкребку.

Варнер на секунду примружує очі.

— Джульєтто, не поспішай. Не вирішуй так швидко. Залишся зі мною. Я буду терплячий. Я дам тобі час адаптуватися. Я подбаю про тебе...

— Ти хворий, — мої руки тремтять, але я цілюся пістолетом прямо йому в обличчя. Мені потрібно викинути його з голови. Мені потрібно пам'ятати, що він зробив мені. — Ти хочеш, щоб я перетворилася на *монстра*...

— Я хочу пробудити твій *потенціал*!

— Відпусти мене, — спокійно відповідаю я. — Я не хочу бути твоїм виплодком. Я не хочу кривдити людей.

— Люди вже скривдили *тебе*, — заперечує він. — Люди *привели* тебе сюди. Ти тут через них! Ти думаєш, якщо підеш, то вони приймуть тебе? Ти думаєш, що втечеш і житимеш нормальним життям? Ніхто про тебе не подбає. Ніхто до тебе не підійде. Ти будеш вигнанницею, якою була завжди! Нічого не змінилося! Ти належиш мені!

— Вона належить *мені*, — Адамів голос може пронизати сталь.

Варнер здригається. Лише зараз він, здається, починає розуміти те, що, як на мене, було ясно від початку. Його очі розширені,

нажахані, він не може повірити, він дивиться на мене з якоюсь новою мукою.

— Ні, — короткий божевільний сміх. — Джульєтто. Будь ласка. Будь ласка. Будь ласка. Не кажи, що він забив тобі голову романтичними нісенітницями. Не кажи, що ти повірила його брехливим обіцянкам...

Адам штовхає Варнера коліном по хребтові. Варнер падає на підлогу з приглушеним тріском і різким вдихом. Адам цілком його здолав. Я мала б радіти.

Але я надто схвильована. Я надто переповнена підозрами. Зараз бути надто певними небезпечно. Потрібно зібратися.

— Адаме...

— Я *кохаю* тебе, — говорить він до мене, його очі такі ж щирі, якими я їх пам'ятаю, виявляється, його слова доречні. — Не дозволь йому збити тебе з пантелику...

— Ти кохаєш її... — майже плюється Варнер. — Ти навіть не...

— Адаме, — кімната пливе перед моїми очима. Я дивлюся у вікно. Дивлюся на Адама.

Його очі розширюються.

— Ти хочеш *стрибати*?

Я киваю.

— Але ми на 15 поверсі.

— А який у нас вибір, якщо він відмовляється сприяти?

Я дивлюся на Варнера. Піднімаю голову.

— Немає ніякої тривоги Номер Сім, чи не так?

Варнер кривить губи. Він нічого не відповідає.

— Чому ти це зробив? — питаю я його. — Навіщо запустив хибну тривогу?

— Спитай солдатика, який тобі несподівано так сподобався? — плює Варнер з огидою — Спитай себе, чи варто довіряти своє життя людині, яка не відрізнить справжньої загрози від уявної?

Адам бурмоче прокльони.

Я переводжу на нього погляд, і він передає мені свого пістолета. Трусить головою. Знову бурмоче. Стискає і розтискає кулаки.

— Це просто тренування.

Варнер зрештою сміється.

Адам дивиться на двері, на годинника, на моє обличчя.

— У нас небагато часу.

Я тримаю Варнерів пістолет у своїй лівій руці, а Адамів — у правій і ними обома цілю у Варнерове чоло, намагаючись уникати його очей, що свердлять мене. Адам вільною рукою шукає щось у кишенях. Він дістає пару поштових стрічок і б'є Варнера по спині, перед тим як зв'язати його руки й ноги. Варнерові черевики й рукавиці розкидані кімнатою. Адам притискає своїм черевиком його живіт.

— Щойно ми вистрибнемо у вікно, скрізь завиє сигналізація, — говорить він мені. — Нам доведеться бігти, тож ми не можемо ризикувати зламати ноги. Ми не можемо стрибати.

— То що ж нам робити?

Він проводить рукою по волоссю і закушує нижню губу, і на одну божевільну мить мені хочеться спробувати її на смак. Я змушую себе сконцентруватися.

— У мене є мотузка, — говорить він. — Ми можемо злізти. Тільки швидко.

Він починає ладнати мотузку, припасовуючи до котка шнура маленький якір, що за формою скидається на кіготь. Мільйон разів я питала Адама, навіщо він йому здався і чому спакував його до нашої сумки на випадок утечі. Він відповідав мені, що мотузки не бувають надто довгими. Тепер я мало не сміюся з тих його слів.

Він повертається до мене.

— Я спущуся першим, щоб спіймати тебе внизу...

Варнер голосно регоче, надто голосно.

— Ти не можеш *спіймати* її, дурню, — він шарпається у своїх пластикових путах. — Вона майже гола. Вона вб'є тебе і сама вб'ється від падіння!

Мої очі розриваються між Варнером і Адамом. У нас більше немає часу забавлятися Варнеровими шарадами. Я швидко вирішую.

— Зроби це. Я піду відразу за тобою.

Варнер немов божеволіє, він зовсім спантеличений.

— Що ви робите?

Я не звертаю на нього уваги.

— Чекайте...

Я не звертаю на нього уваги.

— Джульєтто...

Я не звертаю на нього уваги.

— Джульєтто! — його голос жорсткіший, вищий, помережаний жахом, розпачем і усвідомленням зради. Розуміння потроху осяює його спантеличену свідомість.

— Він *може* тебе торкатися?

Адам намотує простирадло на кулак.

— Господи боже! Джульєтто, відповідай мені! — Варнер звивається на підлозі, якимось дивовижним чином виплутуючись. Його погляд шалений, очі наповненні невірою, жахом.

— Він *торкався* тебе?

Я не розумію, чому стіни несподівано на стелі. Усе їде боком.

— Джульєтто...

Одним блискавичним ударом Адам розбиває вікно; один удар — і вся кімната заливається істеричним звуком сирени, зовсім не схожим на той, що я чула до цього. Кімната вібрує під моїми ногами, кроки грюкають у коридорі, і я знаю, що ми за мить від викриття.

Адам випускає мотузку у вікно і одягає рюкзак за спину.

— Кинь мені свою сумку! — кричить він, а я заледве його чую. Кидаю йому свій мішок, він хапає його і вистрибує у вікно. Я біжу за ним.

Варнер намагається схопити мене за ногу.

Він мало не дотягується до мене, але мені вдається дістатися до вікна, не втративши багато часу. Я оглядаюся на двері й відчуваю, як моє серце гамселить по ребрах. Щосекунди ближче і ясніше чути за дверима тупіт і крики солдатів.

— Швидше! — кличе мене Адам.

— Джульєтто, *будь ласка*...

Варнер кидається до моєї ноги знову, і я стогну так голосно, що майже чую це через звуки сирени, що відлунює в моїх вухах. ~~Я не дивитимусь на нього. Я не дивитимусь на нього. Я не дивитимусь на нього.~~

Я опускаю одну ногу через вікно і повисаю на мотузці. Це буде боляче для моїх оголених ніг. Обидві ноги на мотузці. Руки на

місці. Адам кличе мене знизу, і я не знаю, як далеко він. Варнер кричить моє ім'я, і я мимохіть зводжу погляд. Його очі немов зелені кулі, що пробивають скло. Проходять крізь мене.

Я глибоко вдихаю і лише сподіваюся, що не помру.

Я глибоко вдихаю і починаю спускатися вниз по мотузці.

Я глибоко вдихаю і сподіваюся, Варнер не помітив того, що щойно трапилося.

Я сподіваюся, він не зрозумів, що щойно торкнувся моєї ноги.

І нічого не сталося.

ДВАДЦЯТЬ ВІСІМ

Я горю.

Мотузка так боляче натирає ноги, що я здивована, як це з мене досі не пішов дим. Не звертаю уваги на біль, бо не маю іншого вибору. Істерика в будівлі ґвалтує мої нерви, поливає все довкола нас дощем небезпеки. Адам кричить мені знизу, наказує стрибати, обіцяє, що впіймає. Я із соромом відзначаю, що боюся падати.

У мене ніколи не було можливості самій вирішувати.

Солдати вже стовпилися в тому, що колись було моєю кімнатою, вони спантеличено галасують, напевно, шоковані, побачивши Варнера в такому жалюгідному стані. Здолати його було надто легко. Це мене турбує.

Змушує мене думати, що ми зробили щось неправильно.

Кілька солдатів висовують голови в розбите вікно, і я інстинктивно міцніше хапаюся за мотузку, адже вони вже відчеплюють якірця. Готуюся до нудотного відчуття вільного падіння, але розумію, що вони не намагаються мене скинути. Вони намагаються затягнути мене назад.

Варнер, напевно, наказує їм, що робити.

Я дивлюся вниз на Адама і нарешті звертаю увагу на його крики. Примружую очі й відпускаю мотузку.

Я падаю просто в його розкриті обійми.

Ми котимося по землі, але наш дух забивається лише на мить. Адам хапає мою руку, і ми біжимо.

Перед нами немає нічого, крім голого, порожнього простору. Потрісканий асфальт, нерівний тротуар, брудні дороги, голі дерева, умирущі рослини, пожовкле місто, руїни якого вкриті зів'ялим листям, що шурхотить під нашими ногами. Короткі й приземкуваті бараки для цивільних купчаться то тут, то там без якоїсь визначеної системи, і Адам намагається триматися якнайдалі звідси. Гучномовці вже працюють проти нас. Молодий мелодійний жіночий голос перекрикує сирену.

— *Оголошено комендантську годину. Негайно повертайтеся до своїх домівок. Втекли повстанці. Вони озброєні й можуть стріляти. Оголошено комендантську годину. Негайно повертайтеся до своїх домівок. Втекли повстанці. Вони озброєні й можуть стрі...*

Мене судомить, шкіру натягло, горло пересохло, так хочеться води. Я не знаю, як далеко ми забігли. Усе, що знаю, — це важкий тупіт солдатських черевиків, вереск шин авто, що викочуються з підземних сховищ, сирену, що переслідує нас.

Я озираюся і бачу людей, які кричать і шукають притулку, тікаючи від солдатів, що рушили до їхніх будинків. Солдати вибивають двері кожної халупи, щоб подивитися, чи не заховалися ми десь усередині.

Адам тягне мене подалі від цивілізації, до зруйнованих вулиць попереднього десятиліття: старих магазинів і ресторанів, вузьких бічних вуличок, покинутих дитячих майданчиків. Усе зламане, вкрите іржею, мертве. Ніхто не порушує спокою цих місць, навіть солдати.

Ми прямуємо цими вулицями, намагаючись не світитися.

Сонце ковзає по небу, ховаючись за край землі. Скоро настане ніч, і я не знаю, де ми. Ніколи не думала, що стільки всього може відбутися так швидко, ніколи не думала, що все це трапиться за один день. Я лише сподіваюся вижити і навіть не уявляю, куди ми можемо прямувати. Мені навіть не спадає на думку спитати Адама, куди ми йдемо.

Ми стрімголов біжимо в мільйонах напрямів. Різко повертаємо, проходимо кілька футів уперед лише для того, щоб повернути в протилежному напрямі. Я здогадуюся, що Адам намагається

максимально заплутати чи спантеличити наших переслідувачів. Мені нічого не залишається, як іти за ним.

Але я не можу.

Адам — професійний солдат. Він тренувався якраз для таких ситуацій. Він знає, як тікати, як залишатися непомітним, як нечутно рухатися. А я лише слабке дівча, що так довго не займалося ніякими фізичними вправами. Мої легені палають від самої спроби вдихнути кисню і хриплять, коли я видихаю вуглекислий газ.

Я починаю так жахливо стогнати, що Адам тягне мене в якусь бічну вулицю. Він дихає лише трохи частіше, ніж звичайно, а я повністю задихаюся через слабкість мого обм'яклого тіла.

Адам бере моє обличчя у свої руки і намагається піймати мій погляд.

— Я хочу, щоб ти дихала, як я, добре?

Я хриплю трохи голосніше.

— Зосередься, Джульєтто, — його очі такі рішучі. Такі нескінченно терплячі. Він виглядає безстрашним, і я заздрю його спокоєві. — Вгамуй своє серце, — говорить він. — Дихай, як я.

Він тричі неглибоко вдихає, чекає секунду і видихає повітря в одному тривалому видихові. Я намагаюся повторити це. У мене не надто виходить.

— Добре. Я хочу, щоб ти продовжувала так дихати, — він замовкає. Якусь частку секунди обводить поглядом зруйновану вулицю. Я знаю, що нам потрібно рухатися.

Звуки пострілів пронизують повітря. Я ніколи не думала, що постріли насправді такі голосні, і цей звук паралізує кожну кістку в моєму тілі. Моя кров ціпеніє від крижаного холоду, бо я розумію, що вони намагаються вбити не мене. Вони намагаються вбити Адама.

Я починаю задихатися від нового нападу тривоги. Я не можу дозволити їм скривдити його.

Тільки не через мене.

Але Адам не може чекати, доки я вирівняю дихання і втамую свої страхи. Він хапає мене на руки і по діагоналі мчить на іншу алею.

І ми біжимо.

І я дихаю.

І він кричить:

— Хапайся за мою шию! — тримаючись за його футболку, я перестаю задихатися і навіть досить дурна, щоб соромитися, коли пригортаюсь до нього. Він підлаштовує положення мого тіла навколо себе, тож я вище, ближче до його грудей. Він несе мене, немов пір'їнку.

Я заплющую очі й притуляюся щокою до його шиї.

Постріли десь за нами, але навіть я розумію, що вони надто далеко і не в нашому напрямі. Здається, з кожною хвилиною ми відходимо далі від них. Їхні машини не можуть нас знайти, бо Адам уникає головних вулиць. Здається, він має свій план цього міста. Здається, він знає, що робить, немов уже давно все спланував.

Після 594 вдихів Адам ставить мене на ноги навпроти сітчастого паркану. Я помічаю, що він теж намагається віддихатися, але не тремтить, як я. Він знає, як відрегулювати своє дихання. Знає, як заспокоїти свій пульс, стишити серце, контролює свої органи. Він знає, як вижити. Сподіваюся, він і мене навчить також.

— Джульєтто, — говорить він після бездиханної миті. — Ти можеш перестрибнути цей паркан?

Я так прагну стати чимось більшим, ніж мертвий вантаж на його шиї, що майже перестрибую через металевий бар'єр. Але я дію необачно. Надто поспішаю. Я практично повністю розриваю свою сукню і роздряпую собі ноги. Попри нестерпний біль, я повторюю спробу, а через мить, що знадобилася мені, щоб знову розплющити очі, Адам уже стоїть біля мене.

Він дивиться на мої ноги і зітхає. Мало не сміється. Я думаю, як маю зараз виглядати, розтріпана й шалена в цій розірваній сукні. Розрив, який зробив Варнер, дійшов аж до стегна. Я, напевно, схожа на загнаного звіра.

Здається, Адамові все одно.

Він також сповільнює ходу. Тепер ми швидко йдемо вперед і більше не петляємо вулицями. Я розумію, що ми маємо наближатися до чогось подібного до безпеки, але не певна, чи слід запитувати зараз, чи приберегти питання на потім. Адам відповідає на мої думки.

— Вони не зможуть мене тут відстежити, — говорить він, і мене осяює, що всі солдати повинні мати на собі якийсь пристрій для відстеження. Дивно, що такого пристрою немає на мені. Утекти не мало б бути так просто.

— Наші відстежувачі не відчутні, — пояснює Адам. Ми повертаємо наліво на іншу алею. Сонце опускається за горизонт. Я думаю, де ми. Як далеко ми зайшли від поселень «Відродження», тут зовсім немає людей. — Це спеціальна сироватка, введена в нашу кров, — продовжує він, — вона розроблена так, щоб відстежувати природні процеси нашого організму. Вона фіксуватиме, наприклад, коли я помру. Це надійний спосіб відстежувати солдатів, полеглих у бою, — він дивиться на мене краєм ока. Усміхається кривою посмішкою, яку мені хочеться поцілувати.

— Але як ти обдурив сироватку?

Його посмішка ширшає. Він обводить рукою навколо.

— Як ти вважаєш, що це за місце, де ми зараз стоїмо? Колись це була атомна електростанція. І одного дня все вибухнуло.

Від здивування в мене розширюються очі.

— Коли це сталося?

— Майже п'ять років тому. Вони швиденько все зачистили. Приховали це від медіа, від людей. Ніхто не знає, що тут насправді сталося. Але радіація така, що може вбити, — він робить паузу. — І вона вже вбила.

Адам зупиняється.

— Я бував тут уже мільйони разів, і на мені це ніяк не відобразилося. Варнер посилав мене по зразки ґрунту. Хотів вивчати його властивості, — він рукою куйовдить волосся. — Напевно, сподівався переробити ці токсини в якусь отруту.

Першого разу, коли я потрапив сюди, Варнер подумав, що я загинув. Відстежувач пов'язаний з усіма нашими основними життєво важливими системами і подає сигнал тривоги, коли солдата втрачено. Він знав, що посилати мене сюди ризиковано, тож не думаю, що здивувався б, якби почув, що я помер. Більше він здивувався, коли я повернувся, — Адам знизує плечима, немов власна смерть для нього — малопомітна деталь. — Тут

якийсь такий хімічний склад, що нейтралізує молекулярний склад сироватки. Тож зараз усі думають, що я мертвий.

— А Варнер не запідозрить, що ти тут?

— Можливо, — Адам примружується на призахідне сонце. Наші тіні довгі й нерухомі. — Або мене могли підстрелити. У будь-якому разі це дасть нам трохи часу.

Він, усміхаючись, бере мене за руку, аж раптом мені дещо спадає на думку.

— А як же *я*? — запитую. — Чи ця радіація не вб'є мене?

Сподіваюся, це не прозвучало так знервовано, як я почуваюсь. Я ніколи у своєму житті так не хотіла жити. Я не хочу втрачати все так швидко.

— О, ні, — він хитає головою. — Вибач, забув тобі сказати. Знаєш, яка одна з причин, чому Варнер збирав ці зразки? Бо в тебе до них також імунітет. Він досліджував тебе. Говорив, що знайшов інформацію про це у твоїх лікарняних записах. Що тебе тестували...

— Але ніхто ніколи...

— ...напевно, ти про це не здогадувалася, і, хоч тест на радіацію позитивний, ти цілком нормальна з біологічного погляду. Загалом із тобою все гаразд.

Загалом із тобою все гаразд.

Це твердження таке абсурдне, що я починаю сміятися. Намагаюся приборкати свою недовіру.

— Зі мною все гаразд? Ти що, жартуєш?

Адам так довго дивиться на мене, що я починаю червоніти. Він піднімає моє підборіддя, тож ми ззираємося. Блакитні, блакитні, блакитні очі пробивають мою броню.

— Щойно оце подумав: я ніколи не чув, як ти смієшся.

Він так болісно правий, що я не знаю, як відповідати, тож говорю правду. Моя усмішка зникає.

— Сміх — це від життя, — знизую я плечима, намагаючись сказати це так, щоб мої слова звучали нейтрально. — До цього я ніколи не була живою.

Його очі не можуть зосередитись. Він зупиняє мене з силою, що виривається з глибин його єства. Я майже відчуваю,

як його серце калатає крізь мою шкіру. Я майже відчуваю, як його вуста вдихають у мої легені. Я майже відчуваю його смак у себе на язиці.

Він переривчасто зітхає і притягує мене ближче. Цілує в маківку.

— Ходімо додому, — шепоче він.

ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ

Дім.

Дім.

Що це означає?

Я розтуляю вуста, щоб запитати, але він лише усміхається у відповідь. Я збентежена й захоплена, зацікавлена й палаю від нетерплячки. У шлунку синхронно з моїм серцем б'ють барабани. Я майже вібрую від електричної напруги своїх нервів.

З кожним кроком я все далі від дурки, від Варнера, від свого колишнього нікчемного існування. Кожен крок я роблю, бо сама цього *хочу*. Уперше в житті я прямую вперед, бо *хочу*, бо відчуваю надію, любов і радість від довколишньої краси, бо я хочу знати, як це — *жити*. Я можу підстрибнути, піймати вітерець і довіку жити в повітрі.

Почуваюся так, немов у мене виросли крила.

Адам веде мене в занедбаний гараж на околицях дикого поля, зарослого звивистими рослинами й мацаками гострих і огидних, немов ін'єкція отрути, кущів. Цікаво, чи тут Адам планує залишитися. Я ступаю в темний простір і примружуюся. Контури прояснюються.

Усередині машина.

Я кліпаю очима.

Не просто машина. Танк.

Адам вже не може приховувати свого захоплення. Він вдивляється в моє обличчя, щоб побачити реакцію, і, здається, моє щире здивування його тішить. Він пояснює:

— Я переконав Варнера, що зламав танк, на якому дістався сюди. Ці штуки працюють від електрики, тож я наплів йому, що

основний блок згорів від контакту з хімічними сполуками в атмосфері. Він виділив машину, щоб привозити й забирати мене звідси, і наказав залишити танк на місці, — Адам майже усміхається. — Варнер посилав мене сюди всупереч батьковій волі й не хотів, щоб хтось дізнався про зламаний танк за 500 тисяч доларів. За офіційними звітами, цей танк викрали повстанці.

— А не міг хтось іще прийти сюди й побачити, що танк стоїть тут?

Адам відчиняє дверцята для пасажирів.

— Цивільні тримаються подалі від цього місця, і жоден солдат не бував тут. Ніхто не бажає ризикувати з радіацією, — Адам піднімає голову. — Це одна з причин, чому Варнер довірив тебе мені. Йому подобалося, що я ладен загинути, виконуючи *свій обов'язок.*

— Він не очікував, що ти можеш зрадити, — шепочу я, нарешті розуміючи.

Адам хитає головою:

— Ні. А після того, що сталося з відстежувальною сироваткою, у нього не було причин сумніватися в тому, які неймовірні речі відбуваються тут із технікою. Я сам деактивував електричну плату на той випадок, якщо він захоче це перевірити, — Адам киває на наш величезний транспортний засіб. — У мене було відчуття, що колись він знадобиться. Потрібно завжди бути готовим.

Готовим. Він завжди готувався. Бігти. Тікати.

Я думаю — чому.

— Ходи сюди, — говорить він, його голос помітно лагіднішає. Він наближається до мене в тьмяному світлі, і я роблю вигляд, що його руки випадково торкаються моїх оголених стегон. Я роблю вигляд, що це не так чудово відчувати, як він плутається в моїй розірваній сукні, коли допомагає мені залізти в танк. Я роблю вигляд, що не помічаю, як він дивиться на мене, коли останні сонячні промені падають за горизонт.

— Потрібно подбати про твої ноги, — говорить він, шепіт над моєю шкірою, електричний розряд у кров. На мить я навіть не розумію, що він має на увазі. Мені все одно. Мої думки такі непрактичні, що я сама дивуюся. Я ніколи не відчувала свободи торкатися когось. Звичайно, ніхто й ніколи *не хотів*, щоб я торкалася його. Адам — це зовсім новий досвід для мене.

Доторки до нього — це все, про що я хочу думати.

— Рани не такі вже й жахливі, — продовжує він, проводячи кінчиками пальців по моїх литках. Я затамовую дух. — Але нам потрібно промити їх просто про всяк випадок. Іноді краще бути порізаним хірургічним ножем, ніж подряпаним випадковою металевою штукою. Ти ж не хочеш занести інфекцію.

Він здіймає на мене очі. Його рука на моєму коліні.

Я киваю, сама не розуміючи чому. Цікаво, чи я так само тремчу ззовні, як всередині. Сподіваюся, тут надто темно, щоб він міг розгледіти, як палає моє обличчя, як це бентежно, що він не може торкнутися навіть мого коліна, не зводячи мене з розуму. Я маю щось сказати:

— Напевно, нам потрібно рухатися?

— Так, — він глибоко зітхає і, здається, опановує себе. — Так. Нам потрібно йти, — він киває на сутінкове світло. — У нас є трохи часу, доки вони зрозуміють, що я досі живий. І ми маємо використати це собі на користь.

— Але хіба, щойно ми облишимо це місце, відстежувач не почне знову працювати? Чи не дізнаються вони, що ти не мертвий?

— Ні, — він застрибує у водійське сидіння і вмикає запалення. Це не ключ, просто кнопка. Цікаво, чи розпізнає вона Адамів відбиток пальця як авторизацію. Короткий шум, і машина починає гурчати. — Варнерові доводилося щоразу вводити нову сироватку, коли я повертався. Вона виходить із ладу раз і назавжди, — він широко усміхається. — Тож тепер ми можемо справді забратися звідси під три чорти.

— Але куди ми подамося? — нарешті запитую я.

Він запускає мотор, перед тим як відповісти:

— У мій будинок.

ТРИДЦЯТЬ

— У тебе є *будинок*? — я надто шокована, щоб пам'ятати про манери.

Адам сміється і рушає з місця. Танк, на диво, швидкий, маневровий і тихий. Двигун видає лише заспокійливий шум, і я міркую,

чи це не тому вони перевели танки з газу на електрику. Так він справді менш помітний.

— Не зовсім, — відповідає він. — Але приблизно щось таке. Так.

Я хочу запитати і не хочу запитувати, мені потрібно запитати, але я ніколи не хотіла про це запитувати. Я видушую з себе:

— Твій бать...

— Він помер, — Адам більше не усміхається. Його голос наповнений чимось, про що я можу лише здогадуватися. Болем. Гіркотою. Люттю.

— О.

Ми їдемо мовчки. Кожен з нас поринає у свої думки. Я не смію запитати, що сталося з його матір'ю. Лише дивуюся, як він виріс таким чудовим, маючи такого жахливого батька. Я міркую, чому він пішов у солдати, якщо так це ненавидить. Зараз я соромлюся про це запитувати. Не хочу порушувати його емоційних кордонів.

Лише Господу Богу відомо, у мене самої цих кордонів мільйони.

Я визираю у вікно й розглядаю пейзажі, повз які ми проїжджаємо, але нічого не можу роздивитися, крім уже звичних убогих пустирів. Тут, де ми перебуваємо, немає цивільних: ми надто далеко від поселень «Відродження» і бараків містян. Не більше ніж за 100 футів я помічаю ще один танк, що патрулює цю ділянку, але не думаю, що вони помічають нас. Адам їде з вимкнутими фарами, напевно, щоб привертати щонайменше уваги. Мене дивує, як йому вдається орієнтуватися на місцевості. Місяць — це єдиний ліхтар, що освітлює нашу дорогу.

Навколо жахлива тиша.

На мить я дозволяю собі повернутися думками до Варнера, міркуючи, що він робить просто зараз, скільки людей кинуто на мої пошуки і як далеко він зайде, щоб повернути мене. Він хоче вбити Адама. А мене повернути живою. Він не зупиниться, доки не ув'язнить мене біля себе.

Він ніколи, ніколи не повинен дізнатися, що може мене торкатися.

Я можу лише уявити, що він зробить, якщо дістане доступ до мого тіла.

Я роблю один швидкий різкий судомний вдих і збираюся сказати Адамові, що сталося. Ні. Ні. Ні. Ні. Я примружую очі й вирішую, що могла неправильно все зрозуміти. Там була така метушня. Усе це збило мене з пантелику. Можливо, то лише здалося. Так.

Можливо, це мені здалося.

Дивно вже те, що Адам може мене торкатися. Подібність двох людей у цілому світі, що мають імунітет до мого доторку, навіть не обговорюється. Фактично, що більше я про це думаю, то більше переконуюся, що, напевно, помилилася. Будь-що могло торкнутися моєї ноги. Простирадло, яке Адам використав, щоб розбити вікно. Подушка впала з ліжка. Варнерова рукавиця, що лежала на підлозі. Так.

Варнер не міг мене торкнутися, бо, якби це сталося, він кричав би від болю.

Як і всі інші.

Адам бере мене за руку, і я обіруч стискаю його пальці. Раптом мені відчайдушно потрібно пересвідчитися, що він може мене торкатися. Раптом мені відчайдушно хочеться випити кожну краплину його єства, смакувати кожну мить, якої я досі не знала. Раптом я починаю турбуватися, чи в цього феномена немає якогось кінцевого строку дії. Чи не існує годинника, який проб'є опівночі. Гарбуза замість карети.

Імовірність втратити його.

Імовірність втратити його.

Імовірність втратити його — це сто років самотності, яких я не хочу собі навіть уявляти. Я не хочу, щоб мої руки були позбавлені його тепла. Його доторку. Його вуст, Господи, його вуст, його рота на моїй шиї, його тіла, притиснутого до мого тіла, яке збирає мене докупи, немов стверджуючи, що моє існування на цій землі немарне.

Усвідомлення — це маятник, розміром з місяць. Воно ніколи не припинить відраховувати секунди в моїй душі.

— Джульєтто?

Я ковтаю клубок, що застряг у моєму горлі.

— Що?

— Чому ти плачеш?.. — його голос такий же лагідний, як і рука, що вивільняється з мого потиску. Він витирає сльози, що котяться моїм обличчям, і я така присоромлена, що ледь знаходжу слова.

— Ти можеш *торкатися* мене, — я вперше промовляю це вголос. Мої слова зриваються на шепіт. — Ти можеш торкатися мене. Ти дбаєш про мене, хоч я й не знаю, навіщо це тобі. Ти добрий до мене, хоч на це немає причини. Моя рідна мати не дбала про мене... — мій голос зривається, і я стискаю вуста, запечатую їх. Змушую себе заспокоїтися.

Я камінь. Я статуя. Я рух, застиглий у часі. Я нічого не відчуваю.

Адам не відповідає, не вимовляє жодного слова, коли ми звертаємо з дороги в стару підземну автостоянку. Я розумію, що ми досягли якоїсь видимості цивілізації, але під землею чорна темрява, майже нічого не видно, і я знову дивуюся, як Адамові вдається керувати танком. Мій погляд зупиняється на екрані, що світиться на його панелі керування, і я нарешті здогадуюся, що танк має пристрій нічного бачення. *Звісно.*

Адам вимикає двигун. Я чую, як він зітхає. Я заледве можу розрізнити його силует у темряві, перед тим як відчуваю його руку в себе на стегні, а друга рука прямує моїм тілом, щоб дістатися до обличчя. Тепло розливається моїм тілом, немов розтоплена лава. Кінчики моїх пальців на руках і ногах оживають, і доводиться тамувати болісне тремтіння, що прокочується моїм тілом.

— Джульєтто, — шепоче він, і я раптом усвідомлюю, як він близько до мене. Я не певна, що зараз просто не випаруюся. — Ти і я проти всього світу довіку, — шепоче він. — Так було завжди. Моя вина, що я так довго збирався з цим.

— Ні, — я трясу головою. — Це не твоя вина...

— Моя. Я давно закохався в тебе. Але мені не вистачало сміливості, щоб боротися за тебе.

— Бо я могла тебе вбити.

Він сміється тихим сміхом.

— Бо я думав, що не заслуговую тебе.

Я немов виліплена зі здивування.

— Що?

Він притискає свій ніс до мого. Гладить мою спину. Намотує пасмо мого волосся на свій палець, і я не можу, я не можу, я не можу дихати.

— Ти така... *хороша*, — шепоче він.

— Але мої руки...

— Ніколи не кривдили нікого.

Я вже хочу заперечити, коли він виправляється:

— Навмисно.

Я заледве розрізняю в темряві, як він потирає свою шию.

— Ти ніколи не огризалася, — говорить він за мить. — Я завжди дивувався чому. Ти ніколи не кричала, не злилася, не намагалася пожалітися, — говорить він, і я знаю, що ми обидва повертаємося в третій, четвертий, п'ятий, шостий, сьомий, восьмий, дев'ятий класи. — Але, чорт забирай, напевно, ти прочитала мільйони книжок, — я знаю, він усміхається, говорячи це. Пауза. — Ти нікого не чіпала, але щодня була рухомою ціллю. Ти ніколи не відповідала. Хоч якби захотіла, то могла б здолати їх усіх.

— Я не хочу нікого кривдити, — мій голос тихіший за шепіт. Я не можу викинути з голови образ восьмирічного Адама. Він лежить на землі. Зламаний. Побитий. Ридає в бруд.

Чого тільки люди не роблять заради влади.

— Саме тому ти ніколи не станеш тим, чим хоче зробити тебе Варнер.

Я дивлюся в одну точку в темряві, мою свідомість катує можливість цього.

— Як ти можеш бути таким певним?

Його вуста так близько до моїх.

— Тому що ти досі не прокляла цей світ.

Я зітхаю, і він цілує мене, глибоко, владно, невтомно. Його руки огортають мою спину, пригинають моє тіло, доки я зовсім лягаю, але що мені до того. Моя голова на сидінні, його тіло зависає наді мною, його руки стискають мої стегна під розірваною сукнею, і мене пожирає таке полум'я жадання, що я заледве можу вдихнути. Він — гаряча ванна, швидкий подих, п'ять днів літа, затиснуті в пальцях, що виписують історії по моєму тілу.

Я — збуджений клубок нервів, керований потоком струму, що проходить крізь моє серце. Його запах блокує всі мої відчуття.

Його очі.

Його руки.

Його торс.

Його вуста

біля мого вуха, коли він каже:

— До речі, ми приїхали.

Зараз він дихає важче, ніж тоді, коли біг, рятуючи своє життя. Я відчуваю, як його серце шаленіє біля моїх ребер. Його слова зриваються на шепіт:

— Можливо, нам краще зайти всередину. Там безпечніше.

Але він не рухається.

Я майже не розумію, про що він говорить. Лише киваю, моя голова ще хитається на шиї, коли я згадую, що він мене не бачить. Намагаюся згадати, як це — говорити, але його пальці, що пестять мої стегна, заважають мені достатньо сконцентруватися, щоб сформулювати речення. Щось є в цій абсолютній темряві, що напоює мене солодким тремтінням.

— Так, — це все, на що я спромагаюсь.

Він допомагає мені знову сісти, притуляється чолом до мого чола.

— Вибач, — говорить він. — Мені так важко зупинитися.

Його голос хрипкий; його слова змушують мою шкіру тремтіти.

Я дозволяю своїм рукам прослизнути під його сорочку і відчуваю, як він ковтає стогін. Пробігаю пальцями по ідеальних лініях його тіла. Він весь створений із самих м’язів.

— Тобі не потрібно зупинятися, — говорю я йому.

Його серце колотиться так швидко, що я не можу відрізнити його від свого. У повітрі між нами 5000 градусів жару. Його пальці під моїм стегном перебирають маленький шматок тканини, що зберігає хоч якось мою пристойність.

— Джульєтто...

— Адаме?

Мою шию зводить від несподіванки. Страху. Тривоги. Адам перестає рухатися, завмирає навпроти мене. Я не певна, що він

дихає. Оглядаюся навколо, але не можу побачити, хто саме вимовляє його ім'я, і починаю панікувати. Адам відчиняє двері й вилітає назовні до того, як я чую ще раз:

— Адаме... це ти?

Це хлопчик.

— Джеймзе!

Приглушений звук удару, немов два тіла зіштовхнулися, два голоси надто щасливі, щоб це було небезпечно.

— Не можу повірити, що це справді ти! Ну, я сподівався, що це ти, бо мені здалося, немов я почув щось, і спершу думав, що то дурниці, але потім вирішив все-таки перевірити, щоб знати напевно, бо якщо це *ти*... — він робить паузу. — Чекай, що ти тут робиш?

— Я вдома, — підсміюється Адам.

— Справді? — пищить Джеймз. — Це добре?

— Так, — зітхає він. — Чорт забирай, як я радий тебе бачити.

— Я скучив за тобою, — несподівано серйозно говорить Джеймз.

Глибоке зітхання.

— Я також, хлопче. Я також.

— Гей, ти їв щось? Бенні щойно принесла мій обід, тож я можу поділитися з то...

— Джеймзе?

Пауза.

— Так?

— Я хочу тебе з кимось познайомити.

У мене пітніють долоні. Серце калатає десь у горлянці. Я чую, як Адам іде назад до танка, але я не бачу, як він просовує голову всередину, доки не натискає перемикач. Слабке світло заливає кабіну, і я бачу малого, що стоїть за п'ять футів, темно-русяве волосся обрамлює кругле личко, блакитні очі здаються такими знайомими. Він стискає губи, зосереджуючи на мені погляд.

Адам відчиняє мої дверцята. Допомагає мені стати на ноги, заледве контролюючи щасливу усмішку на своєму обличчі, а я приголомшена тим, як нервуюся. Я не знаю чому, але, господи, я так нервуюся. Ясно, що цей хлопчик важливий для Адама. Невідомо

чому, але я відчуваю, немов ця *мить* також дуже важлива. Я так хвилююся, що можу зруйнувати все. Намагаюся затулити дірки на своїй порваній сукні, розгладити пожмакану тканину. Навмання проводжу пальцями по волоссю. Це не допоможе.

Бідолашна дитина мене злякається.

Адам веде мене вперед. Джеймз лише трохи нижчий за мене, але з виразу його обличчя зрозуміло, що він невинна дитина, ще не зіпсована жорстокою реальністю цього світу. Я хочу насолоджуватися красою його невинності.

— Джеймзе? Це Джульєтта, — Адам дивиться на мене.

— Джульєтто, це мій брат Джеймз.

ТРИДЦЯТЬ ОДИН

Його брат.

Я намагаюся вгамувати свої нерви. Намагаюся усміхатися, доки хлопчик роздивляється моє обличчя і той жалюгідний шматок тканини, що заледве прикриває моє тіло. Як це я не знала, що в Адама є брат? Як це я ніколи про таке не здогадувалася?

Джеймз обертається до Адама.

— *Оце* Джульєтта?

Я стою ні в тих ні в сих. Я забула, як потрібно поводитися.

— Ти знаєш, хто я?

Джеймз обертається до мене.

— О так. Адам *багато* про тебе говорить.

Я червонію і не можу втриматися, щоб не глянути на Адама. Він дивиться в землю. Прочищає горло.

— Приємно з тобою познайомитися, — нарешті спромагаюсь я.

Джеймз піднімає голову.

— Ти завжди так одягнена?

Мені хочеться провалитися крізь землю.

— Гей, хлопче, — перериває Адам. — Джульєтта трохи побуде з нами. Чому б тобі не пошукати якусь білизну нагорі, га?

Джеймз виглядає нажаханим. Він без жодного слова зникає в темряві.

Западає тиша, минає вже стільки секунд, що я не можу їх підрахувати. Я чую, як на віддалі щось накрапає.

Глибоко зітхаю. Закушую нижню губу. Намагаюся знайти слова. Мені це не вдається.

— Я не знала, що в тебе є брат.

Адам вагається.

— Це нормально...те, що я роблю? Ми будемо жити разом, і я...

Здається, у мене всередині все обривається.

— *Звісно*, усе нормально! Я просто... я маю на увазі... ти певен, що це нормально... для *нього*? Те, що я тут?

— У нас *ніде* немає ніякої білизни, — проголошує Джеймз, виступаючи на світло. Мені цікаво, куди він зникав і де сам будинок. Він дивиться на мене. — То ти збираєшся з нами залишитися?

Адам втручається:

— Так. Вона трохи побуде з нами.

Джеймз переводить очі з мене на Адама й потім знову на Адама. Простягає руку.

— Ну, тоді приємно нарешті з тобою познайомитися.

Уся кров відхлинула від мого обличчя. Серце калатає у вухах. Підгинаються коліна. Я не можу відвести погляду від його маленької руки, простягнутої до мене.

— *Джеймзе*, — трохи різко говорить Адам.

Джеймз сміється:

— Та я просто жартую, — він опускає руку.

— Що? — я заледве можу дихнути. Моя голова йде обертом, я спантеличена.

— Не *турбуйся,* — говорить Джеймз, досі прискаючи сміхом. — Я не торкатимуся тебе. Адам розповідав мені про твою чарівну суперсилу.

— Адам... говорив... він... *що*?

— Гей, може, нам ліпше зайти всередину, — Адам трохи заголосно прочищає горло. — Я лише візьму наші сумки, — він рушає до танка. Я залишаюся дивитися на Джеймза. Він не приховує своєї цікавості.

— Скільки тобі років? — запитує мене.

— Сімнадцять.

Він киває.

— Адам це говорив.

Я насторожуюся.

— Що ще Адам розповідав про мене?

— Він говорив, що в тебе також немає батьків. Що ти така ж, як і ми.

Моє серце немов шматок масла, що тане в спекотний літній день. Мій голос лагіднішає:

— Скільки *тобі* років?

— Нарік буде одинадцять.

Я усміхаюся:

— Тож тобі десять?

Він схрещує руки.

— За два роки буде дванадцять.

Здається, мені вже подобається цей хлопчина.

Світло в кабіні вимикають, і на мить ми опиняємося в цілковитій темряві. М'яке клацання — і слабке кругле світіння осяює все навколо. В Адама є ліхтарик.

— Гей, Джеймзе? Чому б тобі нас не провести?

— Так, сер! — малий стрибає, зупиняючись біля Адамових ніг, жартівливо салютує нам і біжить уперед так швидко, що встигнути за ним немає жодного шансу. Я не можу втриматися від усмішки.

Адам бере мене за руку.

— Усе гаразд?

Я стискаю його пальці.

— Ти розповів своєму десятирічному братові про мої магічні здібності?

Він сміється:

— Я розповів йому багато речей.

— Адаме?

— Так?

— Чи твій *дім* не перше місце, де Варнер шукатиме нас? Чи це не небезпечно?

— Можливо, але в офіційних записах вказано, що в мене немає дому.

— А твій брат?

— Буде першою ціллю Варнера. Для нього безпечніше, якщо я буду з ним. Варнер знає, що в мене є брат, але не знає, де саме. Доки він це з'ясує — а він з'ясує, — у нас є час приготуватися.

— Боротися?

— Дати відсіч. Так, — навіть у тьмяному світлі цього незнайомого місця я бачу рішучість на його обличчі. Від цього мені хочеться співати.

Я заплющую очі.

— Добре.

— Що ви так довго? — кричить Джеймз звіддаля.

І ми рушаємо.

Автостоянка розташовується під старою зруйнованою офісною будівлею, поглинутою темрявою. Пожежний вихід веде прямо на перший поверх.

Джеймз такий захоплений, він стрибає сходами туди-сюди, збігає на кілька сходинок вгору лише для того, щоб повернутися й пожалітися, що ми йдемо недостатньо швидко. Адам хапає його ззаду і піднімає над підлогою.

— Ти ще шию собі скрутиш.

Джеймз протестує, але не надто гаряче. Він такий щасливий, що його брат повернувся.

Гострий укол якоїсь віддаленої емоції прострелює мені серце. Це солодко-гірке почуття, я не можу точно визначити. Почуваюся дивно тепло й водночас заніміло.

Адам набирає код на клавіатурі масивних сталевих дверей. М'яке клацання, короткий сигнал — і він повертає ручку.

Мене вражає те, що я бачу всередині.

ТРИДЦЯТЬ ДВА

Це справжня вітальня, простора й затишна. Товстий килим, крісла, диван біля стіни. Зелені, червоні й оранжеві відтінки, м'яке світло лампи заливає досить велику кімнату. Це місце більше скидається на дім, ніж усе, що я досі бачила. Холодні,

самотні спогади мого дитинства навіть не порівняти з цим. Я почуваюся в такій безпеці, що мене це навіть лякає.

— Тобі подобається? — усміхається до мене Адам, безсумнівно, потішений виразом мого обличчя. Мені вдається впоратися зі своїм здивуванням.

— Дуже, — я не певна, чи промовляю це вголос, чи подумки.

— Адам зробив це, — гордо говорить Джеймз, трохи занадто розпрямляючи груди. — Він зробив це для мене.

— Я не *зробив* це, — заперечує Адам, усміхаючись. — Я лише... трохи тут прибрав.

— І ти живеш тут сам? — запитую я Джеймза.

Він ховає руки в кишені й киває.

— Бенні часто заходить, але більшість часу я сам. Хоч я щасливчик.

Адам ставить сумки на диван. Він торкається рукою свого волосся, і я бачу, як напружуються м'язи його спини — гнучкі, міцні, напружені. Я бачу, як він видихає напругу зі свого тіла. Я знаю причину, але запитую все одно:

— Чому це ти щасливчик?

— Тому що в мене є відвідувач. Більше ні до кого з дітей не приходять відвідувачі.

— Тут є інші діти? — сподіваюсь, я виглядаю не такою нажаханою, як почуваюся.

Джеймз киває, так швидко, що його голова труситься на плечах.

— О так. Ціла вулиця. Усі діти тут. Хоч я єдиний, у кого своя кімната, — він обводить руками це місце. — Це все моє, бо Адам дістав це для мене. Усім іншим доводиться жити разом. У нас тут щось на кшталт школи. А Бенні приносить мені пакети з їжею. Адам говорить, що я можу гратися з іншими дітьми, але не пускати їх усередину, — він знизує плечима. — То й добре.

Розуміння того, що він говорить, немов отрута, затікає в мій живіт.

Вулиця для сиріт.

Я думаю, як померли їхні батьки. Але змушую себе відволіктися від цієї думки.

Роздивляюся кімнату і помічаю прилаштовані в кутку маленький холодильник і маленьку мікрохвильову піч на ньому, суміжні кімнатки, що слугують коморами.

Адам набрав стільки всяких припасів, скільки зміг, — усі види консервів і їжі, що довго не псується. Ми обоє принесли наші засоби гігієни і різноманітний одяг. Спакували достатньо, щоб вижити принаймні якийсь час.

Джеймз виймає фольгового пакета з холодильника і кладе його в мікрохвильову піч.

— Чекай, Джеймзе, не тре... — я намагаюся його зупинити.

Очі хлопця розширюються і завмирають.

— Що?

— Фольга... не можна... не можна класти метал у мікрохвильову...

— Що таке мікрохвильова?

Я кліпаю очима так часто, що кімната починає обертатися.

— Що?..

Він знімає обгортку з фольги, під якою виявляється невеликий квадрат якоїсь речовини. Це схоже на бульйонний кубик. Джеймз вказує на кубик і киває на мікрохвилівку.

— Усе гаразд. Я завжди кладу це в автомат. Нічого страшного.

— Автомат множить молекулярний склад їжі, — пояснює Адам. — Це не додає їй якоїсь харчової цінності, але ти почуваєшся ситим довше.

— І це дешево! — говорить Джеймз, з усмішкою ставлячи кубик назад у цю хитромудру штукенцію.

Мене приголомшує, як усе змінилося. Люди в такому відчаї, що підробляють *їжу*.

У мене стільки питань, що я готова вибухнути. Адам лагідно стискає мої плечі. Він шепоче:

— Ми поговоримо пізніше, я обіцяю.

Але я енциклопедія зі стількома чистими сторінками.

Джеймз заснув, сидячи в Адама на колінах.

Щойно закінчивши їсти, він без упину розмовляв, розповідаючи мені про свою наче школу, своїх наче друзів і Бенні —

літню леді, що дбає про нього: «Думаю, Адам їй подобається більше, ніж я, але вона іноді дає мені цукор, тож усе нормально». Діє комендантська година. Ніхто, крім солдатів, не може бути на вулиці після заходу сонця, кожен солдат озброєний і має наказ стріляти, якщо когось побачить.

— У деяких людей є трохи більше їжі й речей, — говорить Джеймз, але такі вигоди залежать від того, чи змогли вони довести свою вірність «Відродженню», а не від того, що людські істоти мають право не помирати голодною смертю.

З кожним його словом моє серце болить усе більше.

— Ти ж не проти, що я так багато балакаю, га? — він закушує нижню губу й роздивляється мене.

— Зовсім ні.

— Усі кажуть, що я забагато балакаю, — він знизує плечима. — Але що ж робити, якщо мені є що сказати?

— Гей... про це, — перебиває його Адам. — Ти не повинен розповідати, що ми тут, добре?

Рот Джеймза залишається напіврозтуленим. Він кілька разів кліпає очима. Уважно дивиться на свого брата.

— Навіть Бенні?

— Нікому, — говорить Адам.

За одну нескінченну мить я помічаю дещо схоже на вогник розуміння в Джеймзових очах. Це десятирічна дитина, якій можна повністю довіряти.

— Добре. Вас ніколи тут не було.

Адам відгортає неслухняні пасма волосся з Джеймзового чола. Він вдивляється в обличчя брата, який спить, немов намагається запам'ятати кожен штрих на картині, писаній олійними фарбами. Я дивлюся, як він дивиться на Джеймза.

Думаю, чи знає він, що тримає моє серце у своїй руці. Тремтливо зітхаю.

Адам підводить, а я опускаю очі, ми обидва засоромлені з різних причин.

Він шепоче:

— Напевно, я маю покласти його в ліжко, — але він не робить навіть спроби поворушитися. Джеймз глибоко, глибоко, глибоко спить.

— Коли ти бачив його востаннє? — запитую я, стишуючи голос.

— Десь шість місяців тому. — Пауза. — Але я багато розмовляв із ним телефоном, — він злегка усміхається. — Багато розповідав про тебе.

Я червонію. Рахую пальці, щоб переконатися, що вони всі на місці.

— Чи Варнер не простежував твоїх дзвінків?

— Так. Але в Бенні є невідстежна лінія, я був обережний і залишав в офіційних звітах лише її. У будь-якому разі Джеймз знає про тебе вже давно.

— Справді?.. — я ненавиджу себе за те, що хочу це знати, але нічого не можу з собою вдіяти. Я — клубок метеликів.

Його погляд десь далеко, дуже далеко. Він нарешті дивиться на мене. Зітхає.

— Джульєтто, я шукав тебе з того самого дня, як ти зникла.

Від здивування в мене розширюються очі й розтуляється рот.

— Я турбувався про тебе, — тихо промовляє він. — Я не знав, що вони збираються з тобою робити.

— Чому, — я стогну, ковтаю, затинаюся. — Чому ти так цим переймався?

Він відкидається на спинку дивана. Вільною рукою торкається обличчя. Змінюються пори року. Вибухають зірки. Хтось крокує місяцем.

— Знаєш, я досі пам'ятаю перший день, коли ти з'явилася в школі, — він сміється лагідним сумним сміхом. — Можливо, я був занадто малий, можливо, я ще нічого не знав про цей світ, але щось у тобі відразу ж мене привабило. Я просто хотів бути біля тебе... немов у тобі є... це *добро*... добро, якого я ніколи не бачив у своєму житті. Ця ніжність, якої я ніколи не мав удома. Мені лише хотілося слухати, як ти розмовляєш. Щоб ти побачила мене, щоб ти усміхнулася до мене. Щодня я обіцяв собі, що заговорю з тобою. Я хотів *пізнати* тебе. Але щодня я виявлявся боягузом. А потім ти просто зникла.

До мене доходили плітки, але я знав куди ліпше. Я знав, що ти не можеш нікого скривдити, — він опускає очі. Земля розкрилася, і я лечу в прірву. — Це звучить немов якесь божевілля, — зрештою тихо промовляє він, — що я так переймався, адже ми навіть ніколи не розмовляли. — Він вагається. — Але я не міг припинити думати про тебе. Не міг припинити думати, де ти. Що з тобою. Я боявся, що ти ніколи не станеш їм опиратися.

Він мовчить так довго, що мені хочеться прокусити свого язика.

— Я мав знайти тебе, — шепоче він. — Я скрізь розпитував, але ніхто не знав відповіді. Світ продовжував занепадати. Ставало все гірше, і я не знав, що робити. Я мав дбати про Джеймза, мав знайти спосіб вижити, я не знав, чи мій вступ до армії якось нам допоможе, але я ніколи не забував тебе. Я завжди сподівався, — він затинається, — що одного дня побачу тебе знову.

Слова тікають від мене. У мене повні жмені літер, але я не можу вибудувати їх разом, мені так хочеться щось сказати, що я не говорю нічого, а моє серце майже пропалює груди.

— Джульєтто?..

— Ти знайшов мене, — п’ять складів. Один шепіт зачудування.

— Ти... засмучена?

Я підводжу очі й уперше розумію, що він нервується. Він стурбований. Не певний, як я реагуватиму на його зізнання. Я не знаю, чи сміятися, чи плакати, чи обцілувати кожен дюйм його тіла. Я хочу засинати під звуки його серця. Я хочу завжди знати, що він живий, що з ним усе гаразд, що він вдихає і видихає, що він завжди дужий, спокійний і здоровий.

— Ти єдиний, кому було небайдуже, — мої очі наповнюються сльозами, і я кліпаю, намагаючись загнати їх назад, відчуваю печіння в горлі, і все, все, все болить. Вага цього дня опускається на мене і легко може переламати мені кістки. Я хочу ридати від щастя, від розпуки, від задоволення, від несправедливості. Я хочу торкнутися серця цієї єдиної людини, що колись мала для мене значення.

— Я кохаю тебе, — шепочу я. — Я кохаю тебе так, що ти ніколи не зрозумієш сили мого кохання.

Його очі за одну мить наповнюються спогадами, єдиним моїм вікном у цей світ. Його щелепа стиснена. Його рот напружений.

Він підводить очі й намагається прочистити горло, і я розумію, що йому потрібен час, щоб опанувати себе. Говорю, що він, напевно, має покласти Джеймза в ліжко. Він киває. Пригортає брата до грудей. Підводиться і відносить Джеймза до комірки, перетвореної на дитячу спальню.

Я дивлюся, як він іде, несучи на руках єдину рідну душу, що в нього залишилася в цьому світі, і розумію, чому Адам подався до армії.

Я розумію, чому він став Варнеровим хлопчиком на побігеньках. Розумію, навіщо він поринув у страшну реальність війни і чому так відчайдушно хотів звідти втекти, чому готувався тікати, щойно трапиться нагода. Чому він так рішуче налаштований дати відсіч.

Адам бореться за щось набагато більше, ніж він сам.

ТРИДЦЯТЬ ТРИ

— Можна я гляну на твої рани?

Адам стоїть біля Джеймзових дверей, його руки в кишенях. Він одягнений у темно-червону футболку, що облягає торс. Його руки немов карбовані скульптури, професіонально розмальовані татуюваннями, які я тепер уже розпізнаю. Він перехоплює мій погляд.

— Насправді в мене не було вибору, — говорить він, роздивляючись послідовні чорні смуги, що вкривають його передпліччя. — Нам потрібно було вижити, а це єдина робота, яку я міг дістати.

Я простую до нього через кімнату, торкаюся малюнків на його шкірі. Киваю.

— Я розумію.

Він напівсміється, напівусміхається. На міліметр хитає головою.

— Що? — я відсмикую свою руку.

— Нічого, — він усміхається. Обвиває руками мій стан. — Просто я нарешті це усвідомив. Ти справді тут. У моєму домі.

Тепло рушає моєю шиєю, немов хтось проводить по ній пензлем із червоною фарбою. Я не вмію приймати компліменти. Закушую губу.

— Звідки в тебе тату?

— Оці? — він знову дивиться на свої руки.

— Ні, — я хапаю його за футболку, тягну так сильно, що він мало не втрачає рівновагу. Він подається назад і спирається на стіну. Я закочую тканину аж до коміра. Долаю свій сором. Торкаюся його грудей. Торкаюся пташки.

— Звідки *оця*?

— О, — він дивиться на мене, а я несподівано захоплена красою цього тіла. Його військові штани зараз трохи занизько на стегнах. Напевно, він зняв ремінь. Примушую себе відвести очі. Дозволяю своїм пальцям пробігтися м'язами його живота. Він стримано зітхає. — Я не знаю, — говорить він. — Просто, просто мені завжди снилася ця біла пташка. Ти ж знаєш, пташки колись літали в небі.

— Тобі вона снилася?

— Так. Увесь час, — він усміхається і зітхає, згадуючи. — Це було так гарно. Я почувався добре, у мене з'являлася надія. Я хотів зберегти цей образ, бо боявся, що він стане моїм останнім гарним спогадом. Тож зробив так, щоб він залишився навіки.

Я прикриваю татуювання рукою.

— Мені теж увесь час снилася ця пташка.

— *Ця* пташка? — його брови злітають до небес.

Я киваю.

— Саме ця, — у моїй свідомості немов щось стає на свої місця. — До того дня, як ти з'явився у моїй камері. З того часу вона мені більше не сниться, — я здіймаю на нього очі.

— Ти жартуєш, — але він знає, що я не жартую.

Я опускаю футболку і прикладаю чоло до його грудей. Вдихаю його запах. Він одразу пригортає мене ближче. Кладе своє підборіддя на мою маківку, заводить свої руки за мою спину.

І ми стоїмо так, доки я не стаю надто старою, щоб пригадати світ без його тепла.

Адам промиває мої рани в маленькій ванній, що розташовується збоку приміщення. Це невелика кімнатка з туалетом, зливальницею, маленьким дзеркалом, маленьким душем. Мені вона подобається. Коли зрештою я виходжу з душу, переодягнувшись

і помившись, щоб лягати спати, Адам чекає мене в темряві. Ковдри й подушки на підлозі виглядають немов райське блаженство. Я така виснажена, що можу проспати ціле століття.

Я лягаю коло Адама, і він пригортає мене до себе. Тут помітно холодніше, а Адам — прекрасний обігрівач. Я зариваюся обличчям у його груди, і він міцно мене обіймає. Я проводжу пальцями по його оголеній спині, відчуваючи, як під моїм дотиком напружуються м'язи. Кладу руку на пояс його штанів. Просовую палець у петлю для ременя.

— Я серйозно, ти ж знаєш.

Він затамовує дух. Його серце б'ється надто швидко.

— Ти про що?.. — хоч він знає, що саме я маю на увазі.

Раптом мені стає соромно. Я така незграбна, така по-дурному смілива. Я нічого не знаю про те, на що відважуюся. Єдине, що я знаю напевно: я не хочу, щоб хтось торкався мене, крім нього. Довіку.

Адам відкидується назад, я можу розрізнити лише обриси його обличчя, його очі завжди сяють у темряві. Я дивлюся на його вуста, коли промовляю:

— Я ніколи не просила тебе зупинитися, — мої пальці тримають ґудзик його штанів. — Ніколи.

Він дивиться на мене, його груди здіймаються кілька разів за секунду. Здається, він завмер, не ймучи віри почутому. Я шепочу йому на вухо:

— Торкнися мене.

І він майже шаленіє.

Моє обличчя в його руках, мої вуста в його вустах, він цілує мене так, немов я кисень, а він помирає від задухи. Його тіло майже на мені, одна рука у волоссі, а інша мандрує вниз моїм тілом, прослизає між колін, підносить мене ближче, вище, щільніше. Його поцілунки опускаються на мою шию, розливаючись у мені екстазом, пропускаючи крізь мене електричний струм, запалюючи мене. Я майже згоряю в яскравому полум'ї цієї миті. Я хочу зануритись у це буття всіма п'ятьма органами чуттів, потопаючи у хвилях цієї дивовижі, що заполоняє мою істоту.

Я хочу дослідити ландшафт його тіла.

Я притискаю руки до його грудей, веду пальцями по його торсу — і його вуста линуть до моїх, знову і знову напуваючи мене солодким божевіллям, якого я ніколи не захочу позбутися. Але цього недостатньо. Цього досі недостатньо. Я хочу розтанути в ньому, хочу вустами подорожувати по всьому його тілу. Моє серце шалено гонить кров, руйнуючи залишки самоконтролю, усе навколо крутиться в циклоні пристрасті. Він хоче вдихнути, а я вже тягну його назад, помираючи без його дотику. Його руки прослизають під мою сорочку, пестять моє тіло, торкаються мене так, як він доти не смів цього робити, і мій одяг майже злітає над моєю головою, коли двері зі скрипом відчиняються. Ми обидва завмираємо.

— Адаме?..

Він заледве може перевести дух. Намагається заспокоїтися на подушці коло мене, але я досі відчуваю вогонь його тіла, його серце відлунює в моїх вухах. Я ковтаю мільйони криків. Адам трохи здіймає голову. Намагається вирівняти свій голос:

— Джеймзе?

— Можна я буду спати тут із вами?

Адам сідає. Він важко дихає і здається несподівано стривоженим.

— Звісно, — пауза. Його голос лагіднішає. — Погані сни?

Джеймз не відповідає.

Адам встає.

Я чую здушені схлипи десятирічної дитини і заледве розрізняю обриси Адамової статури, коли він обіймає Джеймза.

— Я думав, що з цим уже краще, — я чую, як він зітхає, але його слова лагідні, не осудливі.

Джеймз відповідає щось, чого я не можу розібрати.

Адам пригортає його, і я лише зараз помічаю, який Джеймз маленький проти брата. Вони зникають у спальні, щоб повернутися з ліжком. Лише коли Джеймз у безпеці за кілька футів від нього, Адам дозволяє собі трохи заспокоїтись. Його важке дихання — єдиний звук у кімнаті.

Адам повертається до мене. Я немов втілене мовчання, завмерла, шокована, глибоко вражена цим нагадуванням про

сувору реальність. Я навіть не уявляю, свідком чого Джеймзові довелося бути в такому юному віці. Я навіть не уявляю, через що пройшов Адам, залишаючи його самого. Я навіть не уявляю, як тепер живуть люди. Як вони виживають.

~~Я не знаю, що сталося з моїми батьками.~~

Адам гладить мою щоку. Пригортає мене. Говорить:

— Вибач, — і цілує немов перепрошує.

— Коли трапиться слушна нагода, — кажу я йому.

Він ковтає. Тягнеться до моєї шиї. Вдихає. Його руки під моєю сорочкою. На моїй спині.

Я стримую стогін:

— Скоро.

ТРИДЦЯТЬ ЧОТИРИ

Минулої ночі ми з Адамом змусили себе розійтися на кілька футів, але якимось чином я прокинулася знову в його обіймах. Адам дихає м'яко, рівномірно, спокійно, випускаючи теплий пар у прохолодному ранковому повітрі. Я кліпаю очима, вдивляючись у денне світло, і наражаюся на погляд великих блакитних очей десятирічної дитини.

— Як сталося, що ти можеш торкатися *його*? — Джеймз стоїть над нами зі схрещеними руками, знову той самий задерикуватий хлопчина, якого я пам'ятаю. На його обличчі жодного сліду страху чи сліз, що котилися його щоками ще вчора. Так, немов минулої ночі й не було. — *Ну*? — його нетерплячка застає мене зненацька.

Я так швидко відскакую від Адамового неприкритого торсу, що цей поштовх пробуджує його. Хоч не зовсім.

Він простягає до мене руки.

— Джульєтто?..

— Ти торкаєшся цього *дівчиська*!

Адам сідає так швидко, що заплутується в простирадлах і падає назад на лікті.

— Господи, Джеймзе...

— Ти спиш поряд із цим *дівчиськом*!

Адам кілька разів розтуляє і стуляє рота. Він дивиться на мене. Дивиться на свого брата. Заплющує очі й зрештою зітхає. Пробігає пальцями по своїй ранковій зачісці.

— Я не знаю, що ти хочеш, щоб я сказав.

— Мені здається, ти говорив, що вона не може нікого торкатися, — Джеймз зараз підозріло позирає на мене.

— Вона не може.

— Окрім тебе?

— Правильно. Крім мене.

~~І Варнера.~~

— Вона не може торкатися нікого, крім тебе.

~~І Варнера.~~

— Правильно.

— Це якось страшенно *доречно*, — Джеймз примружує очі.

Адам голосно сміється.

— Де це ти навчився так говорити?

Джеймз насуплюється.

— Бенні постійно так каже. Вона каже, що мої виправдання «страшенно доречні», — він робить повітряні лапки двома пальцями. — Каже, що це означає: «я тобі не вірю». І я не вірю тобі.

Адам підводиться. Вранішнє світло пробивається крізь невеликі вікна під вдалим кутом, це ідеальна мить. Його всього засвічує золотом — сильні м'язи, штани, що досі занизько на стегнах, і мені доводиться докладати зусиль, щоб залишатися спокійною. Мене саму вражає цей брак самоконтролю, але я не знаю, як приборкувати свої почуття. Адам змушує мене жадати такого, про що я ніколи не думала раніше.

Я дивлюся, як він обіймає брата за плечі, перш ніж присісти, щоб зазирнути йому в очі.

— Можу я з тобою про щось поговорити наодинці? — говорить він.

— Лише ти і я? — Джеймз скоса дивиться на мене.

— Так. Лише ти і я.

— Добре.

Я дивлюся, як вони обоє зникають у Джеймзовій кімнаті, і думаю, що Адам збирається йому сказати. За мить я розумію, що Джеймза, напевно, злякала моя раптова поява. Він зустрів брата після майже шести місяців розлуки, а той припхався додому разом із незнайомою дівчиною, та ще й наділеною якоюсь божевільною чарівною силою. Я майже сміюся, уявляючи цю ситуацію. Якщо, звісно, в оцій моїй здатності є щось чарівне.

Не хочу, щоб Джеймз думав, що я забираю в нього Адама.

Знову ковзаю під простирадла і чекаю. Ранок холодний і свіжий, і я згадую про Варнера. Потрібно пам'ятати, що ми в небезпеці. Досі в небезпеці й, можливо, назавжди в небезпеці. Я маю пам'ятати, що мені не можна почуватися надто впевненою. Я підтягую коліна до грудей і охоплюю руками щиколотки. Міркую, чи є в Адама план.

Двері Джеймзової кімнати прочиняються. Два брати виходять, попереду молодший, за ним старший. Джеймз виглядає трохи присоромленим і ховає від мене очі. Він такий спантеличений, що я лякаюся, чи Адам його не покарав.

На мить моє серце завмирає.

Адам ляскає Джеймза по плечу. Трохи стискає.

— Усе гаразд?

— Я знаю, що таке *дівчина*...

— Я не казав, що ти не знаєш...

— Тож ти його *дівчина*? — Джеймз схрещує руки на грудях і дивиться на мене.

Чотириста ватних кульок лоскочуть мені трахеї. Я дивлюся на Адама, бо не знаю, що ще робити.

— Гей, можливо, ти маєш готуватися до школи, га? — Адам відчиняє холодильника і передає Джеймзові ще один пакетик із фольги. Я роблю висновок, що це його сніданок.

— Я не *повинен* іти, — протестує Джеймз. — Це не *справжня* школа, ніхто не *повинен*...

— Я хочу, щоб ти пішов, — уриває його Адам. Він обертається до брата, трохи усміхаючись. — Не турбуйся, я буду тут, коли ти повернешся.

Джеймз вагається.

— Обіцяєш?

— Так, — Адам сяє. Киває до нього. — Ходи сюди.

Джеймз кидається вперед і хапається за Адама, немов боїться, що той зникне. Адам ставить обгорнуту фольгою їжу в автомат і натискає кнопку. Він куйовдить Джеймзове волосся.

— Хлопче, тобі потрібно підстригтися.

Джеймз морщить носа.

— Мені й так подобається.

— Трохи задовге, ти так не думаєш?

Джеймз стишує голос:

— Як на мене, у кого справді задовге волосся, так це в *неї*.

Джеймз і Адам обертаються до мене, і я тану, немов рожевий пластилін. Мимохіть торкаюся свого волосся, раптом огорнута сумнівами. Опускаю очі. У мене ніколи не було причини стригтися. У мене ніколи не було навіть інструментів для цього. Мені не давали нічого гострого.

Я знову глипаю на них і бачу, що Адам досі дивиться на мене. Джеймз перевів погляд на автомат.

— Мені подобається її волосся, — промовляє Адам, і я не знаю, до кого він говорить.

Я спостерігаю за ними, коли Адам допомагає братові збиратися до школи. Джеймз такий жвавий, такий енергійний, такий захоплений, що його брат удома. Це наштовхує мене на роздуми, як воно, коли десятирічна дитина живе зовсім сама. Як ведеться всім тим дітям на вулиці.

Мені хочеться встати й перевдягтися, але я не певна, що зараз слід це робити. Я не хочу займати ванну, раптом вона знадобиться Джеймзові чи Адамові. Я не хочу займати більше місця, ніж уже зайняла. Ці стосунки між Адамом і Джеймзом видаються такими особистими. Це зв'язок, якого я ніколи не мала і ніколи не матиму. Але, лише перебуваючи поруч із такою любов'ю, можливо, я відігрію свою закрижанілу душу, перетворю її в щось людське. Я *почуваюся* людиною. Немов я можу стати частиною цього світу. Немов мені не обов'язково бути монстром. Можливо, я не монстр.

Можливо, усе зміниться.

ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Джеймз у школі, Адам у душі, а я дивлюся на тарілку граноли, яку Адам залишив мені на сніданок. Здається, неправильно їсти таку їжу в той час, як Джеймз змушений задовольнятися отією незрозумілою субстанцією з фольгового контейнера. Але Адам і Джеймз говорять, що Джеймзові виділяється чітка порція на кожне споживання їжі і він зобов'язаний законом усе з'їдати. Якщо дізнаються, що він змарнував свою порцію, його можуть покарати. Усі сироти зобов'язані їсти їжу в фольговій обгортці, перед цим поклавши її в автомат. Крім того, Джеймз каже, що вона «смакує не так уже й погано».

Ранкове повітря прохолодне, я трохи тремчу й приглажую рукою досі вологе після душу волосся. Вода тут не гаряча. Вона навіть не тепла. Вона крижана. Тепла вода — це розкіш.

Хтось гатить у двері.

Я схоплююся.

Кручуся на місці.

Озираюся навколо.

Я нажахана.

Вони знайшли нас — це все, про що я можу думати. Мій шлунок жмакається як гофрований папір, серце цокотить скаженим дятлом, кров немов ріка жаху.

Адам — у ду́ші.

Джеймз — у школі.

~~Я зовсім беззахисна.~~

Я кидаюся до Адамової сумки, порпаюся там, доки знаходжу те, що шукала. Два пістолети, по одному в кожній руці. Дві руки на випадок, якщо пістолети не спрацюють. Нарешті, я в одязі, у якому зручно битися. Глибоко вдихаю і молюся, щоб мої руки не трусилися.

Калатають голосніше.

Я направляю пістолети на двері.

— Джульєтто?..

Я обертаюсь і бачу, що Адам дивиться на мене, на пістолети, на двері. Його волосся мокре. Очі розширені. Він киває на зайвий пістолет, і я мовчки передаю йому зброю.

— Якби це був Варнер, він би не стукав, — говорить Адам, але пістолета не опускає.

Я знаю, що він правий. Варнер прострелив би двері, використав би вибухівку, порішив би сотню людей, щоб дістатися до мене. І він, напевно, не чекав би, доки я відчиню йому двері. Щось усередині мене заспокоюється, але я не дозволяю собі розслабитися.

— Хто це, як думаєш?..

— Це може бути Бенні, вона зазвичай перевіряє, чи Джеймз...

— Але чи ж вона не знає, що о цій порі він має бути в школі?

— Більше ніхто не знає, де я живу...

Стукіт слабшає. Уповільнюється. Чути довгий гортанний стогін від болю.

Ми з Адамом дивимося одне на одного.

Чийсь кулак востаннє б'є по дверях. Звук падіння. Ще один стогін. Важкий удар тіла об двері.

Я здригаюся.

Адам пропускає руку через своє волосся.

— Адаме! — гукає хтось. Кашляє. — Будь ласка, чуваче, якщо ти там...

Я завмираю. Голос звучить якось неначе знайомо.

Адам миттєво виструнчується. Його губи розтулені, погляд приголомшений.

Він набирає коди і повертає ручку. Направляє пістолета крізь відчинені двері.

— *Кенджі*?

Короткий хрип. Приглушений стогін.

— Чорт, чуваче, чому ти так довго?

— Що, чорт забирай, що ти *тут* робиш?

Цмокання. Я заледве можу щось розгледіти у вузьку щілину, але ясно, що Адам не надто радіє нашій новій компанії.

— Хто тебе прислав? Хто ще з тобою?

Кенджі тихо лається.

— *Подивися на мене*, — заперечує він, хоч це звучить більше як благання. — Ти думаєш, я прийшов тебе вбити?

Адам завмирає. Дихає. Не знає, як вчинити.

— Я можу, не вагаючись, всадити тобі кулю в спину.

— Не хвилюйся, брате. У мене вже є куля в спині. Чи в нозі. Чи ще десь, чорти б його вхопили. Я навіть і не знаю.

Адам відчиняє двері.

— Вставай.

— Усе гаразд. Я не проти, якщо ти затягнеш мою дупу до хати.

Адам стискає щелепи.

— Не закрови килим. На нього дивитиметься мій брат.

Кенджі встає і, похитуючись, заходить до кімнати. Я раніше вже чула його голос, але ніколи не бачила обличчя. Хоч, напевно, це не найкраща мить, щоб скласти перше враження. Його очі набряклі, розпухлі, фіолетові, з одного боку чола глибока рана. Губи розбиті, вони злегка кровоточать, його тіло пом'яте й поламане. Рухаючись, він здригається й уривчасто відсапує. Його одяг порваний на лахміття, зверху на його тулубові нічого немає, крім майки, тому видно, що його добре треновані руки вкриті ранами й синцями. Дивуюся, як він не замерз до смерті. Якийсь час Кенджі мене не помічає.

Він зупиняється на порозі. Кліпає очима. Розпливається в дурнуватій усмішці, що перетворюється на гримасу болю.

— Чорт забирай, — говорить він, вирячившись на мене. — Чорт забирай, — він намагається розсміятися. — Чуваче, ти здурів.

— До ванни сюди, — Адам немов вирізьблений з каменя.

Кенджі, оглядаючись, проходить уперед. Я направляю пістолета йому в обличчя. Він лише дужче сміється, здригається, трохи підсвистує:

— Чуваче, ти втік з оцією божевільною лялечкою! Ти втік з оцією психованою! — він гукає до Адама. — Я думав, вони понавигадували бозна-чого. Що, чорт забирай, ти собі надумав? Що ти робитимеш з оцією скаженою? *Не дивно*, що Варнер бажає твоєї смерті... О ГОСПОДИ, яка чортівня...

— Вона не божевільна. І ще вона не *глуха*, мудацюро.

Двері за ними зачиняються, і я можу чути лише їхні приглушені суперечки. Чомусь мені здається, що Адам не хоче, щоб я чула, що він має сказати Кенджі. А також крики останнього.

Навіть не уявляю, що Адам робить, але здається, це якось пов'язано з тим, щоб дістати кулю з тіла Кенджі й загалом обробити його рани, як це лише можливо в наших умовах. Адам майстерно вміє надавати першу медичну допомогу, його рука тверда й упевнена. Гадаю, він набув цих навичок в армії. Чи, можливо, сам, увесь час дбаючи про себе і свого брата. Цілком імовірно.

Медичне страхування — це лише спогад про вигоди, які ми давно втратили.

Майже годину я тримаю в руці пістолета. Майже годину я слухаю крики Кенджі, і я знаю це лише тому, що люблю рахувати секунди. Я не уявляю, котра зараз година. Гадаю, у Джеймзовій спальні є годинник, але я не хочу туди заходити без дозволу.

Я роздивляюся пістолет у своїй руці, його гладкий важкий метал і раптом з подивом помічаю, що мені подобається його тримати. Пістолет немов продовження мого тіла. Він більше мене не лякає.

Мене не лякає, що я можу ним скористатися.

Двері ванної відчиняються, і виходить Адам. У нього в руках невеликий рушник. Я підводжуся. Він слабко всміхається мені. Підходить до маленького холодильника з іще меншою морозильною камерою. Бере кілька кубиків льоду і викладає їх на рушник. Знову зникає у ванній.

А я знову сідаю на диван.

Сьогодні дощить. Небо плаче за нами.

Адам виходить із ванни, цього разу з порожніми руками, але досі сам.

Я підводжуся знову.

Він тре чоло і шию. Наближається до мене на дивані.

— Вибач, — говорить він.

Мої очі розширюються.

— За що?

— За все, — зітхає він. — Кенджі був мені ніби приятель на базі. Варнер катував його після нашої втечі. Заради інформації.

Я ковтаю крик.

— Він говорить, що нічого не сказав... насправді не мав чого сказати... але його добряче потовкли. Я не знаю, його ребра зламані чи лише побиті, але мені вдалося витягнути кулю з його ноги.

Я беру його руку. Стискаю її у своїх долонях.

— Його підстрелили, коли він утікав, — продовжує Адам за мить.

Щось вмикається у моїй свідомості. Паніка.

— Відстежувальна сироватка...

Адам киває, його погляд важкий, прибитий.

— Гадаю, вона якимось чином дезактивована, але ми не можемо переконатися в цьому напевно. Єдине, мені здається, якби вона досі працювала, Варнер був би вже тут. Але ми не можемо ризикувати. Нам потрібно забиратися звідси і перед тим позбутися Кенджі.

Я хитаю головою, не ймучи цьому віри.

— Але як він *знайшов* тебе?

Адамове обличчя похмурніє.

— Він почав репетувати ще до того, як я зміг про це запитати.

— А Джеймз? — шепочу я, мені страшно навіть уявити.

Адам опускає голову на руки.

— Щойно він повернеться додому, нам потрібно йти. Ми можемо використати цей час, щоб підготуватися, — він зводить на мене очі. — Я не можу його залишити. Тут стало небезпечно.

Я торкаюся його щоки, а він бере мене за руку, тримає мою долоню навпроти свого обличчя. Заплющує очі.

— *Сучий ти син...*

Ми з Адамом похапцем відскакуємо одне від одного. Я паленію до коренів волосся. Адам роздратований. Кенджі розглядає нас, притулившись до стіни ванної і тримаючи пакет із льодом на обличчі.

— Ти можеш її *торкатися*. Я маю на увазі... чорт забирай, я щойно бачив, як ти торкався її і навіть не...

— Тобі потрібно забиратися звідси, — говорить йому Адам. — Ти вже залишив хімічний слід, що приведе їх прямо до мого будинку. Нам теж доведеться піти звідси, і ти не можеш піти з нами.

— Гей, гей... чекай, — Кенджі ступає у вітальню, здригаючись, немов тягне вантаж на нозі. — Я не намагаюся вас затримати, чуваче. Але я знаю одне місце. Безпечне місце. Це немов база, супербезпечне місце. Я можу провести вас туди. Я знаю хлопця.

— От лайно, — Адам досі сердиться. — Як ти взагалі знайшов мене? Як тобі вдалося отак просто виринути біля моїх *дверей*, Кенджі? Я не довіряю тобі...

— Я не знаю, чуваче. Присягаюся, я не пам'ятаю, що сталося. Я не знаю, куди біг. Просто перестрибував через паркани. Вийшов на якесь величезне поле зі старою коморою. Трохи поспав там. Думаю, я втратив свідомість чи від болю, чи від холоду — там страшенно холодно, — далі, що я пам'ятаю, якийсь чувак мене волочить. Кидає біля твоїх дверей. Наказує кликати Адама, бо тут живе Адам, — він усміхається. Намагається кліпнути очима. — Мені здавалося, що ти мені примарився.

— Чекай — що? — Адам подається вперед. — Що ти маєш на увазі під «якийсь чувак мене волочить»? Який чувак? Як його звали? Як він дізнався *моє* ім'я?

— Я не знаю. Він мені не сказав, а мені якось було не до того, щоб розпитувати. Але чувак був *величезний*. Я маю на увазі, він мав бути величезний, якщо зміг дотягти сюди мою немалу дупу.

— Ти думаєш, що я тобі повірю.

— У тебе немає вибору, — знизує плечима Кенджі.

— Звісно, у мене є вибір, — Адам зводиться на ноги. — У мене немає причин довіряти тобі. Немає причин вірити хоч би єдиному твоєму слову.

— Тоді чому я тут із кулею в нозі? Чому Варнер ще тебе не знайшов? Чому я *беззбройний*...

— Можливо, це частина твого плану!

— І ти все одно допоміг мені! — Кенджі доводиться підвищити голос. — Чому ти не дозволив мені здохнути? Чому не пристрелив мене? Чому ти мені *допоміг*?

Адам вагається.

— Я не знаю.

— Ти *знаєш*. Ти знаєш, що я тут не для того, щоб зрадити тебе. Чорт забирай, мене потовкли через тебе...

— Ти не захистив мою інформацію.

— От лайно, чуваче, що ти хочеш, щоб я сказав? Вони збиралися мене *вбити*. Мені довелося тікати. Це не моя вина, що якийсь чувак покинув мене біля твоїх дверей...

— Мова не лише про мене, чи ти не розумієш? Я так старався знайти безпечне місце для свого брата. І одного ранку ти зруйнував те, що я планував *роками*. Що, чорт забирай, мені тепер робити? Мені доведеться тікати, доки я зможу знайти для нього якийсь притулок. Він замалий, щоб впоратися з цим...

— Ми всі *замалі*, щоб мати справу з цим лайном, — жорстко перебиває його Кенджі. — Не дури себе, брате. Ніхто не мав би бачити те, що бачили ми. Ніхто не мав би прокидатися вранці і знаходити трупи у вітальні, але лайно трапляється. Разом ми дамо цьому раду, знайдемо спосіб *вижити*. Не лише в тебе тут проблеми.

Адам потопає в дивані. Здається гора турботи тисне йому на плечі. Він подається вперед і кладе голову на руки.

Кенджі дивиться на мене. Я дивлюся на нього.

Він вишкірюється і подається вперед.

— А ти така нічогенька, як для психопатки.

Клац.

Кенджі відступає, піднявши руки в повітря. Адам притискає пістолета до його лоба.

— Май повагу, а то я прострелю тобі череп.

— Та я просто *пожартував*...

— Чорти б тебе вхопили.

— Адаме, залиш чортів у пеклі...

— Де твоє супербезпечне місце, куди ти можеш нас провести? — я підводжуся, досі тримаючи пістолета в руці. Стаю поряд з Адамом. — Чи ти просто все вигадав?

Обличчя Кенджі ясніє.

— Ні, воно реальне. Дуже реальне. Насправді я, ну, я можу замовити за вас слівце. А отой чувак, що мене притягнув сюди, страшенно хоче на тебе глянути.

— Ти що думаєш, я тобі якесь страхопудське шоу, щоб демонструвати своїм друзям?

Зачиненою. Зв'язаною.

Кенджі прочищає горло.

— Не страхопудське шоу, просто... щось цікаве.

Я направляю пістолет йому в носа.

— Я аж така цікава, що можу вбити тебе голими руками.

Заледве помітні вогники страху танцюють у його очах. Він смиренно ковтає. Намагається усміхнутися.

— Ти впевнена, що не збожеволіла?

— Ні, — я піднімаю голову. — Не впевнена.

Кенджі вишкіряється. Обдивляється мене з голови до п'ят.

— Чорт забирай, але ти можеш звести з розуму.

— Ще трохи, і я натовчу тобі пику, — попереджає Адам, його голос немов сталь, його тіло напружене від гніву, зіниці розширені, безжальні. Він не жартує. — Не провокуй мене.

— Що? — невпевнено сміється Кенджі. — Я вже давно й близько до телички не підходив, брате. І психопатка чи ні...

— Мені не цікаво.

Кенджі повертається до мене.

— Ну, я, напевно, можу тебе зрозуміти. Зараз я виглядаю як саме пекло. Але я відійду, — він намагається усміхнутися. — Дай мені кілька днів, і ти зміниш свою думку...

Адам б'є його ліктем в обличчя і не думає вибачатися.

ТРИДЦЯТЬ ШІСТЬ

З Кенджі бризкає кров, він лається, бурмоче виправдання і біжить до ванної, затискаючи носа.

Адам затягує мене в кімнату Джеймза.

— Скажи мені щось, — говорить він. Він дивиться на стелю, тяжко зітхає. — Скажи мені хоч що-небудь...

Я намагаюся піймати його погляд, беру його руки, так лагідно, лагідно, лагідно. Чекаю, доки він гляне на мене.

— Із Джеймзом нічого не станеться. Ми врятуємо його. Я обіцяю.

У його очах такий біль, якого я раніше ніколи не бачила. Він розтулює вуста. Стискає їх. Так довго не може зважитися, доки його слова не повисають у повітрі між нами.

— Він навіть не пам'ятає нашого батька.

Це вперше Адам торкається цієї теми. Уперше визнає, що я знаю щось про це.

— Я ніколи не хотів, щоб він його пригадував. Я розповідав йому всілякі вигадки. Хотів, щоб у нього з'явився хоч якийсь шанс стати ***нормальним***, — з вуст Адама линуть його таємниці, а мої вуха — розлите чорнило, що забарвлює шкіру його зізнаннями. — Я не хотів, щоб хтось торкався його. Я не хотів, щоб його зіпсували. Я не міг, господи, я просто не міг дозволити, щоб це сталося, — говорить він мені. Говорить, немов поспішаючи все сказати. Пошепки.

Я шукаю правильних слів по цілому світі, але мій рот порожній.

— Але моїх зусиль ніколи не досить, — шепоче Адам. — Я ніколи не можу зробити достатньо. Він досі кричить уві сні. Він бачить речі, які я не здатен контролювати, — він кліпає мільйон разів. — Так багато людей, Джульєтто...

Я затримую дух.

— ...померло.

Я торкаюся слів, які зриваються з його вуст, а він цілує мої пальці. Його очі — два озера досконалості — відкриті, чесні, скромні.

— Я не знаю, що робити, — говорить він, і, здається, це зізнання так дорого йому коштує, що я ніколи не буду годна зрозуміти. Контроль над ситуацією вислизає з його пальців, і він відчайдушно намагається заспокоїтися.

— *Скажи мені, що робити.*

У тиші навколо нас я чую стукіт наших сердець. Розглядаю обриси його вуст, мужні риси його обличчя, вії, за які дівчата вбивали б, глибокі темно-сині очі, у яких я тільки вчуся плавати. Я пропоную йому те єдине, що спадає на думку:

— Можна розглянути план Кенджі.

— Ти йому довіряєш? — Адам здивовано відхиляється назад.

— Не думаю, що він бреше про те місце, куди ми можемо піти.

— Я не знаю, чи це гарна ідея.

— Чому ні?..

Щось віддалено схоже на сміх.

— Я можу вбити його ще до того, як ми дістанемося туди.

Я сумно усміхаюся.

— Більше ж немає місця, де ми могли б сховатися, правда?

Сонце обходить навколо місяця, доки він відповідає. Він киває головою. Один раз. Швидко. Несамовито.

Я стискаю його руку.

— Тоді ми маємо спробувати.

— Що ви в біса там робите? — кричить Кенджі крізь двері. Стукає кілька разів. — Я маю на увазі, лайно, чуваче, не думав, що *колись* буває невдалий час роздягтися, але зараз точно не найкращий час тертися. Тож, якщо ви не хочете, щоб нас повбивали, я пропоную забиратися звідси. Ми маємо приготуватися до втечі.

— Я можу вбити його просто зараз, — спалахує Адам.

Я беру його обличчя у свої руки, стаю навшпиньки і цілую. Адамові вуста — це дві подушки, такі м'які, такі солодкі.

— Я кохаю тебе.

Він заглядає мені в очі, дивиться на мій рот і хрипко шепоче:

— Правда?

— Чистісінька.

Поки Джеймз не повернувся зі школи, ми втрьох збираємо речі й готуємося втікати. Ми з Адамом збираємо речі першої необхідності: їжу, одяг, гроші, які Адам накопичив. Адам оглядає цю маленьку оселю, немов не може повірити, що так просто покидає її. Я можу лише уявити, скільки душі він сюди вклав, як тяжко працював, щоб зробити для свого малого брата справжній дім. Моє серце крається на шматки за нього.

У його друга зовсім інший вигляд.

У Кенджі свіжі синці, але він у розважливому настрої, захоплений з причин, про які мені важко здогадатися. Він дивно життєрадісний і оптимістичний. Здається, його неможливо чимось збентежити, і я не можу не захоплюватися його рішучістю. Але Кенджі не припиняє на мене витріщатися.

— Тож як так сталося, що ти можеш торкатися Адама? — говорить він за мить.

— Я не знаю.

Він пирхає:

— Брехня.

Знизую плечима. Я не відчуваю потреби переконувати його, що навіть не уявляю, як це мені так пощастило.

— Як ти дізналася, що можеш до нього торкатися? Якийсь збочений експеримент?

Сподіваюсь, я не почервоніла.

— Де це місце, куди ти нас поведеш?

— Чому це ти змінюєш тему розмови? — він вишкірюється. Я певна, що він вишкірюється. Хоч і не хочу на нього дивитися. — Можливо, ти і *мене* можеш торкатися. Чому б нам не спробувати?

— Ти ж не хочеш, щоб я тебе торкалася.

— Можливо, і хочу, — він, безумовно, усміхається.

— Можливо, ти залишиш її в спокої до того, як я всаджу кулю тобі в ногу, — перериває його балаканину Адам.

— Вибачте, але чи самотній мужчина не може собі пофліртувати, Кенте? Можливо, я зацікавлений. Може, тобі піти в пекло і дозволити їй самій щось сказати.

Адам торкається рукою свого волосся. Завжди тією ж рукою. Завжди волосся. Він стривожений. Розгублений. Можливо, навіть присоромлений.

— Мені й досі нецікаво, — нагадую я йому незворушним голосом.

— Так, але не забуваймо, що *це*, — він вказує на своє побите обличчя, — не назавжди.

— Мені все одно нецікаво, — я так стараюся здаватися йому неприступною. Я хочу показати йому, що маю серйозні стосунки. Я хочу сказати йому, що Адам зізнався мені в коханні.

Але я не можу.

Я навіть не уявляю, що це означає — бути в стосунках. Я не знаю, чи сказати «я кохаю тебе» — це код для «гарантії вірності», не знаю, чи Адам серйозно мав це на увазі, коли повідомив Джеймза, що я його дівчина. Можливо, це було лише виправдання, прикриття, проста відповідь на складне питання. Мені хочеться, щоб він сказав Кенджі, що ми разом, що це офіційно.

Але він нічого не говорить.

І я не розумію чому.

— Не думаю, що тобі слід вирішувати, доки не зійдуть набряки, — Кенджі продовжує патякати про свою зовнішність. — Це просто страх. У мене дуже гарне обличчя.

Адам заходиться в кашлі, який, мені здається, був сміхом.

— Ти знаєш, можу присягнутися, ми з Адамом колись непогано тусили, — говорить Кенджі, скошуючи погляд на Адама.

— Не можу пригадати, коли це було.

Кенджі наїжачується:

— Ти хочеш мені щось сказати?

— Я тобі не довіряю.

— Тоді чому я досі тут?

— Бо я довіряю *їй*.

Кенджі повертається, щоб подивитися на мене. Він спромагається на дурнувату усмішку.

— О, так ти мені довіряєш?

— Доки можу точно вистрілити, — я стискаю пістолета.

Він криво усміхається.

— Не знаю чому, але мені навіть подобається, коли ти до мене звертаєшся.

— Це тому, що ти — ідіот.

— Ні, — він хитає головою. — У тебе сексуальний голос. З таким голосом, що не скажи — звучить спокусливо.

Адам підводиться так несподівано, що майже перевертає журнального столика.

Кенджі регоче, схлипуючи від болю.

— Заспокойся, Кенте, *сядь*. Я просто дражню вас, люди. Мені хочеться побачити, як психована дівка розійдеться на повну силу, — він скоса поглядає на мене, стишує голос. — Я маю на увазі, це комплімент... тому що, знаєте, — він навмання махає рукою в моєму напрямі, — психованість іде тобі на користь.

— Що, чорт забирай, з тобою діється? — обертається до нього Адам.

— Що, чорт забирай, діється з *тобою*? — Кенджі роздратовано схрещує руки на грудях. — Такі тут усі нервові.

Адам стискає пістолета. Прямує до дверей. Повертається назад. Міряє кроками кімнату.

— І не турбуйся так про свого брата, — додає Кенджі. — Упевнений, він скоро прийде.

Адам не сміється. Він не припиняє ходити туди-сюди. Його щелепа стиснена.

— Я не турбуюся про брата. Я намагаюся вирішити, застрелити тебе зараз чи потім.

— Потім, — говорить Кенджі, падаючи на диван. — Зараз я вам ще потрібен.

Адам намагається щось сказати, але йому не стає на це часу. Двері клацають, сіпаються і відчиняються.

Джеймз повернувся.

ТРИДЦЯТЬ СІМ

— Я радий, що ти так добре це сприймаєш, але, Джеймзе, цим не варто надто тішитися. Ми тікаємо, рятуючи наші життя.

— Але ми тікатимемо *разом*, — говорить він уп'яте, і широчезна усмішка осяює його обличчя. Кенджі йому відразу сподобався, і тепер вони вдвох змовилися, щоб перетворити смертельну небезпеку, у якій ми опинились, у щось на кшталт ретельно розробленої місії. — І я можу *допомогти*!

— Ні, все не так...

— Звісно, ти можеш допомогти...

Адам і Кенджі говорять одночасно. Кенджі стямлюється першим:

— Чому це він не може допомогти? Десять років — це вже достатньо, щоб допомагати.

— Ця розмова тебе не стосується, — говорить Адам, старанно контролюючи свій голос. Я розумію, що він намагається залишитися спокійним лише заради брата. — І це не твоя справа.

— Зрештою, я йду з вами, — непевно втручається Джеймз. — І я хочу допомогти.

Джеймз мужньо сприйняв новини. Він навіть не здригнувся, коли Адам пояснив йому справжні причини свого повернення

додому і чому ми з ним разом. Я думала вигляд побитого, вкритого синцями обличчя Кенджі мав би його злякати і збентежити, посіяти жах у його серці, але Джеймз залишився незворушним. Це означало, що він, напевно, бачив і набагато гірше.

Адам робить кілька глибоких вдихів і обертається до Кенджі:

— Це далеко?

— Пішки? — на мить Кенджі вагається. — Напевно, кілька годин. Якщо ми не витворимо якоїсь дурниці, то будемо там до заходу сонця.

— А якщо машиною?

Кенджі кліпає очима. Його здивування розчиняється в широченній усмішці.

— От лайно, Кенте, чому ти відразу не сказав?

— Стеж за мовою, коли ти біля мого брата.

Джеймз закочує очі.

— Та я *щодня* чую і набагато гірші речі. Навіть Бенні говорить погані слова.

— *Бенні?* — Адамові брови здіймаються догори.

— Так.

— Що вона... — він зупиняється. Змінює свою думку. — Це не означає, що ти маєш таке слухати.

— Мені майже одинадцять!

— Гей, малий, — перебиває Кенджі. — Усе гаразд. Це моя провина. Я маю бути обережнішим. Крім того, тут присутня дама, — Кенджі підморгує мені.

Я відводжу очі. Роззираюся навколо.

Навіть *мені* важко залишати цю скромну оселю, тож я можу лише уявити, що зараз має відчувати Адам. Гадаю, Джеймз надто захоплений небезпечним шляхом попереду, щоб усвідомити, що відбувається. Справді зрозуміти, що він ніколи сюди не повернеться.

Ми — втікачі, що мають рятувати своє життя.

— Тож що, ти вкрав машину? — запитує Кенджі.

— Танк.

Кенджі аж гарчить від реготу:

— НЕПОГАНО.

— Хоч засвітла він виглядатиме трохи незвично.

— Що це значить *незвично*? — запитує Джеймз.

— Він трохи... помітний, — знічено відповідає Адам.

— ЧОРТ, — Кенджі зривається на ноги.

— Я ж казав тобі добирати слова...

— Ти це чуєш?

— Чуєш що?..

Кенджі роззирається.

— Є ще якийсь вихід звідси?

Адам підводиться.

— ДЖЕЙМЗЕ...

Джеймз підбігає до брата. Адам перевіряє пістолет. Я закидаю сумки на спину, Адам робить те саме, його увага прикута до вхідних дверей.

— ШВИДКО...

— Як близько?..

— НЕМАЄ ЧАСУ...

— Що ти...

— КЕНТЕ, БІЖИ...

Ми кидаємося слідом за Адамом у Джеймзову кімнату. Адам зриває шпалери з однієї стіни, щоб відкрити приховані двері, коли з вітальні долинають три гудки.

Адам прострелює замок на вихідних дверях.

Щось вибухає футів за п'ятнадцять від нас. Звук розбивається в моїх вухах, струшує все тіло. Я майже непритомнію від контузії. Скрізь лунають постріли. Будинок струшують важкі кроки, але ми вже вибігли через вихід. Адам хапає Джеймза на руки, і ми вилітаємо, а водночас раптово спалахує світло, що освітлює наш шлях вулицею. Дощ припинився. Але дороги брудні й розкислі. Скрізь діти, яскраві кольори їхніх маленьких тіл; вони кричать, коли ми наближаємося. Тепер ми більше не можемо залишатися непомітними.

Вони вже знайшли нас.

Вичерпавши свій запас адреналіну, Кенджі починає відставати. Ми звертаємо у вузьку вуличку, і він прихиляється до стіни:

— Вибачте, — задихано хрипить він. — Я не можу... покиньте мене...

— Ми не можемо покинути тебе... — кричить Адам, несамовито оглядаючись навколо.

— Це дуже мило, брате, але нічого...

— Потрібно, щоб ти показав, куди нам іти!

— От *лайно*...

— Ти казав, що допоможеш нам...

— Я думав, що в тебе є *танк*...

— Якщо ти досі не помітив, то в нас невелика зміна в планах...

— Я не можу не відставати, Кенте. Я заледве шкандибаю...

— Ти маєш *спробувати*...

«Втекли повстанці. Вони озброєнні й готові стріляти. Оголошено комендантську годину. Усі негайно розходьтеся по домівках. Повстанці втекли. Вони озброєнні й готові стрі...»

На вулиці волає гучномовець, привертаючи увагу до наших підозрілих осіб, скупчених у вузькому провулку. Кілька людей бачать нас і кричать. Десь усе голосніше гупають чоботи. Наростає безладна стрільба.

Я вигадую мить, щоб роздивитися навколишні будівлі, і розумію, що ми не в житловому районі. Вулиця, на якій живе Джеймз, на неконтрольованій території: це скупчення зруйнованих офісних будівель — залишки нашого колишнього життя. Я не розумію, чому він не живе в бараках, як решта цивільного населення. У мене немає часу з'ясовувати, чому я помічаю тут лише дві вікові групи мешканців — старих і сиріт, чому вони скинуті на нелегальну територію разом із солдатами, яких не має тут бути. Мене жахають можливі відповіді на ці питання, і на одну панічну мить я боюся за Джеймзове життя. Доки ми біжимо, я обертаюся і помічаю його маленьке тільце в Адамових руках.

Джеймзові очі примружені так сильно, що, напевно, це навіть боляче.

Адам тихо лається. Він вибиває перші-ліпші двері, які помічає в покинутій будівлі, і кличе нас за собою всередину.

— Мені потрібно, щоб ти залишився тут, — звертається він до Кенджі. — Звісно, я зовсім збожеволів, але мені доведеться залишити Джеймза з тобою. Ти маєш про нього подбати. Вони

шукають Джульєтту і *мене*. Вони навіть не очікують знайти вас двох.

— Що ти збираєшся робити? — запитує Кенджі.

— Потрібно вкрасти машину. Тоді я повернуся по вас, — Джеймз навіть не протестує, коли Адам опускає його на землю. Його уста побіліли. Зіниці розширені. Руки тремтять.

— Я повернуся по тебе, Джеймзе, — знову повторює Адам. — Я обіцяю.

Джеймз киває знову і знову. Адам цілує його — міцно, швидко. Опускає наші сумки з речами на підлогу. Повертається до Кенджі.

— Якщо ти дозволиш, щоб із ним щось сталось, я тебе вб'ю.

Кенджі не сміється. Він не сердиться. Лише глибоко зітхає.

— Я подбаю про нього.

— Джульєтто?

Він бере мене за руку, і ми розчиняємося на цих вулицях.

ТРИДЦЯТЬ ВІСІМ

На дорогах повно перехожих, які намагаються утекти. Ми з Адамом ховаємо наші пістолети за пояси наших штанів, але шалені очі й уривчасті несамовиті рухи, здається, видають нас. Перед нами всі розбігаються, кидаються в протилежний бік, дехто верещить, кричить, волає, кидає речі, які ніс у руках. Але серед цього юрмиська я не помічаю жодної машини. Напевно, їм важко заїхати в цей район.

Адам штовхає мене на землю якраз тоді, коли куля пролітає в нас над головами. Він відчиняє ще одні двері, і ми біжимо через руїни до іншого виходу, плутаючись у лабіринті того, що колись було крамницею одягу. Постріли і кроки так близько позаду нас. Напевно, цими вулицями нас переслідують сотні солдатів, розбитих на групи, що розкидані по різних районах міста; вони готові полонити нас або вбити.

Але я знаю, що мене вони не вб'ють.

Я хвилююся за Адама.

Намагаюся триматися якомога близько до його тіла, прикривати його, бо я певна, що Варнер дав їм наказ привести

мене живою. Мої зусилля, однак, навіть у найкращому разі не надто успішні. Адам надто високий і кремезний, він значно переважає мене за розміром. Гарний снайпер обов'язково в нього влучить. Вони можуть застрелити його в голову.

Прямісінько біля мене.

Він обертається і двічі стріляє. Один постріл марний. Другий викликає десь позаду болісний скрик. Ми продовжуємо бігти.

Адам нічого не говорить. Він не просить мене бути хороброю. Не питає, чи в мене все добре, чи я не боюся. Не підбадьорює мене, не запевняє, що в нас усе буде гаразд. Не говорить мені залишити його і рятуватися самій. Не благає мене потурбуватися про його брата, якщо він загине.

Йому не потрібно цього робити.

Ми обоє прекрасно розуміємо, у якій ситуації опинилися. Просто зараз Адама можуть застрелити. А мене полонити. Ця будівля може вибухнути. Хтось знайде Кенджі й Джеймза. Сьогодні ми всі можемо загинути. Такі факти.

Але також ми знаємо, що потрібно користуватися найменшим шансом.

Рухатися вперед — це єдиний шанс вижити.

Пістолет змокрів у руці, але я лише міцніше його стискаю. Ноги болять, але я маю бігти швидше. Легені розтинають груди навпіл, але я примушую їх хапати кисень. Мені потрібно рухатися. На людські слабкості немає часу.

У цій будівлі майже неможливо знайти пожежний вихід. Наші ноги гупають по кахельній підлозі, руки в тьмяному світлі шукають якусь віддушину, якийсь вихід на вулицю. Ця будівля більша, ніж ми очікували, масивна, з сотнями можливих напрямів руху. Я усвідомлюю, що це має бути якесь *сховище*, а не просто крамниця. Адам присідає за поламаний письмовий стіл, тягнучи мене за собою.

— Не дуркуй, Кенте, ти не можеш довго втікати, — кричить хтось. Голос десь за десять футів від нас.

Адам ковтає. Стискає щелепи. Люди, що зараз намагаються його вбити, ті самі, з якими він колись обідав. Тренувався. Жив. Він *знає* цих хлопців. Може, від цього лише гірше.

— Просто віддай нам дівчину, — додає інший голос. — Просто віддай нам дівчину, і ми тебе не застрелимо. Зробимо вигляд, що загубили тебе. Ми тебе відпустимо. Варнер хоче лише дівчину.

Адам важко дихає. Він стискає пістолет. На частку секунди висторомлює голову над столом і стріляє. Хтось із криком падає на підлогу.

— КЕНТЕ, СУЧИЙ ТИ...

Адам користується цією нагодою, щоб утекти. Ми вистрибуємо з-за столу і мчимо до сходів. Кулі пролітають за міліметри від нас. Я гадаю, чи ті двоє — єдині, хто пішов за нами всередину.

Спіральні сходи ведуть на нижній поверх, щось схоже на підвал. Хтось намагається влучити в Адама, але наші хаотичні рухи унеможливлюють це. Шанс влучити замість нього в мене надто високий. Той, хто стріляв, обсипає нас прокльонами.

Доки ми біжимо, Адам скидає якісь речі, намагаючись збільшити відстань між нами і переслідувачами, він користується будь-яким шансом сповільнити солдатів. Я помічаю підвальні двері на випадок повені й розумію, що, напевно, цей район тероризували торнадо. Погода нестабільна, природні лиха стали звичною справою. Циклони розшматували це місто на частини.

— Адаме, — я тягну його за рукав. Ми ховаємося під низькою стіною. Я вказую на наш єдиний шлях до порятунку.

Він стискає мою руку.

— Метке око.

Але ми не рухаємося, доки довкола нас не починає рухатися повітря. Хибний крок. Приглушений скрик. Тут майже зовсім темно; ясно, що електрику відімкнули вже давно. Солдат наткнувся на одну з тих перешкод, які Адам залишив за нами.

Адам підносить пістолет близько до грудей. Глибоко зітхає. Обертається і швидко стріляє.

Він стріляє дуже влучно.

Кожен його постріл супроводжують чиїсь прокльони. Адам тяжко зітхає.

— Я стріляю лише, щоб знешкодити, — говорить він, — не вбити.

— Я знаю, — відповідаю йому. Хоч не була в цьому певна.

Ми кидаємося до дверей, і Адам намагається відчинити люк. Він заіржавів. Ми вже майже у відчаї. Я не знаю, коли сюди підійде інший загін солдатів. Я вже хочу запропонувати прострелити замок, коли Адамові зрештою вдається його відчинити. Він виламує двері, і ми вибираємося на вулицю. Недалеко від нас три машини на вибір.

Я така рада, що можу заплакати.

— Якраз вчасно, — говорить він.

Але це не Адам.

ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ

Скрізь кров.

Адам на землі, його тіло вигинається в корчах, але я не бачу, куди саме його підстрелили. Навколо юрмляться солдати, і я дряпаю руки, що відтягують мене назад, борюся з повітрям, ридаю в порожнечу. Хтось волочить мене геть, і я не можу роздивитися, що вони роблять з Адамом. Біль охоплює мої кінцівки, згинає мої суглоби, ламає кожну кісточку в моєму тілі. Я хочу кричати до самого неба, хочу впасти на землю і гірко ридати. Я не розумію, чому біль не виходить через мої крики. Мій рот закриває чиясь рука.

— Обіцяй не кричати, коли я відпущу, — говорить він.

Він торкається мого обличчя оголеною рукою, а я не пам'ятаю, куди кинула свого пістолета.

Варнер затягує мене в будівлю, що досі функціонує, і одним ударом прочиняє якісь двері. Вмикає світло. Ледь чутно гудять флюоресцентні лампи. На стінах розмальовані шпалери, веселка з алфавітом прикріплена до коркової дошки. Уздовж кімнати розставлено низенькі парти. Ми в шкільному класі.

Я міркую, чи це сюди Джеймз ходить до школи.

Варнер опускає руку. Його скляні зелені очі здаються такими вдоволеними, що я аж кам'янію.

— Господи, я так скучив за тобою, — говорить він мені. — Ти ж не думала, що я так легко тебе відпущу?

— Ти застрелив Адама, — це єдині слова, які спадають мені на думку. Моя свідомість не може це прийняти. У мене перед

очима його прекрасне тіло на землі й усе червоне, червоне, червоне. Я хочу переконатися, що він живий. Він має бути живий.

Варнерові очі спалахують.

— Адам мертвий.

— *Ні*...

Варнер заганяє мене в куток, і я розумію, що ніколи в житті не була такою беззахисною. Такою вразливою. Сімнадцять років я прожила, бажаючи позбутися свого прокляття, але зараз більше ніж будь-коли хочу повернути цю силу назад. Варнерові очі несподівано лагіднішають. Постійні зміни його настрою важко передбачити. Важко прорахувати.

— Джульєтто, — говорить він. Він так ніжно торкається моєї руки, що я здригаюся.

— Ти помітила? Здається, у мене імунітет до твого дару, — він зазирає мені в очі. — Чи ж це не дивовижно? Ти помітила? — знову запитує він. — Коли ти намагалася втекти. Ти відчула?..

Варнер не пропускає нічого. Варнер помічає кожну деталь.

Звісно, він знає.

Але я шокована ніжністю в його голосі. Щирістю його бажання про це дізнатися. Він немов скажений пес, шалений, дикий, спраглий крові, але водночас йому так хочеться прийняття.

Любові.

— Ми справді можемо бути разом, — промовляє він до мене, хибно трактуючи мою мовчанку. Він притягує мене близько, надто близько. На мені п'ятсот шарів страху. Я приголомшена горем, невірою.

Його руки торкаються мого обличчя, його вуста спраглі моїх вуст. Мій мозок палає, готовий вибухнути від абсурдності цієї миті. Я почуваюся так, немов дивлюся на все це збоку, немов я вийшла зі свого тіла й не можу втрутитися в те, що відбувається. Найбільше я вражена його лагідними руками, його щирими очима.

— Я хочу, щоб ти обрала мене, — говорить він. — Я хочу, щоб ти обрала залишитися зі мною. Я хочу, щоб ти *хотіла* цього...

— Ти божевільний, — задихаюся я. — Ти психопат...

— Ти просто боїшся того, на що здатна, — його голос такий ніжний. Такий спокійний. Він говорить повільно. Оманливо

переконливо. Я ніколи раніше не помічала, яким привабливим може бути його голос.

— Визнай це, — продовжує він. — Ми ідеально пасуємо одне одному. Ти хочеш влади. Тобі подобається відчувати зброю у своїй руці. Тобі... подобаюсь я.

Я розмахуюся кулаком, але він хапає мої руки з обох боків. Притискає мене до стіни. Він набагато сильніший, ніж здається.

— Не бреши собі, Джульєтто. Ти повернешся до мене, подобається тобі це чи ні. Але ти можеш обрати хотіти цього. Ти можеш обрати насолоджуватися цим...

— Я *ніколи...* — я задихаюся, я зламана. — Ти хворий... ти хворий покруч, монстр...

— Неправильна відповідь, — говорить він, здається, щиро розчарований.

— Це єдина відповідь, яку ти від мене матимеш.

Його вуста так близько.

— Але я кохаю тебе.

— Ні, ти мене не кохаєш.

Він заплющує очі. Притуляється чолом до мого чола.

— Ти навіть не уявляєш, що ти зі мною робиш.

— Я тебе ненавиджу.

Він дуже повільно хитає головою. Опускає голову. Його ніс торкається моєї шиї, і я тремчу від страху, а він хибно це розуміє. Його вуста торкаються моєї шкіри, і я практично хриплю.

— Господи, я хотів би відкусити від тебе шматок.

Помічаю сріблястий відблиск у внутрішній кишені його куртки.

Відчуваю приплив надії. Приплив жаху. Налаштовую себе, що саме мені потрібно зараз робити. Якусь мить тужу за своєю втраченою гідністю.

І зусиллям волі знімаю свою напругу.

Він відчуває, як обм'якає моє тіло, і відповідає. Усміхається, послаблює хватку. Охоплює руками мій стан. Я стримую блювоту, що може мене виказати.

Його військова куртка має мільйон ґудзиків, і я розраховую, скільки мені потрібно розстебнути, щоб дістатися пістолета. Його руки досліджують моє тіло, прослизають назад, щоб відчути форми

моєї фігури, і все, на що я здатна, — це втримуватися від якогось нерозсудливого вчинку. Я не маю достатньо сили, щоб подолати його, і не розумію, чому він може мене торкатися. Я не знаю, як учора розбила бетон. Мені невідомо, звідки береться ця енергія.

Зараз усі переваги на його боці, ще не час виявляти себе.

Ще ні.

Я кладу руки йому на груди. Він притискає мене до свого тіла. Піднімає моє підборіддя, щоб подивитися мені в очі.

— Я буду з тобою лагідний, — шепоче він. — Я буду такий лагідний, я обіцяю.

Сподіваюся, він не помічає, як я тремчу.

І він цілує мене. Спрагло. Відчайдушно. Жадаючи розкрити мене й спробувати на смак. Я така приголомшена, така нажахана, мене так обволікає цей безум, що я на мить забуваюся. Я стою завмерла, мені гидко. Мої руки зісковзують з його грудей. Усе, про що я можу думати, — це Адам і кров, Адам і звуки пострілів, Адам лежить у калюжі крові, і я майже відштовхую його від себе. Але Варнер не здасться.

Він перериває поцілунок. Шепоче щось мені на вухо, якісь дурниці. Бере моє обличчя у свої руки, і цього разу я згадую, що потрібно прикидатися. Я притягую його ближче, хапаю в кулак куртку і цілую його так сильно, як тільки можу, мої пальці вже майже розстебнули перший ґудзик. Варнер хапає мої стегна, його руки скрізь ковзають моїм тілом. Він смакує, як перцева м'ята, пахне гарденіями. Його сильні руки полонили мене, а вуста м'які, майже солодкі. Між нами пульсує струм, цього я не можу заперечувати.

Голова йде обертом.

Його вуста на моїй шиї, смакують мене, пожирають мене, і я змушую себе міркувати тверезо. Я змушую себе усвідомити збоченість цієї ситуації. Я не знаю, як позбутися потьмарення мого розуму, непевності моєї відрази, незбагненної хімічної реакції мого тіла на його вуста. Мені потрібно з цим покінчити. Зараз.

Я тягнуся до його ґудзиків.

Він сприймає це як заохочення.

Варнер піднімає мене за стан, притискає до стіни, його руки підтримують мене ззаду, мої ноги тепер обвиваються навколо

його попереку. Йому невтямки, що він дав мені ідеальну можливість залізти до його куртки.

Його вуста на моїх вустах, його руки прослизають під мою футболку, він важко дихає, усе сильніше мене стискає, а я майже розстебнула його куртку. Я не можу дозволити цьому тривати й далі. Хтозна, як далеко Варнер може зайти, але я не підкидатиму дров у це божевілля.

Мені потрібно, щоб він нахилився вперед ще на дюйм...

Мої руки хапають пістолета.

Я відчуваю, як він завмер. Кинувся назад. Я бачу, як його обличчям проходять гримаси спантеличення / страху / муки / жаху / гніву. Він кидає мене на підлогу якраз тоді, коли мої пальці вперше в житті натискають спусковий гачок. Потужність і сила, яку дарує пістолет, роззброює, а звук набагато голосніший, ніж я очікувала.

Відгомін вібрує у вухах і пульсує в тілі.

Це солодка музика.

Це маленька перемога.

Бо цього разу кров не Адама.

СОРОК

Варнер падає.

Я підводжуся і тікаю, затиснувши в руці пістолета.

Мені потрібно знайти Адама. Вкрасти машину. Знайти Джеймза і Кенджі. Навчитися керувати автомобілем. Безпечно нас довести до сховку. Зробити все це якраз у такому порядку.

Адам не міг загинути.

Він не мертвий.

Він не помре.

Мої ноги ритмічно лопочуть по тротуару, сорочка й обличчя забруднені кров'ю, руки досі трусяться в променях призахідного сонця. Моє тіло огортає колючий вітер, струшуючи божевілля цієї реальності, у якому я, здається, пливу. Я важко дихаю, здіймаю обличчя до неба і розумію, що в мене залишилося небагато часу, перш ніж зовсім стемніє. Вулиці вже давно порожні. Але я навіть не уявляю, де можуть бути люди Варнера.

Я думаю, чи у Варнера також є відстежувальна сироватка. Чи вони дізнаються, що він мертвий.

Я кидаюся до темного кутка біля будинку, намагаючись вичитати розгадку з вулиць, намагаючись пригадати, де Адам упав на землю, але моя пам'ять надто слабка, надто розпорошена, а мозок надто збентежений, щоб пригадувати такі деталі. Та жахлива мить переплелася в моїй свідомості в один клубок суцільного божевілля. Я не можу якось упорядкувати свої спогади, і Адам зараз може бути будь-де. Вони можуть будь-що з ним робити.

Я навіть не знаю, що шукаю.

~~Можливо, я просто гаю час.~~

Несподівано я чую якийсь рух і пірнаю в бічну вулицю, пальці стискаються навколо зброї, що змокріла в моїх руках. Тепер я вже стріляла з пістолета, тож почуваюся з ним упевненіше, я вже знаю, що від нього очікувати, як він функціонує. Але я не знаю, мені радіти чи жахатися, що я так швидко призвичаїлася до смертельної зброї.

Кроки.

Притуляюся до стіни, руки і ноги відчувають її жорстку поверхню. Сподіваюся, у тіні мене не помітно. Думаю собі, чи знайшли вже Варнера.

Я бачу солдата, що проходить якраз повз мене. На грудях у нього гвинтівка, а трохи меншу автоматичну зброю він тримає в руках. Я кидаю оком на свого пістолета і розумію, що навіть не уявляю собі, скільки всіляких його видів існує на світі. Усе, що я знаю, — деякі з них більші за інші. Деякі потрібно постійно перезаряджати. Деякі, як, наприклад, той, що зараз тримаю, — ні. Можливо, Адам навчить мене, у чому відмінність.

Адам.

Я тамую подих і крадькома рухаюся вулицями. Помічаю чорну тінь на тротуарі попереду і намагаюся її оминути. Але, коли підходжу ближче, втямлюю, що це не тінь. Це пляма.

Адамова кров.

Стискаю щелепу, поки біль від цього руху не тамує крики, що рвуться з мого горла. Роблю короткий, неглибокий, пришвидшений вдих.

Мені потрібно сконцентруватися. Мені потрібно якось використати цю інформацію. Мені потрібно звернути увагу...

Мені потрібно йти кривавим слідом.

Хоч би хто були ті люди, які волочили Адама, вони ще досі не повернулися, щоб прибрати сліди. Безперервний кривавий слід веде від головної дороги до слабко освітленої бічної вулички. Світло таке тьмяне, що мені доводиться пригинатися, щоб розрізнити плями на землі. Я починаю втрачати слід. Крапель крові на землі все менше. Здається, вони зовсім зникають. Я не можу визначити: темні цятки, які я знаходжу, це Адамова кров, чи стара гума, що запеклася на тротуарі, чи краплі крові живої істоти. Адамів слід зникає.

Я відступаю кілька кроків назад і знову шукаю слід.

Мені доводиться робити це тричі, доки розумію, що вони, напевно, затягли його всередину будівлі. Це стара металева конструкція з іще старішими іржавими дверима, що виглядають так, наче їх ніколи не відчиняли. Здається, цією будівлею не користувалися роками. Але я не бачу інших варіантів.

Я хапаюся за ручку. Вона заблокована.

Налягаю на ручку всією вагою, щоб відчинити двері, змусити їх відчинитися, та лише спромагаюся набити собі нових синців. Я можу прострелити ці двері, як учинив сьогодні Адам, але не певна, що зможу влучити, і, мабуть, це буде надто голосно. Мені не варто привертати до себе зайвої уваги.

У цю будівлю має бути інший вхід.

Але його немає.

Я така розчарована. Мене охоплює відчай. Я на межі істерики, мені хочеться кричати, доки мої легені не вибухнуть. Адам — у будівлі. Він має бути в цій будівлі.

Я стою біля дверей і не можу потрапити всередину.

Це неможливо.

Я стискаю кулаки, намагаючись подолати відчуття приреченості, що хоче схопити мене у свої обійми, і скаженію.

Я дика. Я шалена. Через викид адреналіну я зовсім втрачаю самоконтроль; сонце падає за горизонт, і я пригадую Джеймза, і Кенджі, і Адама, Адама, Адама, і ~~Варнерові руки на своєму~~

~~тілі, його вуста цілують мій рот, язик пестить мою шию,~~ і всю ту кров,

скрізь,

скрізь,

скрізь,

і я роблю щось дурне.

Я щосили гачу у двері.

На мить моя свідомість переноситься в м'язи, і я очікую відчути доторк сталі до шкіри і біль від удару кожною кісточкою правої руки. Але мій кулак на дванадцять дюймів в'їжджає у метал, немов він зроблений з масла. Я приголомшена. Я збираю всю цю руйнівну енергію і б'ю двері ногою. Руками я роздираю сталь на клапті, продираючи собі шлях, немов дика тварина в нетрях.

Це неймовірно. Це захопливо. Якось первісно.

Саме так, напевно, я пробила бетон у катівні Варнера. І це означає, що я досі навіть не уявляю, як це зробила.

Я пролажу в зроблену дірку і ковзаю в тінь. Це нескладно. У приміщенні досить темно. Тут немає світла, жодної ознаки машин чи електрики. Просто ще одне покинуте зруйноване сховище.

Я дивлюся на підлогу, але там немає і сліду крові. Моє серце водночас і падає, і здіймається. Мені потрібно, щоб з ним усе було гаразд. Мені треба, щоб він був живий. Адам не мертвий. Він не може померти.

Адам обіцяв Джеймзові повернутися.

Він ніколи не порушує обіцянок.

Спершу я рухаюся повільно, сторожко, бо боюся, що тут можуть бути солдати, але скоро мені стає ясно, що в цій будівлі немає жодного відголоску життя. Я вирішую бігти.

Відкидаю обережність і сподіваюся, що зможу скористатися нею, коли вона знову мені знадобиться. Я забігаю в якісь двері, кручуся навколо, розглядаючи кожну деталь. Це не складно. Це фабрика.

Старі машини вишикувалися вздовж стін, конвеєрні стрічки завмерли на місці, тисячі коробок інвентарю зібрано у височенні купи. Десь на віддалі я чую слабке зітхання, здушений кашель.

Я проходжу через подвійні двері, поспішаючи на слабкий звук, намагаючись сфокусуватися на найдрібніших деталях. Я напружую слух, щоб знову щось почути.

Важке, змучене дихання.

Що ближче я підбираюся, то ясніше його розрізняю. Я піднімаю пістолета й готова будь-якої миті стріляти, очі тепер уважно обдивляються все навколо, шукаючи нападників. Ноги рухаються спритно, легко, нечутно. Я ледь не вистрелюю в тінь від коробок, що лежать на підлозі. Повільно зітхаю. Повертаю за інший ріг.

І мало не падаю без тями.

Адам висить на зв'язаних зап'ястках, без футболки, скрізь вкритий кров'ю і синцями. Його голова бовтається на грудях, бо шия більше не може її тримати, ліва нога заюшена кров'ю, попри пов'язку на стегні. Я не знаю, скільки він провисів, тримаючи вагу всього свого тіла на зап'ястках. Здивована, як він не вивихнув собі плечі. Напевно, він досі намагається триматися.

Мотузка, обмотана довкола його зап'ястків, припасована до металевого стрижня, що звисає зі стелі. Я придивляюся уважніше і розумію, що стрижень — це частина конвеєрної стрічки.

Це не просто фабрика.

Це бійня.

Зараз я не можу дозволити собі істерики.

Мені потрібно знайти спосіб опустити його на підлогу, але я боюся наближатися. Мої очі обдивляються все навколо, я певна, що десь тут мають бути охоронці, солдати, які влаштували засідку. Але потім розумію, що мене ніколи не вважали справжньою загрозою. Інакше Варнер не зміг би так просто відтягнути мене геть.

Ніхто мене тут не очікує.

Я вилажу на конвеєрну стрічку, Адам намагається підвести голову. Я маю бути обережна, не роздивлятися його рани, не дозволяти своїй уяві позбавити себе сил. Не тут. Не зараз.

— Адаме?..

Його голова підводиться від несподіваного припливу енергії. Його погляд фокусується на мені. Обличчя майже не постра-

ждало; там лише невеликі подряпини і синці. Зосередившись на чомусь знайомому, я трохи заспокоююсь.

— Джульєтто?..

— Мені потрібно тебе спустити...

— Ісусе, Джульєтто, як ти мене знайшла? — він кашляє. Стогне. Надсадно дихає.

— Пізніше, — я торкаюся його обличчя. — Я все розповім тобі пізніше. Спершу потрібно знайти ножа.

— Мої штани...

— Що?

— У, — він ковтає, — у моїх штанах.

Я обшукую його кишені, але він хитає головою. Я підводжу очі.

— Де...

— Це у внутрішній кишені моїх штанів.

Я практично розриваю його одяг. У підкладку його військових штанів вшито маленьку кишеню. Я прослизаю рукою всередину й дістаю компактний кишеньковий ніж. Ніж-метелик. Я вже бачила такі.

Вони нелегальні.

Я складаю ящики на конвеєрну стрічку. Залажу на них і сподіваюся на Господа Бога, що знаю, як вчинити правильно. Ніж дуже гострий, і я швидко розрізаю мотузку. Трохи запізно я усвідомлюю, що мотузка, якою він зв'язаний, — це той самий шнур, який ми використали, щоб утекти.

Адама звільнено. Я злажу з коробок, складаю ніж і кладу собі в кишеню. Не знаю, як мені витягти Адама звідси. Його зап'ястки протерті до м'яса, кровоточать, його тіло збите в один суцільний шматок болю, у нього прострелена нога.

Він майже втрачає свідомість.

Я намагаюся підтримувати його якомога обережніше, намагаюся пригорнути його, не завдаючи при цьому болю. Він здригається, але не дозволяє собі навіть стогнати.

— Не можу повірити, що ти мене знайшла, — це все, що він говорить.

І я знаю, що не слід. Я знаю, що зараз не час. Я знаю, це непрактично. Але я цілую його.

— Ти не помреш, — кажу я йому. — Ми виберемося звідси. Вкрадемо машину. Знайдемо Джеймза й Кенджі. І будемо в безпеці.

Він дивиться на мене.

— Поцілуй мене ще раз, — говорить він.

Я цілую.

Цілу вічність ми просуваємося до вхідних дверей. Адама запхнули вглиб цієї будівлі, і знайти шлях назад до виходу виявляється складніше, ніж я очікувала. Адам так старається, рухається так швидко, як лише може, але в нього не надто виходить.

— Вони сказали, що Варнер хоче вбити мене особисто, — говорить він. — Що він навмисно вистрелив мені в ногу, щоб лише знешкодити. Це дало йому змогу відтягти тебе геть, а за мною він мав повернутися пізніше. Очевидно, думав закатувати мене до смерті, — Адам здригається. — Варнер сказав, що хоче насолодитися цим видовищем і не вбиватиме мене швидко, — надсадний сміх. Короткий кашель.

~~Його руки на моєму тілі його руки на моєму тілі його руки на моєму тілі.~~

— Тож вони прив'язали тебе і покинули тут?

— Сказали, що тут мене ніхто ніколи не знайде. Ця будівля зроблена з бетону і міцної сталі, які ніхто не проб'є. Варнер прийде до мене, коли матиме час, — він зупиняється. Дивиться на мене. — Господи, я такий радий, що з тобою все гаразд.

Я усміхаюся йому. Намагаюся триматися, щоб не розклеїтися. Сподіваюся, мої пробоїни не надто помітні.

Він зупиняється, коли ми підходимо до дверей. Розідраний метал. Виглядає так, немов на двері накинувся дикий звір і втік.

— Як ти...

— Я не знаю, — зізнаюся я. Намагаюся знизати плечима, бути незворушною. — Я просто вдарила.

— І трішки погнула.

Він усміхається, а мені хочеться ридати в його руках. Я маю сфокусуватися на його обличчі. Я не повинна дозволяти своїм очам бачити страшні зміни в його тілі.

— Гайда, — кажу я йому, — зробімо щось незаконне.

Я залишаю Адама в тіні й завертаю за ріг головної дороги, шукаючи покинуті транспортні засоби. Нам доводиться пройти три бічні вулиці, доки ми нарешті знаходимо щось годяще.

— Як ти, тримаєшся? — запитую його і боюся почути відповідь.

Він стискає вуста. Здається, киває.

— Усе гаразд.

Недобре.

— Чекай тут.

Скрізь непроглядна темрява, поблизу жодного ліхтаря. Це добре. І також погано. Це дає мені додаткову перевагу, але й робить вразливою до нападу. Треба бути обережною. Я навшпиньки підбираюся до машини.

Я готова розбити скло, щоб відчинити дверцята, але спершу перевіряю ручку. Просто про всяк випадок.

Двері незамкнені.

Ключі в запаленні.

На задньому сидінні сумка з харчами.

Мабуть, запанікували, почувши звук тривоги і неочікувано оголошеної комендантської години. Вони, напевно, усе покинули і побігли шукати притулку. Неймовірно. Усе було б просто ідеально, якби я знала, як кермувати автомобілем.

Я повертаюся до Адама і допомагаю йому дошкутильгати до пасажирського сидіння. Щойно він сідає, я розумію, як йому болить. Просто зігнутися. Надавити на ребра. Напружити м'язи.

— Усе гаразд, — говорить мені. Він бреше. — Я вже ледве стояв на ногах.

Я обертаюся назад і нишпорю в сумці з харчами. Усередині справжня їжа. Не просто дивні бульйонні кубики, розроблені, щоб потрапляти до автомата, а фрукти й овочі. Навіть Варнер ніколи не давав нам бананів.

Я даю жовтий фрукт Адамові.

— З'їж це.

— Не певен, що мені варто їсти, — він робить паузу. Дивиться на фрукт у своїй руці. — Це те, що я думаю?

— Напевно, так.

У нас немає часу дивуватися. Я очищаю для нього фрукт. Підбадьорюю відкусити маленький шматочок. Сподіваюся, це на краще. Чула, у бананах є калій. Сподіваюся, це піде йому на користь.

Намагаюся сфокусуватися на машині під моїми ногами.

— Скільки в нас часу, перед тим як Варнер нас знайде? — питає Адам.

Я хапаю кисень.

— Я не знаю.

Пауза.

— Як ти втекла від нього?..

Дивлячись прямо в лобове скло, я відповідаю:

— Я пристрелила його.

— Ні.

Здивування. Трепет. Захоплення.

Я показую йому пістолет Варнера. Там є спеціальне гравіювання на руків'ї.

Адам приголомшений.

— Тож він... мертвий?

— Я не знаю, — нарешті визнаю я, присоромлена. Я опускаю очі, вивчаючи пази на кермі. — Не можу сказати напевно.

Я трохи затрималася, щоб натиснути спусковий гачок. Він виявився тугішим, ніж я очікувала. Тримати пістолета в руках важче, ніж я уявляла. Варнер уже відкидав мене, коли куля увійшла в його тіло. Я цілила в серце.

Дай Боже, щоб не схибила.

Ми якийсь час мовчимо.

— Адаме?

— Так?

— Я не вмію керувати автомобілем.

СОРОК ОДИН

— Тобі пощастило, що тут немає перемикача передач, — він намагається усміхнутися.

— Перемикача?

— Ручного перемикача передач.

— Що це таке?

— Це трохи складніше.

Я закушую губу.

— Ти пам'ятаєш, де ми залишили Джеймза й Кенджі?

Я навіть не хочу припускати можливості, що вони кудись поділися. Що їх знайшли. Я не витримую навіть цієї думки.

— Так, — я знаю, він думає те саме, що і я.

— Як мені туди дістатися?

Адам говорить мені, що права педаль — це газ. Ліва — гальмо. Я маю натиснути «Р», щоб *рушити*. Використовувати кермо, щоб повертати. Дзеркала допомагають роздивитися, що там за мною. Я не можу вмикати фари, і, щоб знайти дорогу, доведеться покладатися на місячне світло.

Я повертаю ключ у замку запалювання, натискаю зчеплення, поїхали. Голос Адама — єдина навігаційна система, якої я потребую. Відпускаю гальмо. Натискаю газ. Мало не врізаюся в стіну.

Так ми нарешті повертаємося до зруйнованої будівлі.

Газ. Гальмо. Газ. Гальмо. Засильно газую. Засильно гальмую. Адам не жаліється, а так чи не гірше. Я можу лише уявити, якого болю йому завдає моє водіння. Дякувати Богу, ми хоч не мертві, принаймні поки що.

Не знаю, чому нас ще ніхто не помітив. Припускаю, Варнер справді загинув, усе поринуло в хаос і саме тому на вулицях немає солдатів. Вони просто зникли.

Я замислююся про це.

І мало не забуваю поставити машину, коли ми нарешті досягаємо начебто знайомої зруйнованої будівлі. Адам дотягується і робить це за мене. Я пропоную йому перебратися на заднє сидіння, і він питає мене, навіщо це.

— Тому що поведе Кенджі, а я не хочу, щоб твій брат бачив тебе в такому стані. Зараз досить темно, і він не розгледить твого тіла. Не думаю, що йому варто бачити твої рани.

Після однієї нескінченної миті він киває.

— Дякую.

Я біжу до зруйнованої будівлі. Відчиняю двері. У темряві я заледве можу розгледіти свою руку. Кліпаю очима і нарешті

придивляюся. Джеймз спить, поклавши голову на коліна Кенджі. Подорожні сумки відкриті, на підлозі бляшанки з-під їжі. Вони в порядку.

Дякувати Богу, вони в порядку.

Я можу померти від полегшення.

Кенджі піднімає Джеймза на руки, трохи згинаючись під його вагою. Його обличчя непорушне, серйозне, рішуче. Він не усміхається. Не верзе дурниць. Він дивиться мені в очі, наче вже знає, чому ми так довго не поверталися, немов може бути лише одна причина, чому я зараз виглядаю як чортяка, чому на моїй сорочці кров. Можливо, кров і на моєму обличчі. На руках.

— Як він?

Я майже втрачаю самоконтроль.

— Мені потрібно, щоб ти повів машину.

Він надсадно зітхає. Кілька разів киває.

— Моя права нога ще працює, — говорить він мені, але не думаю, що мене хвилювало б, навіть якби це було не так. Нам треба дістатися до його безпечного місця, а з моїм водінням це неможливо.

Кенджі кладе сонного Джеймза на пасажирське сидіння, і я така рада, що він досі не прокинувся.

Я хапаю наші сумки і затягаю їх на заднє сидіння. Кенджі сідає за кермо. Дивиться в дзеркало заднього огляду.

— Приємно бачити тебе живим, Кенте.

Адам майже усміхається. Хитає головою.

— Дякую, що подбав про Джеймза.

— Тепер ти мені довіряєш?

Ледь чутне зітхання.

— Можливо.

— Що ж, я приймаю твоє *можливо*, — Кенджі широко усміхається. Запускає машину. — Забираймося звідси під три чорти.

Адама трусить.

Його оголене тіло більше не витримує холоду, годин катувань, намагань триматися. Я нишпорю по наших сумках, шукаючи

пальта, але знаходжу лише сорочки й светри. Я не знаю, як одягнути їх на нього, не завдавши болю.

Вирішую їх розрізати. Беру ніж-метелик, розрізаю одяг, огортаю навколо його тіла, немов ковдрою. Глипаю вгору:

— Кенджі, у машині є обігрівач?

— Він уже працює, але це лайно, а не обігрівач. Зовсім не гріє.

— Як довго нам ще їхати?

— Уже скоро.

— Бачиш за нами хвоста?

— Ні, — він робить паузу. — Дивно. Не розумію, чому ніхто не помічає машину на вулиці після комендантської години. Щось тут не так.

— Я знаю.

— І не втямлю, що сталося, але моя відстежувальна сироватка не працює. Або вони не надто переймаються моєю персоною, або їй справді капець, але я не розумію чому.

Маленька деталь спливає в моїй свідомості. Я перевіряю свій здогад.

— Ти казав, що спав у якійсь коморі? Тієї ночі, коли втік.

— Так, а що?

— Де була та комора?..

Він знизує плечима.

— Та не знаю. Посеред якогось величезного поля. Там усе було таке дивне. Навколо росло всяке чортовиння. Я вже хотів був його скуштувати, думав, що то якісь фрукти, але воно смерділо, як немита дупа.

Я затамовую дух.

— То було порожнє занедбане поле? Там нічого не росло?

— Так.

— Радіоактивне поле, — говорить Адам. Його голос звучить так, наче він починає щось розуміти.

— Яке ще радіоактивне поле? — питає Кенджі.

Я пояснюю.

— От лайно, — Кенджі стискає кермо. — Тож я міг померти? Але не помер?

Я не звертаю на нього уваги.

— Але як же вони знайшли нас? Як вони дізналися, де ти живеш?..

— Я не знаю, — зітхає Адам. Заплющує очі. — Можливо, Кенджі нам бреше.

— Гей, чуваче. Що за чорт...

— Або, — продовжує Адам, — можливо, вони підкупили Бенні.

— Ні, — стогну я.

— Це цілком можливо.

Ми довгенько їдемо мовчки. Я намагаюся видивлятися у вікно, але марно. Нічне небо немов смоляна вата, що поглинула світ довкола. Повертаюся до Адама і помічаю, що його голова відкинута назад, він стискає руки в кулаки, а його вуста біліють у темряві. Я тісніше огортаю його светром. Його дрож трохи слабне.

— Адаме... — я прибираю пасмо з його чола. Волосся трохи відросло, і я розумію, що раніше ніколи не звертала на нього уваги. Того дня, коли він з'явився в моїй камері, воно було коротко підстрижене. Я й не здогадувалася, що його темне волосся може виявитися таким м'яким. Немов розтоплений шоколад. Цікаво, коли він перестав стригтися.

Він рухає щелепою. Розтуляє вуста. Бреше мені знову й знову.

— Зі мною все гаразд.

— Кенджі...

— П'ять хвилин, я обіцяю... Я намагаюся розігнати це корито...

Я торкаюся його зап'ястків, пещу ніжну шкіру кінчиками пальців. Криваві рани. Я цілую його долоню. Він судомно зітхає.

— З тобою все буде гаразд, — говорю я йому

Його очі досі заплющені. Він намагається кивнути.

— Чому ви не сказали мені, що разом? — несподівано запитує Кенджі, його голос спокійний, нейтральний.

— Що? — зараз не час червоніти.

Кенджі зітхає. Я помічаю, як він глипає на нас у дзеркало заднього огляду. Набряки майже повністю зійшли. Його обличчя загоюється.

— Я мав бути *сліпим*, щоб не помітити. Я маю на увазі, чорт, як він дивиться на тебе. Немов хлоп ніколи у своєму житті не бачив жінки. Немов покласти їжу навпроти голодного і заборонити її їсти.

Адам різко розплющує очі. Я намагаюся піймати його погляд, але він не дивиться на мене.

— Чому ти просто не сказав мені? — знову запитує Кенджі.

— Бо мені не трапилося нагоди запитати, — шепоче Адам. Його енергія швидко тане. Я не хочу, щоб він говорив. Йому треба берегти сили.

— Чекай... ти говориш до мене чи до неї? — оглядається на нас Кенджі.

— Ми можемо обговорити це пізніше, — намагаюся сказати я, але Адам хитає головою.

— Я сказав Джеймзові, не запитавши тебе. Я зробив... припущення. — Він зупиняється. — Не потрібно було цього робити. У тебе має бути вибір. У тебе завжди має бути вибір. І це твій вибір, якщо ти хочеш бути зі мною.

— Гей, тож я збираюся вдати, що більше не чую вашої балаканини, добре? — Кенджі квапливо махає рукою. — Ну ж бо. Це ваша мить.

Але я надто зайнята, щоб звертати на нього увагу, я роздивляюся Адамові очі, його м'які-м'які вуста. Його насуплене чоло.

Я нахиляюся до його вуха, стишую голос. Шепочу так, що лише він може мене почути.

— Коли тобі стане краще, — обіцяю йому, — я покажу тобі свій вибір. Я обцілую кожен дюйм твого тіла.

Він видихає несподівано, тривожно, він тремтить. Важко ковтає.

Він дивиться на мене, його очі палають. Він виглядає наче в лихоманці, і мені здається, що своїми словами я йому нашкодила.

Я намагаюся відсунутися, але він зупиняє мене. Кладе руку на моє стегно.

— Не йди, — благає він. — Твій дотик — єдине, що тримає мене при тямі.

СОРОК ДВА

— Ми на місці, зараз ніч. Тож відповідно до моїх розрахунків, ми не накоїли дурниць.

Кенджі паркується. Ми знову під землею, це щось на зразок удосконаленої автостоянки. Ось ми на поверхні, а наступної миті зникли в траншеї. Її розташування майже неможливо визначити в темряві. Кенджі говорив правду про цей сховок.

Останні кілька хвилин я намагаюся тримати Адама при тямі. Його тіло бореться з виснаженням, втратою крові, голодом і мільйоном різних видів болю.

Я відчуваю, що майже безсила.

— Адама потрібно відразу ж відвезти до медичного відділу, — виголошує Кенджі.

— У них є медичний відділ? — у моєму серці розкриваються парашути надії.

Кенджі усміхається.

— Тут є все. Тобі просто заб'є паморокИ, — він повертає вимикач на стелі. Слабке світло освітлює старий седан. Кенджі виходить з машини. — Чекайте тут, я пришлю когось із ношами.

— А як щодо Джеймза?

— О, — Кенджі кривить рот. — Він ну... він поспить тут трохи довше.

— Що ти маєш на увазі?..

Він прочищає горло. Раз. Двічі. Розгладжує сорочку.

— Можливо, я дав йому щось, щоб... полегшити цей переїзд.

— Ти дав десятирічній дитині *снодійне*? — я боюся, що зараз зламаю йому шию.

— А ви хотіли, щоб він прокинувся і побачив усе це?

— Адам вб'є тебе.

Кенджі зиркає на повіки Адама, які заледве тримають очі розплющеними.

— Тоді, думаю, мені пощастило, що він не може вбити мене сьогодні.

Кенджі вагається. Пірнає в машину, щоб погладити Джеймзове волосся. Ледь усміхається.

— Така гарна дитина. Уранці з ним усе буде гаразд.

— Я не можу тобі *вірити*...

— Гей, гей... — Кенджі здіймає руки. — Довірся мені. З ним усе буде гаразд. Я просто не хотів травмувати його більше, ніж

він уже травмований, — знизує плечима. — Можливо, Адам зі мною погодиться.

— Я тебе вб'ю, — бурмоче Адам.

Кенджі сміється.

— Одужуй, брате, а то я подумаю, що ти збрехав.

Кенджі зникає.

Я дивлюся на Адама, намагаюся не дозволити йому втратити свідомість. Торкаюся вустами його чола. Розглядаю кожну тінь, кожну подряпину, кожен синець на його обличчі. Його м'язи розслаблені, риси обличчя втрачають напругу. Він трохи легше дихає. Я цілую його верхню губу. Нижню губу. Щоки. Ніс. Підборіддя.

Потім усе відбувається дуже швидко.

До машини підбігає четверо людей. Двоє старші за мене, ще двоє старші за перших двох. Два чоловіки. Дві жінки.

— Де він? — питає старша жінка. Вони тривожно озираються навколо. Цікаво, чи помітили вони, що я на них дивлюся.

Кенджі відчиняє Адамові дверцята. Кенджі більше не усміхається. Насправді він виглядає... інакшим. Сильнішим. Швидшим. Навіть вищим. Він усе контролює. Він тут керує. Ці люди *знають* його.

Адама негайно перекладають на ноші й оцінюють завдані пошкодження. Усі відразу починають говорити. Щось про зламані ребра. Втрату крові. Пошкодження дихальних шляхів і легенів. *Що сталося з його зап'ястками?* Про те, як перевірити його пульс і *скільки часу він стікав кров'ю*? Молодші хлопець і дівчина дивляться на мене. Вони одягнені в дивний одяг.

Дивні костюми. Білі з сірими смугами донизу. Я думаю собі, чи це така медична форма.

Вони несуть Адама геть.

— Чекайте, — я вискакую з машини. — Чекайте! Я хочу піти з ним...

— Не зараз, — говорить Кенджі. Він пом'якшує свій голос: — Ти не можеш бути з ним, коли вони робитимуть те, що мають зробити. Не зараз.

— Що ти маєш на увазі? Що вони збираються з ним робити? — світ меркне і розпливається, сірі тіні мерехтять, немов

кадри в кіно, обірвані рухи. Несподівано все втрачає значення. Несподівано все навколо мене бентежить. Моя голова стає шматком тротуару, і мене затоптують до смерті. Я не знаю, де ми. Я не знаю, хто такий Кенджі. Кенджі був другом Адама. Адам знає його. Адам. Мій Адам. Адам, якого забирають від мене, і я хочу піти з ним, але мені не дозволяють, і я не знаю чому.

— Вони допоможуть йому, *Джульєтто.* Мені потрібно, щоб ти зосередилася. Ти не можеш зараз розкиснути. Я знаю, це був скажений день, але ти мусиш залишатися спокійною.

Його голос. Такий спокійний. Такий несподівано владний.

— *Хто ти такий*? — я починаю панікувати. Я хочу схопити Джеймза й тікати, але не можу. Він щось зробив із Джеймзом, і я навіть не знаю, як його розбудити, я не можу його торкатися. Я хочу здерти собі нігті. — *Хто ти такий...*

Кенджі зітхає.

— Ти голодна. Виснажена. У тебе шок і мільйон різних емоцій. Подумай логічно. Ти зараз у безпеці. Адам у безпеці. Джеймз у безпеці.

— Я хочу бути з ним. Я хочу бачити, що вони з ним робитимуть...

— Я не можу тобі дозволити цього.

— Що ти збираєшся зі мною робити? Чому ти привів мене сюди?.. — Мої очі розширюються, вони розбігаються в мільйонах напрямів. Я кручуся, вивертаюся серед океану своєї уяви. Я не знаю, як випливти на берег. — Чого ти хочеш від мене?

Кенджі опускає очі. Тре чоло. Лізе собі в кишеню.

— Я справді не хотів цього робити.

Здається, я кричу.

СОРОК ТРИ

Прокинувшись, я здаюся собі старою скрипучою драбиною.

Хтось мене помив. Шкіра немов сатинова. Вії м'які, волосся гладеньке, вичесане; воно сяє в штучному світлі, як шоколадна річка, що пробиває береги моєї блідої шкіри; м'які хвилі каскадом

спадають до ключиць. Суглоби ниють, очі печуть від напруги. Я зовсім гола під важкою ковдрою і ще ніколи не почувалася такою чистою.

Але я занадто втомлена, щоб чимось перейматися.

Мої заспані очі розглядають приміщення, у якому я перебуваю, але розглядати тут особливо нічого. Я лежу в ліжку. Навколо мене чотири стіни. Одні двері. Біля ліжка маленький столик. На столику склянка води. Наді мною гуде флюоресцентне світло. Усе навколо біле.

Усе, що я знала, змінюється.

Я простягаю руку до склянки води, і в цю мить двері відчиняються. Я підтягую ковдру якомога вище.

— Як ти почуваєшся? — говорить високий чоловік у пластикових окулярах. Чорна оправа. Простий светр. Випрасувані штани. Волосся пісочного кольору спадає йому на очі.

Він тримає дощечку для записів.

— Хто ви?

Чоловік бере стільця, який я не помітила в кутку. Штовхає його вперед. Сідає біля мого ліжка.

— Голова крутиться? Почуваєшся дезорієнтованою?

— Де Адам?

Він підносить ручку до шматка паперу. Щось записує.

— Твоє прізвище пишеться з двома «р»? Чи лише з одним?

— Що ви зробили з Джеймзом? Де Кенджі?

Він зупиняється. Здіймає очі. Йому не більш ніж тридцять. У нього кривий ніс. Одноденна щетина.

— Можу я врешті переконатися, що з тобою все гаразд? Потім я відповім на всі твої запитання. Обіцяю. Просто дозволь мені заповнити обов'язковий протокол.

Я кліпаю очима.

Як я почуваюся. Я не знаю.

Чи снилися мені сни. Не думаю.

Чи знаю, де я. Ні.

Чи пам'ятаю, що сталося. Так.

Скільки мені років. Сімнадцять.

Якого кольору мої очі. Я не знаю.

— Ти не знаєш? — він кладе ручку. Знімає окуляри. — Ти можеш пригадати, що саме сталося вчора, але ти не знаєш, якого кольору твої очі?

— Думаю, вони зелені. Чи блакитні. Я не впевнена. Яке це має значення?

— Я хочу впевнитися, що ти себе ідентифікуєш і не втратила уявлення про власну особистість.

— Та я ніколи не знала, якого кольору в мене очі. За останні три роки я лише один раз дивилася в дзеркало.

Незнайомець уважно дивиться на мене, він якийсь стурбований. Зрештою я відводжу очі.

— Як ви торкалися мене? — запитую я.

— Вибач.

— Моє тіло. Моя шкіра. Я така... чиста.

— О, — він прикушує свій великий палець. Відзначає щось на папері. — Правильно. Коли ти сюди прибула, то була вся брудна і в крові, подряпана і вкрита синцями. Ми не хотіли ризикувати з інфекцією. Вибач за таке втручання, але ми не можемо заносити сюди шкідливих бактерій. Тож довелося провести поверхневу детоксикацію.

— Усе гаразд, я розумію, — поспішаю уточнити я. — Але *як*?

— Вибач?

— Як ви торкалися мене? — напевно, він має знати. Як він може не знати? Господи, сподіваюся, він знає.

— А, — він киває, відволікаючись від своєї писанини. Скоса дивиться на сторінку. — Латекс.

— Що?

— Латекс, — він на мить підіймає очі. Помічає моє збентеження. — Пальчатки.

— Точно. — Звісно. Пальчатки. Навіть Варнер використовував їх, доки не з'ясував...

~~Доки він не з'ясував. Доки він не з'ясував. Доки він не з'ясував.~~

Я знову й знову програю цю мить у своїй уяві. Частка секунди, на яку я затрималася, перш ніж вистрибнути з вікна. Мить сумніву, що змінила все. Мить, за яку я втратила контроль. Усю

силу. Будь-яку перевагу. Він ніколи не зупиниться, доки не знайде мене, і це моя провина.

Мені потрібно дізнатися, чи він мертвий.

Я змушую себе заспокоїтися. Доводиться змушувати себе не тремтіти, не труситися, не блювати. Потрібно змінити тему розмови.

— Де мій одяг?

Я перебираю бездоганно біле простирадло, що прикриває мої кістки.

— Ми знищили його з тих же причин, що й продезінфікували тебе.

Він бере свої окуляри. Одягає їх.

— У нас є для тебе спеціальний костюм. Думаю, він полегшить тобі життя.

— Спеціальний костюм? — я здіймаю очі. Від здивування розтуляю вуста.

— Так. Ми повернемося до цього трохи пізніше. — Він робить паузу. Усміхається. У нього на підборідді ямочка. — Ти ж не збираєшся напасти на мене, як ти напала на Кенджі, правда?

— Я напала на Кенджі? — недовірливо запитую я.

— Трохи було, — він знизує плечима. — Зрештою, тепер нам відомо, що в нього немає імунітету до твоїх доторків.

— Я *торкнулася* його? — сідаю прямо, майже забуваючи підтягти за собою простирадло. Я горю від голови до п’ят, моя свідомість палає, я хапаюся за простирадло, немов потопельник за соломинку. — Мені так шкода.

— Я певен, що він прийме твої вибачення, — білявчик побожно вивчає записи, несподівано зачарований своїм почерком. — Але все гаразд. Ми очікували якоїсь деструктивної реакції. У тебе був пекельний тиждень.

— Ви психолог?

— Деякою мірою, — він спалахує від чола до коренів волосся.

— Деякою мірою?

Він регоче. Якусь мить нічого не відповідає. Крутить ручку в пальцях.

— Так, якщо враховувати мої наміри й мету, то я психолог. Іноді.

— Що це має означати?..

Він розтуляє вуста. Стуляє їх. Здається, вирішує, що мені відповісти, але замість цього роздивляється мене. Він дивиться так довго, що я відчуваю, як моє обличчя починає палати. Він починає похапцем щось записувати.

— Що я роблю тут? — питаю його.

— Відновлюєшся.

— Як довго я тут пробула?

— Ти проспала майже чотирнадцять годин. Ми дали тобі досить сильне снодійне, — він дивиться на годинника. — Здається, у тебе все гаразд. — Він вагається. — Насправді ти дуже добре виглядаєш. Приголомшливо, справді.

У мене в роті юрмляться слова. Моє обличчя червоніє.

— Де Адам?

Він глибоко зітхає. Підкреслює щось у своїх паперах. Його вуста кривляться в усмішці.

— Де він?

— Відновлюється, — він зрештою підводить очі.

— Із ним усе гаразд?

Він киває.

— Із ним усе гаразд.

Я витріщаюся на нього.

— Що це означає?

У двері двічі стукають.

Незнайомець в окулярах не рухається. Він перечитує свої записи.

— Зайдіть, — гукає він.

Спершу трохи вагаючись, до кімнати заходить Кенджі. Він крадькома поглядає на мене. Ніколи не думала, що буду така рада його побачити. Але після полегшення від того, що бачу знайоме обличчя, мій шлунок стискається від почуття провини, яка гризе мене зсередини. Я думаю, чи дуже йому нашкодила. Кенджі ступає вперед.

Почуття провини зникає.

Я роздивляюся його ближче й усвідомлюю, що він не поранений. Його нога добре працює. Обличчя знову виглядає нормально. Очі більше не набряклі, чоло загоїлося, воно гладеньке, неушкоджене. Із ним усе гаразд.

У нього справді показне обличчя.

Вольова щелепа. Ідеальні брови. Очі такі ж вугільно-чорні, як і волосся. Блискучі. Сильні. Трохи небезпечні.

— Привіт, красуне.

— Вибач, що замалим тебе не вбила, — випалюю я.

— О, — він здригається. Ховає руки в кишені. — Ну, я радий, що ми проминули цей етап у наших стосунках.

Помічаю, що він одягнений у розірвану футболку. Темні джинси. Я так довго не бачила нікого в джинсах. Армійська форма, лікарняні піжами і сукні на вихід — ось одяг, який мені траплявся до цього часу.

Я не можу дивитися на нього.

— Я запанікувала, — намагаюся пояснити. Стискаю і розтискаю пальці.

— Я помітив, — він піднімає брову.

— Мені шкода.

— Я знаю.

Киваю.

— Ти краще виглядаєш.

Він широко усміхається. Випростується. Прихиляється до стіни, схрещуючи руки на грудях, а ноги в колінах.

— Для тебе це має бути складно.

— Вибач, що?

— Дивитися мені в обличчя. Усвідомлювати, що я був правий, а ти помилялася, — він знизує плечима. — Я розумію. Я не гордий, ти ж знаєш. Я пробачаю тобі.

Я витріщаюся на нього, не певна, чи мені сміятися, чи щось пожбурити йому в пику.

— Не змушуй мене торкатися тебе.

Він хитає головою.

— Це просто дивовижно, на вигляд — лялечка, а на дотик — шпичка. Цьому негідникові Кенту пощастило.

— Перепрошую, — психолог підводиться. — Ви тут закінчили? — він поглядає на Кенджі. — Я думав, ти сюди прийшов з якоюсь метою.

Кенджі відсовується від стіни. Випростується.

— А, точно. Кастл хоче її бачити.

СОРОК ЧОТИРИ

— Зараз? — білявчик ще більше спантеличений, ніж я. — Але я ще не закінчив дослідження.

Кенджі знизує плечима.

— Він хоче її бачити.

— Хто такий Кастл? — запитую я.

Білявий і Кенджі позирають на мене. Кенджі відводить очі. Білявий — ні.

Він піднімає голову.

— Кенджі нічого не розповідав тобі про це місце?

— Ні, — я вагаюся, непевно поглядаючи на Кенджі, який не дивиться на мене. — Він ніколи нічого не пояснює. Він сказав, що знає когось у безпечному місці, хто, на його думку, зможе нам допомогти...

Білявий зітхає. Регоче так сильно, що починає пирхати. Підводиться. Витирає свої окуляри краєм сорочки.

— Ну ти й бовдур, — говорить він Кенджі. — Чому ти просто не сказав їй правду?

— Якби я сказав правду, вона б не прийшла.

— Звідки ти знаєш?

— Вона й так ледь мене не *вбила*...

Я переводжу очі з одного на другого. Біляве волосся, чорняве волосся, чорняве волосся, знову біляве.

— Що тут *відбувається*? — втручаюся я. — Я хочу побачити Адама. І Джеймза. І ще я хочу якийсь *одяг*...

— Ти що, гола? — Кенджі починає роздивлятися моє простирадло і навіть не намагається цього приховати.

Я спалахую, попри всі свої намагання залишатися незворушною, я стривожена, розчарована.

— Оцей білявий сказав, що вони знищили мій одяг.

— *Білявий*? — ображається чоловік.

— Ви не назвали свого імені.

— Вінстон. Мене звати Вінстон, — він більше не усміхається.

— Ви ж казали, що у вас є для мене костюм?

Вінстон супиться. Позирає на годинника.

— У нас немає часу турбуватися про це зараз, — зітхає він. — Принеси їй щось тимчасово одягти. — Він звертається до Кенджі, що досі витріщається на мене.

— Я хочу побачити Адама.

— Адам не готовий побачити тебе, — ~~білявий~~ Вінстон ховає ручку в кишеню. — Коли він буде готовий, ми дамо тобі знати.

— Як я можу довіряти комусь із вас, якщо ви не дозволяєте мені навіть побачити його? Якщо ви не дозволяєте побачити Джеймза? У мене немає найнеобхідніших речей. Я хочу забратися з цього ліжка, і мені потрібно щось одягнути.

— Ану швидко дуй за одягом, Мото, — Вінстон знову зиркає на годинника.

— Я не твій собака, Білявчику, — огризається Кенджі. — І я казав тобі не називати мене Мото.

Вінстон чухає перенісся.

— Без проблем. Я також повідомлю Кастла, що це через тебе вона не прийшла на зустріч із ним вчасно.

Кенджі тихо бурмоче якусь лайку. Скидається. Майже вибігає в двері.

Кілька секунд минає в напруженій тиші.

Я глибоко зітхаю.

— Що означає *мото*?

Вінстон закочує очі.

— Нічого. Це просто його прізвисько, а прізвище Ямамото. Він дуріє, коли його ділять навпіл. Дуже чутливий до цього.

— Ну, а навіщо тоді ви це робите?

Він пирхає:

— Бо не розділяючи, його складно вимовити.

— Чи це виправдання?

Вінстон зітхає:

— Що?

— Щойно ви дратувалися, коли я назвала вас Білявий замість Вінстон. Чому він не має права дратуватися, коли ви називаєте його Мото замість Кенджі?

Він бурмоче щось на кшталт:

— Це не одне й те саме.

Я лягаю на подушку.

— Не будьте лицеміром.

СОРОК П'ЯТЬ

Я немов клоун у цьому величезному одязі. На мені чиясь футболка. Чиїсь піжамні штани. Чиїсь черевики. Кенджі говорить, що їм так само довелося знищити одяг із наших сумок, тож я навіть не уявляю, чий одяг бовтається на мені зараз. Я практично потопаю в ньому.

Намагаюся зв'язати зайву тканину, але Кенджі мене зупиняє:

— Ти зараз зіпсуєш мою футболку, — жаліється він.

Я опускаю руки.

— Ти дав мені *свій* одяг?

— Ну а чого ще ти очікувала? Не схоже, щоб тут скрізь валялися зайві сукні, — він дивиться на мене так, немов я маю бути вдячна, що він взагалі зі мною чимось поділився.

Ну. Напевно, це краще, ніж бути зовсім голою.

— Тож все-таки хто такий Кастл?

— Він тут головний, — каже мені Кенджі. — Він — голова всього руху.

Мою увагу привертає одне слово.

— *Руху*?

Вінстон зітхає. Він здається таким напруженим. Мені цікаво, чому це.

— Якщо Кенджі нічого не розповів, то, напевно, тобі краще трохи почекати і послухати самого Кастла. Пригальмуй. Обіцяю, ми відповімо на всі твої запитання.

— Але як щодо Адама? Де *Джеймз*...

— Овва, — Вінстон проводить рукою по своєму розкуйовдженому волоссю. — Ти ніколи не здаєшся, правда?

— З ним усе гаразд, Джульєтто, — втручається Кенджі. — Йому просто потрібно трохи більше часу, щоб відновитися. Ти маєш почати нам довіряти. Ніхто тут не збирається кривдити тебе, Адама чи Джеймза. З ними обома все гаразд. Усе добре.

Але я не знаю, чи *гаразд* — це досить добре.

Ми проходимо через ціле місто під землею — коридори і проходи, гладенька кам'яна підлога, шорсткі необроблені стіни. Круглі диски, вкручені в підлогу, освітлюють кожен крок штучним світлом. Я помічаю комп'ютери, різноманітні пристрої невідомого призначення, якісь двері, відчинені до бічних кімнат, заповнених апаратурою.

— Де ви берете електрику, щоб підтримувати все це? — я уважніше розглядаю невідомі машини, миготливі екрани, безперервне гудіння сотень комп'ютерів, вбудованих в основу цього підземного світу.

Кенджі тягне мене за пасмо волосся. Я обертаюся.

— Ми крадемо її.

Він широко усміхається. Киває на вузький прохід.

— Нам сюди.

Люди, молоді й старі, різних комплекцій та національностей снують з кімнат у кімнати вздовж коридору. Хтось витріщається на нас, хтось надто заклопотаний, щоб щось помічати довкола. Дехто одягнений, як ті чоловіки й жінки, що минулої ночі прибігли до нашої машини. Така собі дивна уніформа. Але, здається, вона необов'язкова.

— Тож... усі так одягнені? — шепочу я і якомога непомітно вказую на незнайомців.

Кенджі чухає голову. Якийсь час не відповідає.

— Не всі. Не весь час.

— А як щодо тебе? — запитую його.

— Не сьогодні.

Я вирішую не мудрувати над його загадковими відповідями і питаю прямолінійніше:

— Ти збираєшся мені розповісти, як тобі вдалося так швидко вилікуватися?

— Так, — відповідає Кенджі. — Ми збираємося розповісти тобі багато речей, — різко повертаємо до якогось несподіваного коридору. — Але спершу, — Кенджі на мить замовкає навпроти велетенських дерев'яних дверей, — з тобою хоче зустрітися Кастл. Він допитає тебе.

— *Допитає?..*

— Так, — Кенджі на мить виглядає збентеженим.

— Що... що ти маєш на увазі...

— Я маю на увазі, це все була не випадковість, Джульєтто, — він зітхає. — Те, що я втік з армії і з'явився перед Адамовими дверима. У мене не мали стріляти чи забивати до півсмерті, але так уже сталося. Лише мене не доправив туди якийсь загадковий чувак, — він майже усміхається. — Я завжди знав, де живе Адам. Це моя робота — знати це. — Пауза. — Ми шукали тебе.

Моя щелепа відвисла до колін. Брови підстрибнули до стелі.

— Іди, — Кенджі підштовхує мене вперед. — Він вийде, коли буде готовий.

— Щасливо, — це все, що каже мені Вінстон.

Перед ним у кімнату заходить 1320 секунд.

Він рухається методично, його обличчя залишається незворушним, доки він збирає неслухняні дреди в кінський хвіст і сідає посеред кімнати. Він високий, тренований, одягнений у простий, але бездоганний костюм. Темно-синій. Біла сорочка. Без краватки. На його обличчі немає зморщок, але срібна смужка у волоссі і замислені очі свідчать про те, що він прожив уже принаймні сто років. Йому має бути близько сорока. Я оглядаюся.

Це порожня зала, що вражає своїми розмірами. Підлога і стелі побудовані з блоків, щільно припасованих один до одного. Усе навколо здається таким старим і давнім, але якимось чином сучасні технології підтримують у цьому місці життя. Штучне світло заливає цю печеру, у кам'яні стіни вбудовано маленькі монітори. Я не знаю, що я тут роблю. Я не знаю, чого чекати. Я не знаю, хто такий Кастл, але після того, як я провела стільки часу

з Варнером, намагаюся не плекати марних надій. Не усвідомлюючи того, я припиняю дихати, коли Кастл говорить:

— Сподіваюся, якщо ти тут залишишся, тобі сподобається.

Я повертаю шию, щоб зіткнутися з поглядом його темних очей. Його голос рівний, шовковий і сильний, очі світяться допитливістю, навіть якимось подивом. Я немов забуваю, як говорити.

— Кенджі сказав, що ви хотіли зі мною зустрітися, — це єдина відповідь, на яку спромагаюся.

— Кенджі правильно сказав, — він якийсь час переводить дух. Ворушиться в кріслі. Розглядає мої очі, напевно добираючи слова, торкається двома пальцями вуст. Він, здається, переміг час. *Нетерплячість*, напевно, слово не з його словника.

— Я чув... розповіді про тебе.

Усміхається.

— Просто хотів дізнатися, чи це правда.

— Що ви чули?

Він усміхається, його зуби білі, немов сніг, на шоколадній долині його обличчя. Він простягає руки. Якусь мить дивиться на них. Підводить очі.

— Ти можеш убивати голою шкірою. Ти можеш долонею зруйнувати бетонну стіну, завтовшки п'ять футів.

Я немов дряпаюся на повітряну гору, і мої ноги ковзають над безоднею. Мені потрібно за щось вхопитися.

— Це правда? — питає він.

— Плітки більше здатні вбити вас, ніж я.

Він надто довго мене розглядає.

— Мені потрібно щось тобі показати, — говорить він за якийсь час.

— Я хочу дізнатися відповіді на свої питання, — це вже надто затягнулося. Я не хочу, щоб мене присипляли фальшивим відчуттям безпеки. Я не хочу вірити, що з Адамом і Джеймзом усе гаразд. Я не хочу нікому довіряти до тієї миті, доки не дістану доказів. Я не хочу прикидатися, що все це мені подобається. Ще ні. — Я хочу знати, що я в безпеці, — говорю я йому. — І я хочу знати, що мої друзі в безпеці. Коли ми прибули, з нами був десятирічний хлопчина, і я хочу його побачити. Я бажаю

переконатися, що він живий-здоровий. Інакше я не буду співпрацювати.

Його очі затримуються на мені трохи довше.

— Ми здобудемо твою лояльність, — говорить він і, вочевидь, серйозно. — Ти знадобишся тут.

— Мої друзі...

— Так, звісно, — він підводиться. — Ходи за мною.

Це місце складніше й організованіше, ніж я собі уявляла. Тут сотні напрямів, де можна загубитися, майже так само багато кімнат, деякі більші за інші, кожна служить своїй меті.

— Їдальня, — говорить мені Кастл.

— Гуртожитки. — На іншому крилі.

— Навчальні приміщення. — Вниз по коридору.

— Загальні кімнати. — Праворуч звідси.

— Вбиральні. — У кінці кожного поверху.

— Зали для зустрічей. — Прямо за цими дверима.

Кожне приміщення кишить людьми, і кожен виконує свої повсякденні справи. Люди дивляться на нас, коли помічають, що ми наближаємося. Деякі кивають, усміхаються, втішені. Я розумію, що всі вони дивляться на Кастла. Він киває головою. Його очі добрі, чесні. Його усмішка сильна, впевнена.

Він лідер усього *руху* — так сказав Кенджі. Ці люди зайняті чимось більшим за просте виживання. Це більше, ніж підземний притулок. Більше, ніж схованка. У них є велика мета. Важлива ціль.

— Вітаю, — говорить Кастл, вказуючи на все це рукою, — в Омега-Пойнті!

СОРОК ШІСТЬ

— Омега-Пойнті?

— Остання літера в грецькому алфавіті. Останній виток, останній щабель, — він зупинився попереду мене, і я помічаю символ омеги вишитий ззаду на його піджаці. — Ми — остання надія, що залишилася в нашої цивілізації.

— Але як... з такою малою чисельністю... як ви сподіваєтеся боротися...

— Ми розбудовувалися досить тривалий час, Джульєтто, — це вперше він вимовив моє ім'я. Його голос сильний, рівний, спокійний. — Ми планували, організовували, розробляли нашу стратегію багато років. Криза людства не трапилася зненацька. Ми спричинили її самі.

— Питання було не в тому, *чи* все обвалиться, — продовжує він. — Лише *коли* це станеться. Це гра на очікування. Питання, хто спробує взяти владу і як вони нею скористаються. Страх, — каже він мені, обернувшись лише на мить; його кроки камінною підлогою нечутні, — великий мотиватор.

— Це патетика.

— Погоджуюся. І це частина моєї роботи — наснажувати серця, які облишила надія, — ми повертаємо в інший коридор. — І повідомляти вас, що майже все, що ви знаєте про наш світ, — брехня.

Я зупиняюся. Майже падаю.

— Що ви маєте на увазі?

— Я маю на увазі, усе далеко не так погано, як «Відродження» намагається змусити всіх нас вважати.

— Але ж немає їжі...

— Немає тієї їжі, до якої у *вас* є доступ.

— Тварини...

— Вони ховаються. Генетично модифіковані. Вони пасуться на таємних пасовиськах.

— Але повітря... пори року... *погода*...

— Не така погана, як вони змушують нас вважати. Напевно, це наша єдина справжня проблема, але вона єдина спричинена маніпуляціями матінки-землі. *Зроблене людиною* ми досі можемо виправити. — Він повертає до мене своє обличчя. Одним тривалим поглядом змушує мене сконцентруватися.

— Ще залишився шанс усе змінити. Ми можемо забезпечити всіх людей чистою питною водою. Ми можемо гарантувати, що армія не контролює наші запаси, що вони не модифікують їжу для вигід виробників. Люди помирають, бо їх годують

отрутою. Тварини гинуть, бо їх примушують харчуватися відходами, жити у власних нечистотах, зачиняють їх у клітках і чинять над ними насильство. Рослини зникають, бо ми насичуємо землю хімічними речовинами, і так робимо їх небезпечними для нашого здоров'я. Але ми можемо це виправити. Нам розповідають брехню, бо це робить нас слабкими, вразливими, залежними. Ми залежимо від них у тому, що стосується нашого харчування, здоров'я, засобів для існування. Це розпорошує нас. Робить людей боягузами. Поневолює наших дітей. Настав час нам дати відсіч.

Його очі сяють від почуттів, його кулаки стиснуті від захвату. Його слова владні, переконливі, націлені на головне. Я не сумніваюся, такими фантастичними ідеями він переконав багатьох людей. Він дає надію на майбутнє, що здається втраченим. Він — джерело натхнення в похмурому світі, якому нічого запропонувати. Він — природжений лідер. Талановитий оратор.

Але мені важко йому повірити.

— Як ви можете знати напевно, що ваші теорії правильні? У вас є докази?

Напруга в його руках слабне. Очі згасають. Вуста ледь усміхаються.

— Звісно, — він майже сміється.

— Що такого смішного?

Він хитає головою. Зовсім трохи.

— Мені подобається твій скептицизм. Насправді я ним навіть захоплююся. Недобре, вірити всьому, що чуєш.

Я вловлюю подвійний сенс його слів. Впізнаю його.

— Туше, містере Кастл.

Пауза.

— Ви француженка, міс Феррарз?

~~Моя мати, можливо.~~ Я відводжу очі.

— То де ж докази?

— Увесь цей рух і є досить переконливий доказ. Ми виживаємо завдяки правдивості моїх слів. Крадемо їжу й припаси з різних складів «Відродження». Знаходимо їхні поля, ферми, тварин. Сотні акрів землі належать армії. Фермери — раби, що працюють

під загрозою смерті своєї та своїх родин. Решта суспільства або знищена, або поділена на ретельно контрольовані сектори.

Я зберігаю нейтральний вираз обличчя. Досі не вирішила, вірити йому чи ні.

— А що вам потрібно від мене? Чому ви так переймаєтеся тим, що я тут?

Він зупиняється перед скляною стіною. Вказує на кімнату за нею. Не відповідає на моє запитання.

— Наші люди зцілили твого Адама.

Я кидаюся вперед, щоб побачити його. Притискаю руки до скла і зазираю в яскраво освітлене приміщення. Адам спить, його обличчя досконале, умиротворене. Це, напевно, медичне крило.

— Придивися уважніше, — говорить мені Кастл. — З його тіла не стирчать голки. Машини не підтримують у ньому життя. Він прибув сюди з трьома зламаними ребрами. З легенями, що майже відмовили. З кулею в стегні. З відбитими нирками і побитим тілом. Із здераною шкірою, скривавленими зап'ястками. З розтягнутою щиколоткою. Він втратив більше крові, ніж могли б дати більшість лікарень.

Моє серце готове вистрибнути з грудей. Я хочу пробитися крізь скло і заколисати Адама на своїх руках.

— В Омега-Пойнті близько 200 людей, — продовжує Кастл. — Майже половина з них володіє якимось даром.

Я обертаюся і завмираю.

— Я привів тебе сюди, — обережно промовляє він, — бо тут твоє місце. Бо ти маєш знати, що не одна така.

СОРОК СІМ

Здається, моя щелепа готова впасти на черевики.

— Ти станеш неоціненною для нашого опору, — говорить він мені

— Є інші... такі, як я? — я заледве можу перевести дух.

Кастл дивиться на мене співчутливим поглядом.

— Я перший усвідомив, що моя вада може бути не лише в мене. Я шукав інших, ішов за плітками, слухав історії, читав газети

про аномалії в людській поведінці. Спершу лише для порівняння, — він зробив паузу. — Я так втомився від цього божевілля. Від переконання в тому, що я не людина, а монстр. Але потім усвідомив, що те, що здається слабкістю, може бути моєю силою. Що разом ми здатні створити щось незвичайне. Щось *прекрасне.*

Я не можу перевести дух. Не можу встояти на ногах. Я не можу викашляти неможливість цього всього зі свого горла.

Кастл чекає на мою реакцію.

Несподівано я починаю нервуватися.

— Який ваш... дар?

Його усмішка роззброює мою непевність. Він простягає руку. Здіймає голову. Я чую скрип віддалених дверей, що відчиняються. Свист повітря і звук металу; рух. Я обертаюся на звук і бачу, як щось летить у моєму напрямі. Прихиляюся. Кастл сміється. Ловить цю штуку собі в руку.

Я полегшено зітхаю.

Він показує мені ключ, який він затиснув між пальців.

— Ви можете рухати речі силою думки? — я навіть не знаю, звідки беруться слова.

— Я маю надзвичайно розвинуту здатність до психокінезу, — його вуста усміхаються. — Тож, напевно, так.

— Чи є для цього якась *назва*? — здається, я пищу. Намагаюся заспокоїтися.

— Для моєї здатності? Так. Для твоєї? — Він робить паузу. — Я не впевнений.

— Інші... які... вони...

— Ти можеш зустрітися з ними, якщо захочеш.

— Я... так... я хочу, — зголошуюся, захоплена, немов чотирирічна дитина, що досі вірить у казки.

Я завмираю від раптового звуку.

Кроки гупають по каменю. Я чую чиєсь важке дихання.

— *Сер*, — кричить хтось.

Кастл обертається. Прямує в куток до того, хто щойно прибіг.

— Брендоне?

— Сер! — знову відсапується той. Набирає повні легені повітря.

— Якісь новини? Що ти бачив?

— Ми чули дещо з радіо, — починає хлопець, що говорить із сильним британським акцентом. — Наші камери помітили більше танків у районі, ніж зазвичай. Думаємо, вони підходять ближче...

Звук статичної енергії. Статична електрика. Нерозбірливі голоси хриплять через слабку радіолінію.

Брендон тихо лається.

— Вибачте, сер... зазвичай воно звучить ліпше... Я ще не навчився утримувати...

— Не турбуйся. Тобі просто потрібно більше практики. Як твої тренування?

— Дуже добре, сер. Я навчився майже повністю це контролювати, — Брендон робить паузу. — Принаймні більшість часу.

— Чудово. Даси мені знати, якщо танки підберуться ще ближче. Я не здивований, що вони стали пильніші. Намагайтеся почути будь-які згадки про атаку. «Відродження» роками шукає наше місце розташування, але тепер у нас є дехто вартий їхніх зусиль, і, я певен, вони хочуть будь-що повернути її назад. Маю відчуття, що тепер події розвиватимуться стрімко.

На якусь мить западає незручна мовчанка.

— Сер?

— Я хотів би тебе з деким познайомити.

Тиша.

Брендон і Кастл виходять з темного кутка в поле зору. Я роблю свідоме зусилля, щоб втримати свою щелепу на місці. І припинити витріщатися.

Супутник Кастла весь білий.

Біла не лише його дивна мерехтливо-білосніжна уніформа, але і його шкіра, що блідіша, ніж навіть моя. Його волосся таке біляве, що його можна описати лише словом «біле». Очі цього хлопця заворожують. Вони найсвітлішого блакитного відтінку, що я будь-коли бачила. Пронизливий. Практично прозорий. На вигляд — мій одноліток.

Цей юнак здається *нереальним*.

— Брендоне, це Джульєтта, — знайомить нас Кастл. — Вона прибула вчора. Я показував їй Омега-Пойнт.

Усмішка Брендона така яскрава, що я здригаюся. Він виставляє вперед руку, і я майже починаю панікувати, а він насуплюється. Відходить назад.

— Е, чекай... вибач, — він стискає кулаки. Тріщить суглобами. З-під його пальців вилітає кілька іскор. Я витріщаюся на нього.

Він відсахується назад. Трохи боязко усміхається.

— Іноді я ненароком можу джиґнути людей струмом.

Моя важка броня якось зсувається. Тане. Я почуваю раптове розуміння. Я більше не боюся бути собою. Не можу втримати усмішки.

— Не хвилюйся, — говорю йому. — Якщо я потисну тобі руку, то можу тебе вбити.

— Оце так! — він кліпає очима. Витріщається на мене. Напевно, чекає, що я скажу, що пожартувала. — Ти серйозно?

— Дуже.

Він сміється.

— Добре. Тоді без доторків.

Задкує. Стишує голос.

— Я маю сам з цим певні проблеми, ну ти розумієш. Дівчата завжди говорять, що струм між вами — це романтично, але ще жодна буквально не бажала *дістати* розряд. Страшенно незручно, — він знизує плечима.

Моя усмішка ширша, ніж Тихий океан. Серце сповнене полегшення, розради, прийняття. Адам був правий. Можливо, усе нормально. Можливо, мені не обов'язково бути монстром. Можливо, я маю вибір.

Думаю, мені тут сподобається.

Брендон підморгує.

— Дуже приємно зустрітися з тобою, Джульєтто. Ще побачимося?

Я киваю.

— Думаю, так.

— Чудово, — він знову усміхається мені. Обертається до Кастла. — Я дам вам знати, коли щось почую, сер.

— Прекрасно.

І Брендон зникає.

Я повертаюся до скляної стіни, за якою інша половина мого серця. Я притуляю голову до холодної поверхні. Бажаю, щоб він прокинувся.

— Хочеш привітатися?

Я здіймаю очі на Кастла і помічаю, що він досі дивиться на мене. Увесь час мене аналізує. І чомусь його увага мені не набридає.

— Так, — відповідаю йому. — Я хочу привітатися.

СОРОК ВІСІМ

Кастл використовує ключ у своїй руці, щоб відчинити двері.

— Чому медичне крило має бути зачиненим? — питаю його.

Кастл обертається до мене. Я вперше помічаю, що він не надто високий.

— Якби ти знала, де знайти його, чи чекала б терпляче біля цих дверей?

Я опускаю очі. Не відповідаю. Сподіваюся, я не червонію.

Він намагається мене підбадьорити.

— Зцілення — делікатний процес. Його не можна переривати чи впливати на нього негативними емоціями. Нам пощастило, що серед нас є дві близнючки-цілительки. Найдивовижніше те, що кожна з них концентрується на своїй сфері: одна на фізичному здоров'ї, а друга — на психологічному. Зцілені мають бути обидві ці грані людської особистості, інакше відновлення буде неповне, слабке, невдале, — він повертає дверну ручку. — Але зараз, думаю, для Адама вже безпечно тебе побачити.

Я заходжу всередину, і мене відразу ж накриває аромат жасмину. Я роззираюся, щоб зрозуміти, де стоять квіти, але нічого такого не помічаю. Напевно, це парфуми. Цей запах такий п'янкий.

— Я буду за дверима, — говорить Кастл.

У кімнаті стоять довгі ряди простих ліжок. Їх приблизно двадцять, усі вони порожні, крім Адамового. У кімнаті є ще одні двері, які, напевно, ведуть до якогось іншого приміщення. Але я зараз надто нервуюся, щоб цікавитися, куди саме.

Я підсуваю стільця і намагаюся поводитися якомога тихіше. Я не хочу його розбудити, просто хочу знати, що з ним усе гаразд.

Я стискаю і розтискаю пальці. Відчуваю, як моє серце шалено калатає в грудях. І я розумію, що, напевно, не повинна його торкатися, але не можу втриматися. Я накриваю Адамову руку своєю. Його пальці такі теплі.

Його вії на мить злітають. Він не розплющує очей, але несподівано зітхає, і я завмираю.

Я більше не можу стримати сліз.

— Що ти *робиш*?

Я обертаюся на звук нажаханого голосу Кастла.

Кидаю Адамову руку. Відсовуюся від ліжка, мої очі розширені, збентежені.

— Що ви маєте на увазі?

— Чому ти... ти щойно... ти можеш *торкатися* його? — Я аж ніяк не думала побачити Кастла таким спантеличеним, приголомшеним. Він втратив свою холоднокровність, він уже здійняв руку, щоб спинити мене.

— Звісно, я можу торка... — я зупиняюся. Намагаюся залишатися спокійною. — Кенджі не сказав вам?

— Цей юнак має імунітет до твого доторку? — приголомшено шепоче Кастл.

— Так, — я переводжу очі з нього на Адама, що досі спить. ~~І Варнер також.~~

— Це... *дивовижно.*

— Справді?

— Справді, — очі Кастла сяють від захвату. — Звісно, це не може бути випадковість. У таких ситуаціях випадковостей не буває, — він робить паузу. Швидко крокує туди-сюди. — Чарівно. Так багато можливостей... так багато теорій, — зараз він уже розмовляє не зі мною. Його мозок працює надто швидко, щоб я встигала за його думками. Глибоко зітхає. Здається, пригадує, що я в кімнаті.

— Перепрошую. Будь ласка, продовжуйте. Дівчата скоро прийдуть... вони зараз працюють із Джеймзом. Я мушу якнайшвидше занотувати цю нову інформацію...

— Чекайте...

Він дивиться на мене.

— Так?

— У вас є теорії? — запитую я його. — Ви... ви знаєте, чому такі речі трапляються... зі мною?

— Ти маєш на увазі з *нами*? — Кастл лагідно усміхається.

Я намагаюся не червоніти. Спромагаюся кивнути.

— Ми роками проводили інтенсивні дослідження, — говорить він, — і вважаємо, що маємо одну досить прийнятну ідею.

— І? — я заледве можу дихати.

— Якщо ти вирішиш залишитися в Омега-Пойнті, ми скоро про це поговоримо, я обіцяю. Крім того, я певен, що зараз не найкращий час, — він киває на Адама.

— О, — я відчуваю, як спалахують мої щоки. — Звісно.

Кастл обертається, щоб піти.

— Але ви ж не думаєте, що Адам, — слова швидко вискакують з мого рота. Я намагаюся стримати себе. — Ви ж не вважаєте, що він такий... як *ми*?

Кастл круто обертається. Зазирає мені в очі.

— Я думаю, — розважливо відповідає він, — що це цілком можливо.

У мене виривається стогін.

— Перепрошую, — продовжує Кастл, — але мені справді потрібно йти. І я не хочу забирати ваш час на самоті.

Я хочу вимовити «так, звісно». Я хочу усміхнутися, помахати йому і сказати «без проблем». Але в мене стільки питань, що почуваюся так, немов можу вибухнути; я хочу, щоб він розповів мені все, що знає.

— Я розумію, це забагато інформації за один раз, — Кастл затримується у дверях. — Але в нас ще буде багато можливостей поговорити. Зараз ти, напевно, виснажена, і, думаю, тобі хотілося б трохи поспати. Дівчата подбають про тебе... вони чекають. Зрештою сестри будуть твоїми сусідками в кімнаті в Омега-Пойнті. Упевнений, що вони з радістю дадуть відповідь на всі твої запитання.

Він стискає мої плечі, перш ніж піти.

— Це честь, що ви з нами, міс Ферраз. Сподіваюся, ви вирішите приєднатися до нас.

Я киваю, немов закам'яніла.

І він іде.

Ми роками проводили інтенсивні дослідження, — сказав він. — *Ми вважаємо, що маємо одну досить добру ідею*, — сказав він. — *Ми скоро про це поговоримо, обіцяю.*

Нарешті я зможу зрозуміти, хто я, це здається чимось неймовірним. І Адам. *Адам.* Я струшую з себе заціпеніння і сідаю біля нього. Стискаю його пальці. Кастл може помилятися. Можливо, *це* збіг.

Мені потрібно сконцентруватися.

Я думаю, чи хтось останнім часом чув щось про Варнера.

— Джульєтто?

Його очі напіврозплющені. Він дивиться на мене, немов не певний, що я справжня.

— Адаме! — я змушую себе поводитися спокійно.

Він усміхається, і це зусилля, здається, виснажує його.

— Господи, як гарно тебе бачити.

— З тобою все *гаразд*, — я беру Адамову руку, стримуюся, щоб не пригорнути його. — З тобою справді все гаразд.

Його усмішка ширшає.

— Я такий втомлений. Почуваюся, немов можу проспати кілька років.

— Не турбуйся, це снодійне.

Я обертаюся. Дві дівчини дивляться на нас абсолютно однаковими зеленими очима. Вони одночасно усміхаються. Їхнє густе, ідеально пряме довге каштанове волосся зібране у високі хвости. Вони одягнені в однакові сріблясті костюми. Золотаві балетки.

— Я Тана, — каже та дівчина, що зліва.

— Я Ранда, — додає її сестра.

Я не уявляю, як звертатися до котроїсь із них окремо.

— Приємно з тобою познайомитися, — промовляють вони водночас.

— Я Джульєтта, — нарешті спромагаюсь я. — Мені також приємно з вами познайомитися.

— Адам майже готовий до виписки, — говорить одна з них.

— Тана — чудова цілителька, — скандує друга.

— Ранда краща, ніж я, — говорить перша.

— Він зможе піти, щойно снодійне вийде з його тіла, — говорять вони разом, усміхаючись.

— О... це чудово... дуже дякую... — я не знаю, на кого дивитися. Кому відповідати. Дивлюся на Адама. Він здається цілком задоволеним.

— Де Джеймз? — запитує він.

— Він грається з іншими дітьми, — напевно, це сказала Ранда.

— Ми щойно водили його до ванни, — додає її сестра.

— Хочеш його побачити? — знову Ранда.

— Тут є інші діти? — я витріщаю очі.

Дівчата водночас кивають.

— Ми приведемо його, — хором відповідають вони. І зникають.

— Вони здаються такими милими, — говорить Адам за якусь мить.

— Так, справді, — мені все більше тут подобається.

Тана і Ранда повертаються з Джеймзом, який виглядає радіснішим, ніж я його будь-коли бачила, за винятком їхньої першої зустрічі з Адамом. Хлопець у захваті від цього місця. У захваті від ігор з дітьми, у захваті бути з «гарними дівчатами, які дбають про мене, бо вони такі милі, і тут так багато їжі, і вони дали мені *шоколад*. Адаме, ти куштував шоколад?» І в нього є велике ліжко, і завтра він збирається до школи з іншими дітьми, і він уже від цього в захваті.

— Я такий радий, що ти прокинувся, — каже він Адамові, майже стрибаючи на його ліжку. — Вони сказали, що ти захворів і відпочиваєш, а зараз ти прокинувся, це означає, що тобі краще, правда? Ми в безпеці? Я не пам'ятаю, що сталося на шляху сюди, — трохи спантеличено зазначає він. — Напевно, я заснув.

Думаю, саме тут Адам захоче звернути Кенджі в'язи.

— Так, ми в безпеці, — говорить йому Адам, пробігаючи пальцями по його спутаному білявому волоссю. — Усе гаразд.

Джеймз повертається в кімнату для ігор. Тана і Ранда перепрошують і залишають нас, тож ми можемо трохи побути на самоті. Вони дедалі більше мені подобаються.

— Хтось уже розповідав тобі про це місце? — запитує мене Адам. Йому вдається сісти. Простирадла зісковзують з його оголених грудей. Шкіра ідеально загоєна — заледве можу повірити, що це ті самі груди, які я бачила вчора. Я навіть забуваю відповісти на його питання.

— У тебе немає шрамів, — я торкаюся його шкіри, немов мені потрібно перевірити це на дотик.

Він намагається усміхнутися.

— Вони тут практикують трохи нетрадиційну медицину.

Я підводжу очі, завмираю.

— Ти... знаєш?

— Ти вже зустрілася з Кастлом?

Я збентежено киваю.

Він рухається. Зітхає.

— До мене вже давно доходили чутки про це місце. Я став непоганим збирачем пліток, бо завжди був насторожі. Дещо доходило до нас в армії. Кожен ворог несе загрозу. Можливі засідки. З тієї миті, як я записався, постійно торочили про якийсь незвичайний підпільний рух. Більшість твердили, що це лайно. Такий собі жахастик, вигаданий, щоб страхати народ, що це в жодному разі не може бути правдою. Але я завжди сподівався, що чутки принаймні базуються на правді, особливо коли стало відомо про тебе. Я сподівався, що ми зможемо знайти людей з такими ж здібностями. Але я не знав, кого питати. Я не мав зв'язків, жодного способу їх знайти, — він хитає головою. — І весь цей час Кенджі працював під прикриттям.

— Він говорить, що шукав мене.

Адам киває. Сміється.

— І я шукав тебе. І Варнер шукав тебе.

— Я не розумію, — бурмочу я. — Особливо зараз, коли дізналася, що існують інші такі ж, як я, але сильніші, урівноваженіші, чому Варнер хотів саме *мене*?

— Варнер дізнався про тебе перед Кастлом, — говорить Адам, — і вже давно тебе домагався, — відхиляється назад. — У Варнера багато недоліків, але він не дурний. Певен, він припускав, що в цих чутках є якась частка правди, і захопився.

Бо так само сильно, як Кастл хоче використати свої можливості для добра, Варнер прагне маніпулювати ними для власної вигоди. Він жадає якоїсь суперсили. — Пауза. — Варнер витратив багато часу й доклав чимало зусиль, щоб дослідити тебе. Не думаю, що він дозволив би цим зусиллям пропасти марно.

— Адаме, — шепочу я.

Він бере мою руку.

— Так?

— Не думаю, що він мертвий.

СОРОК ДЕВ'ЯТЬ

— Він не мертвий.

Адам обертається. Насуплюється, почувши цей голос.

— Що ти тут робиш?

— Оце так. Які вітання, Кенте. Будь обережний, не перенапруж своїх м'язів, дякуючи за те, що я врятував твій зад.

— Ти брехав нам.

— Будь ласка.

— Ти приспав мого десятирічного брата!

— І ще раз будь ласка.

— Привіт, Кенджі, — я нарешті впізнаю його.

— Мій одяг тобі пасує, — він підходить ближче, усміхаючись.

Я закочую очі. Адам вперше звертає увагу на те, у що я одягнена.

— У мене більше не було чого одягти, — пояснюю я.

Адам трохи повільно киває. Поглядає на Кенджі.

— Ти маєш нас про щось повідомити?

— Так. Я маю показати вам, де ви житимете.

— Що ти маєш на увазі?

Кенджі усміхається.

— Ви з Джеймзом будете моїми новими сусідами в кімнаті.

Адам бурмоче прокльони.

— Вибач, брате, але в нас бракує місця для того, щоб ти і міс Гарячі Руки звили собі кубельце, — він підморгує мені. — Без образ.

— Мені потрібно йти вже зараз?

— Так, чуваче. Я вже скоро збираюся спати. Не чекати ж мені цілий день на твій ледачий зад.

— *Ледачий?..*

Я поспішаю втрутитися, перш ніж Адам почне відповідати.

— Що ти маєш на увазі: ти вже хочеш лягати спати? Котра година?

— Майже десята, — говорить мені Кенджі. — Під землею це важко визначити, але ми намагаємося не відставати від наземного часу. У коридорах у нас є монітори, і більшість при собі мають годинники. Втрата відчуття дня і ночі може швидко нас видати. А тепер не час надто забуватися.

— Як ти знаєш, що Варнер живий? — запитую я, нервуючи.

— Щойно бачив його на моніторі камери спостереження, — говорить Кенджі. — Він і його люди ретельно прочісують цей район. Мені вдалося підслухати деякі розмови. Виходить, Варнера підстрелили, — я тамую подих, намагаюся стишити серцебиття. — Ось чому нам так пощастило минулої ночі... напевно, солдатів відкликали назад на базу, бо всі *думали*, що Варнер мертвий. Не залишилося керівництва. Ніхто не знав, що робити. Чиїм наказам коритися. Але потім виявилося, що він живий. Просто тяжко поранений. Його руку підлатали і підвісили на пов'язці, — додає Кенджі.

Першим оговтується Адам:

— Як це місце убезпечене від атаки?

Кенджі сміється.

— Безпечніше лише *пекло*. Я навіть не знаю, як їм вдалося підібратися так близько. Але вони ніколи не знайдуть нашого точного розташування. А навіть якщо і знайдуть, то ніколи не зможуть сюди пробитися. Наша система безпеки майже непроникна. Плюс у нас скрізь камери. Ми бачимо, що вони роблять, ще перед тим, як вони це сплanують. Хоч насправді це не має значення, — продовжує Кенджі. — Бо ми прагнемо битви так само, як і вони. Ми не боїмося атаки. А вони навіть не уявляють, на що ми здатні. Ми вже давно готуємося до цього лайна.

— Ти... — я зупиняюся. — Ти можеш... я маю на увазі, ти також маєш дар?

Кенджі усміхається. І зникає.

Він справді зникає.

Я підхоплююся. Намагаюся торкнутися того місця, де він щойно стояв.

Він знову з'являється якраз вчасно, щоб відстрибнути подалі.

— ГЕЙ... обережно... те, що я невидний, не означає, що я нічого не відчуваю...

— О! — я відскакую назад. — Вибач...

— Ти можеш робитися ***невидним***? — здається, Адама це більше дратує, ніж зацікавлює.

— Здуріти можна, правда?

— І скільки часу ти за мною шпигував? — в Адама розширюються очі.

— Стільки, скільки було потрібно, — Кенджі трохи винувато усміхається.

— Тож ти... матеріальний? — запитую я.

— Ви подивіться, які слова, — Кенджі схрещує руки на грудях. Прихиляється до стіни.

— Я маю на увазі, ти ж не можеш проходити крізь стіни, правда?

Він пирхає.

— Ні, я не привид. Я можу просто... вливатися в середовище. Гадаю, це найкраще слово. Я можу влитися в будь-яке середовище. Мені знадобилося багато часу, щоб це з'ясувати.

— Оце так.

— Я йшов за Адамом додому. Так і з'ясував, де він живе. І так я зміг утекти від солдатів Варнера, бо вони просто не змогли мене розгледіти. Але вони все одно намагалися мене застрелити, — скрушно додає він, — принаймні я вижив.

— Чекай, але навіщо ти стежив за Адамом? Я думала, ти шукав *мене*? — запитую я його.

— Так, ну мене прийняли до армії невдовзі після того, як розпочався великий Варнерів проект, — він киває в мій бік. — Ми намагалися знайти тебе, але Варнер мав більше можливостей

пройти повз службу безпеки й у нього був вільніший доступ до інформації, ніж у нас. Кастлові спало на думку, що легше мати когось усередині, когось, хто звертав би увагу на все те божевільне лайно, яке планує Варнер. Тож коли я почув, що Адам — це головний хлопець, залучений до цього проекту, і що він якось пов'язаний з тобою, я переслав інформацію Кастлові. Той наказав мені також стежити за Адамом — ну, розумієш, на випадок якщо Адам виявиться таким же психом, як і Варнер. Ми хотіли впевнитися, що він не становить загрози для тебе чи для наших планів. Але я навіть не підозрював, що ви збираєтеся разом тікати. Сплутали нам усі карти.

Якусь мить ми всі мовчимо.

— Отже, скільки ти за мною стежив? — питає Адам.

— Ну, ну, ну, — Кенджі піднімає голову. — Чи містер Адам трохи злякався?

— Не дуркуй.

— Ти щось приховуєш?

— Так, свій пістолет...

— Гей! — Кенджі складає руки разом. — Отже! Ми вже готові забиратися звідси чи як?

— Мені потрібні труси.

Кенджі дратується.

— Ти серйозно, Кенте? Я не хочу й чути це лайно.

— Ну, якщо тобі так кортить побачити мене голим, можеш не перейматися.

Кенджі люто зиркає на Адама і бурмоче, що так у нього випозичать увесь одяг.

За ним затріскуються двері.

— Насправді я не голий, — говорить мені Адам.

— О, — зітхаю я. Підводжу очі, і вони мене видають.

Він не може стримати усмішки. Його пальці пестять мою щоку.

— Я просто хотів, щоб він хоч на секунду залишив нас на самоті.

Я паленію до самих кісток. Бурмочу:

— Я рада, що з тобою все гаразд.

Він говорить щось, чого я не можу розчути.

Бере мою руку. Тягне мене до себе.

Відхиляється назад, а я подаюся вперед, доки практично не опиняюся на ньому, він пригортає мене і цілує з якимось новим жаданням, новою пристрастю, несамовитою потребою. Його руки пестять моє волосся, його вуста такі м'які, такі спраглі, немов вогонь і мед, що вибухнули в моєму роті. Усе моє тіло тече, пульсує електричними хвилями, посилаючи сигнали блаженства до мозку. Я хочу розтанути в його роті.

Я пещу його тіло.

Адам трохи відхиляється назад. Цілує мою нижню губу. На якусь мить прикушує її. Його шкіра на сто градусів гарячіша, ніж була за мить до того. Його вуста линуть до моєї шиї, а мої руки спускаються його торсом, і я думаю, чому це вантажні потяги стукочуть моїм серцем, чому його груди — це зламаний акордеон. Я пещу пташку, що назавжди застигла в польоті на його шкірі, і нарешті розумію, що він дав мені крила. Він допоміг мені відлетіти, а зараз я застрягла в доцентровому русі й мене засмоктує всередину. Я знову віднаходжу його вуста.

— Джульєтто, — шепоче він. Один подих. Один поцілунок. Десять пальців пестять мою шкіру. — Мені потрібно побачити тебе сьогодні вночі.

Так.

Будь ласка.

Два сердитих грюкоти у двері змушують нас відскочити одне від одного.

Кенджі відчиняє двері.

— Ви розумієте, що ця стіна *скляна*, чи ні? — Він виглядає так, немов вкусив кислицю. — Ніхто не хоче на це дивитися.

Він кидає пару спіднього Адамові.

Киває до мене.

— Ходімо я відведу тебе до Тани і Ранди. Вони сьогодні супроводжуватимуть тебе, — повертається до Адама. — І *ніколи* не повертай мені це спіднє.

— А якщо я не хочу спати? — безсоромно питає Адам. — Мені що, заборонено покидати свою кімнату?

Кенджі стискає губи. Витріщає очі.

— Таке від мене нечасто почуєш, але, *будь ласка*, не починай оце лайно з таємними вислизаннями. У нас тут правила не просто так. Це єдиний шлях вижити. Тож зроби всім послугу і тримай своє спіднє на собі. Ти побачиш її вранці.

Але здається, до ранку чекати мільйон років.

П'ЯТДЕСЯТ

Близнючки ще сплять, коли хтось стукає у двері. Тана і Ранда показали мені, де дівоча вбиральня, тож у мене минулої ночі була можливість помитися в душі, але я досі одягнена у величезний одяг Кенджі. Прямуючи до дверей, я почуваюся смішною.

Відчиняю.

Кліпаю.

— Привіт, Вінстоне.

Він оглядає мене з голови до п'ят.

— Кастл подумав, що тобі хотілося б змінити цей одяг.

— У вас є щось для мене?

— Так... пам'ятаєш? Ми зробили для тебе костюм.

— Ого. Це звучить круто.

Я мовчки вислизаю з кімнати, прямую за Вінстоном темними коридорами. Підземний світ тихий, його мешканці досі сплять. Я запитую Вінстона, чому ми так рано.

— Я подумав, що ти хотіла б зустрітися з усіма за сніданком. Так ти могла б одразу долучитися до наших щоденних справ і навіть розпочати тренування, — він оглядається. — Ми всі маємо вчитися, як найефективніше використовувати наші здібності.

— Чекайте... у вас також є *здібність*?

— У п'ятдесяти шести чоловік тут є здібності. Решта — члени наших родин, діти чи близькі друзі, які допомагають з усім іншим. Тож так, я один із цих п'ятдесяти шести. Як і ти.

Я майже наступаю на довгі ноги Вінстона, намагаючись його наздогнати.

— Тож що ви можете?

Вінстон не відповідає. Я не можу бути певна, але здається, він червоніє.

— Вибачте, — пригальмовую я. — Не хотіла набридати... я не мала запитувати...

— Усе гаразд, — перебиває він. — Я просто думаю, що мої здібності — просто нікчемні, — він сміється уривчастим, вимученим сміхом. Зітхає. — Ти принаймні можеш щось *цікаве.*

Я зупиняюся, кам'янію. Нажахана.

— Ви думаєте, що це змагання? Потрібно визначити наймудрованіший магічний трюк? Виміряти, хто завдасть більшого болю?

— Я не це мав на увазі...

— Не думаю, що це *цікаво* — бути здатним випадково вбити когось. Не думаю, що це *цікаво* — боятися торкнутися живого створіння.

Його щелепа стиснута.

— Я не це мав на увазі... Я просто... Я хотів бути кориснішим. І все.

Я схрещую руки на грудях.

— Якщо не хочете, не розповідайте.

Він закочує очі. Пробігає рукою по волоссю.

— Я просто... я дуже... гнучкий, — говорить він.

Якусь мить до мене доходить сенс його слів.

— Це неначе ви можете скрутитися в крендель?

— Точно. Або якщо потрібно, я можу розтягнутися.

Я так витріщаюся, що мені мало б бути соромно.

— Можна подивитися?

Він прикушує губу. Поправляє окуляри. Дивиться в обидва боки порожнього коридору. І обкручує руку навколо свого попереку. Двічі.

Я розтуляю рота, як мертва рибина.

— Оце так.

— Дурниці, — бурчить він. — І нащо воно кому здалося.

— Чи ви з'їхали з глузду? Це *дивовижно.*

Його рука знову повертаються до норми, і він прямує далі. Мені доводиться бігти за ним.

— Не будьте таким суворим до себе, — намагаюся йому сказати. — Тут нічого соромитися. — Але він не слухає, а я думаю: відколи це я стала виголошувати мотиваційні промови. Коли це я перемкнулася з ненависті до себе на прийняття. Коли це для мене стало нормою самій обирати своє життя.

Вінстон проводить мене до кімнати, де я вперше його зустріла. Ті самі білі стіни. Те саме маленьке ліжко. Лише цього разу всередині чекають Адам і Кенджі. Моє серце прискорюється, і я несподівано починаю нервуватися.

Адам підводиться. Він стоїть без підтримки і чудово виглядає. Він гарний. Не поранений. Жодної краплини крові на його тілі. Він підходить до мене без натяку на дискомфорт, усміхається без зусиль. Його шкіра трохи блідіша, ніж звичайно, але променист-а, якщо порівнювати з тим, якою вона була, коли ми прибули сюди. Його природна засмага відтінює сині очі в нічному небі.

— Джульєтто, — говорить він.

Я не можу припинити дивитися на нього. Милуватися ним. Думати, як це чудово — знати, що з ним усе гаразд.

— Привіт, — я спромагаюсь усміхнутися.

— Тобі також доброго ранку, — втручається Кенджі.

Я здригаюся. Я рожевіша за літній захід сонця і схиляюся так само швидко.

— О, привіт, — я махаю рукою в його напрямкові.

Він хмикає.

— Добре. Покінчимо з цим, — Вінстон прямує до однієї стіни, що виявляється вбиральнею. Там усередині висить щось кольорове. Він знімає його з вішака.

— Можна мені на хвилинку залишитися з нею на самоті? — запитує Адам.

Вінстон знімає окуляри. Протирає очі.

— Мені потрібно дотримуватися протоколу. Мені треба пояснювати кожен свій рух...

— Я знаю... це добре... ви можете зробити це пізніше. Хвилина, я обіцяю. Я не мав змоги поговорити з нею відтоді, як ми прибули сюди.

Вінстон здригається. Позирає на мене. Позирає на Адама. Зітхає.

— Добре. Але потім ми повернемось. Я маю переконатися, що все пасує, і маю перевірити...

— Прекрасно. Звучить просто ідеально. Дякую, чоловіче, — і він виштовхує їх за двері.

— Стривай! — Вінстон знову відчиняє двері. — Хай хоч одягне костюм, доки ми чекаємо.

Адам дивиться на шматок тканини в простягнутій руці Вінстона. Вінстон розтирає свої передпліччя і щось бурмоче про людей, які марнують його час, Адам стримує усмішку. Поглядає на мене. Я знизую плечима.

— Добре, — говорить Адам, хапаючи костюм. — Але зараз ви маєте забратися звідси, — і виштовхує їх обох у коридор.

— Ми будемо *прямісінько тут*! — гукає Кенджі. — За п'ять секунд ходу...

Адам зачиняє перед ними двері. Обертається. Його очі палають.

Я не знаю, як втамувати своє серце. Намагаюся щось сказати, але не можу.

Він починає перший.

— У мене не було нагоди подякувати тобі, — каже він.

Я опускаю очі. Вдаю, що не червонію. Безтямно щипаю сама себе.

Він ступає вперед. Бере мої руки.

— Джульєтто.

Здіймаю на нього очі.

— *Ти врятувала моє життя.*

Я закушую зсередини щоку. Якщо врятувати комусь життя, говорити «будь ласка» якось кумедно. Я не знаю, що робити.

— Я просто рада, що з тобою все гаразд, — нарешті спромагаюся видушити з себе.

Він дивиться на мої вуста, а в мене починає нити все тіло. Якщо він зараз поцілує мене, я не дозволю йому зупинитися. Він уривчасто зітхає. Здається, пригадує, що тримає щось у руках.

— О, можливо, ти це одягнеш?

Він передає мені витончений шматок фіолетової тканини. Він виглядає таким маленьким. Немов комбінезон для немовлят. І майже невагомий.

Я дивлюся на Адама, немов нічого не розумію.

Він усміхається.

— Спробуй одягнути.

Мій погляд міниться.

— О, — він відскакує, трохи засоромившись. — Правильно... Я просто... Я просто відвернуся...

Я чекаю, доки він повернеться до мене спиною, щоб видихнути. Здається, у цій кімнаті немає дзеркал. Я знімаю свої велетенські речі. Жбурляю їх на підлогу. Якусь мить стою зовсім гола і боюся поворухнутися. Але Адам не обертається. Він не говорить ні слова. Я роздивляюся сяйливу фіолетову тканину у своїх руках. Напевно, вона розтягується.

Так, розтягується.

Насправді цей костюм дуже легко одягти, його немов зроблено спеціально для мого тіла. Тут вшито вкладки там, де має бути білизна, підтримка для грудей, комір, що йде до верху шиї, рукави до зап'ястків, лосини, що закінчуються на щиколотках, і застібка-блискавка, що тримає це все разом. Я досліджую властивості надтонкої тканини. Я практично її не відчуваю. Вона насиченого фіолетового кольору. Одяг приємно обтискає мене, але він не тугий. Тканина дихає, вона на диво зручна.

— Як воно?.. — запитує Адам. Здається, він нервується.

— Можеш допомогти мені застібнути блискавку?

Він обертається. Його губи розтуляються, він затинається, потім широко усміхається. Його брови підстрибують чи не до стелі. Я так шаріюся, що не знаю, куди дивитися. Він ступає вперед, а я обертаюся, занадто швидко, щоб приховати своє обличчя, метелики тріпочуть у моїх грудях.

Адам торкається мого волосся, і я розумію, що воно доходить майже до низу спини. Можливо, уже час підстригтися.

Його пальці такі лагідні. Він закидує хвилі волосся мені на плече, щоб воно не потрапило в блискавку. Проводить пальцями від моєї шиї до початку шва, до нижньої частини спини.

Я заледве стримую себе. Від мого хребта линуть такі електричні імпульси, що їх вистачило б освітити ціле місто. Якийсь час він застібає мій одяг. Пробігає руками по моєму тілу.

— Господи, ти виглядаєш просто неймовірно, — це перші слова, які він промовляє.

Я обертаюся. Він притискає кулак до рота, намагаючись приховати усмішку, спинити слова, готові вирватися з його вуст.

Я торкаюся тканини. Вирішую, що, напевно, я теж маю щось сказати.

— Це дуже... зручно.

— Сексуально.

Я позираю на нього.

Він хитає головою.

— Це страшенно сексуально.

Підходить до мене. Пригортає.

— Я, мабуть, схожа на гімнастку, — бурмочу.

— Ні, — шепоче він, гаряче, гаряче, гаряче біля моїх вуст. — Ти схожа на супергероя.

ЕПІЛОГ

Я досі палаю, коли Кенджі й Вінстон ввалюються в кімнату.

— І як цей костюм полегшить моє життя? — питаю я, сподіваючись на відповідь.

Але Кенджі завмирає на місці, безсоромно витріщаючись на мене. Розтуляє рота. Стуляє. Ховає руки в кишені.

Озивається Вінстон.

— Це має допомогти тобі з доторками, — пояснює він мені. — Тобі не доведеться турбуватися про купу одягу. Матеріал розроблено так, щоб зігрівати чи охолоджувати тебе, залежно від погоди. Тканина легка, вона дихає, тож твоїй шкірі буде комфортно. Костюм захистить тебе від того, щоб ненароком когось не травмувати, але дасть змогу торкнутися когось... за потреби. Якщо доведеться.

— Дивовижно.

Він усміхається. Дуже широко.

— Будь ласка.

Я уважніше придивляюся до костюма. Дещо усвідомлюю.

— Але мої долоні і ступні повністю оголені. Як це має...

— Чорт, — перериває мене Вінстон. — Майже забув.

Він перебігає до вбиральні й дістає пару чорних чобітків до щиколоток без підборів і чорні рукавиці точно до ліктя. Передає їх мені. Я роздивляюся м'яку шкіру рукавичок, милуюся на пружні, гнучкі черевички. У них я зможу і станцювати балет, і пробігти милю.

— Вони мають добре тобі підійти. Ідеально.

Я одягаю їх, стискаю руки в кулаки, стаю навшпиньки в своїх нових черевиках, насолоджуючись зручністю мого нового одягу. У ньому я почуваюся непереможною. Єдиний раз у житті я справді хочу глянути в дзеркало. Я переводжу очі то на Кенджі, то на Адама, то на Вінстона.

— Що ви думаєте? Годиться?

Кенджі видає якийсь дивний звук.

Вінстон виглядає знудженим.

Адам не здатен приховати усмішку.

Ми з ним виходимо слідом за Кенджі та Вінстоном з кімнати, але Адам зупиняється, щоб зняти мою ліву рукавичку. Він бере мою оголену руку. Наші пальці переплітаються. Він усміхається мені, цілуючи моє серце.

Я роззираюся навколо.

Стискаю кулак.

Торкаюся матеріалу, що вкриває мою шкіру.

Я почуваюся дивовижно. Немов мої кістки омолодилися, шкіра сяє від здоров'я. Я набираю повні легені повітря і насолоджуюся його смаком.

Усе змінюється, але цього разу я не боюся. Цього разу я знаю, хто я. Цього разу я зробила правильний вибір і битимуся за хороших. Я почуваюся в безпеці. Упевненою.

Навіть захопленою.

Бо цього разу?

Я готова.

ПОДЯКИ

Мої нескінченні подяки:

Моєму чоловікові, найкращому другові, найбільшому прихильникові та єдиній людині у світі, яка розуміє, що відбувається в моєму мозку. Ти — найяскравіша зірка мого всесвіту.

Батькам, які раділи за мене кожної хвилини мого життя, жодного разу не засумнівалися в мені, жодного разу мене не знеохотили. Ви щодня надихаєте мене.

Братам, бо ніхто не знає наших історій так, як знаємо їх ми. Бо ми з вами пов'язані. Бо ви завжди вірили в мене, а я завжди віритиму у вас.

Тані та Ранді — за все. За кожну мить, за кожне слово підтримки, за кожен сміх, за кожен приємний спогад. Ви були зі мною від початку.

Сарі, що дала мені силу бути сміливою. Ти тримала мою руку тоді, коли я найбільше цього потребувала, і я ніколи цього не забуду.

Джоді Рімер, найдивовижнішій надлюдині, яку я зустрічала. Ти наповнила мої дні зорепадом, і одного дня я зніму місяць із неба й опущу у твою поштову скриньку.

Алекові Шейну, що дав мені шанс, який змінив мій світ.

Тарі Вайкум, найкращому редакторові, про якого може мріяти дівчина. Ти дивовижна, і я захоплююся тобою. Досі не можу повірити, що мені так пощастило.

Велика подяка всім тим у «Гарпер Коллінз» і «Райтерз Гаус», що невтомно працювали за лаштунками, щоб моя мрія здійснилася. Мелісса Міллер, Сесілія де ла Кампа, мої геніальні коректори, дякую вам, дякую!

Усім моїм першим читачам, разом із Сумаяг, Багаре і Сабі, моєму чудовому блогові, друзям у «Твітері», що роблять мої дні

яскравішими й нескінченно прекраснішими. Дякую за те, що розділили мою подорож і вшанували мене вашою дружбою, сподіваюся, ви знаєте, що я завжди радію за вас!

Кожному читачеві, який бере цю книжку до рук. Ну, де б ми були без вас?

Дякую, дякую, дякую вам!

Літературно-художнє видання

МАФІ Тагере
Знищ мене
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *О. В. Телемко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. М. Шелест*

Підписано до друку 03.04.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturnaya». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 3000 пр. Зам. № 18-204.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПрАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Купуйте книжки за цінами видавництва

- за телефонами довідкової служби
  (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
  (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: **www.bookclub.ua**
- у мережі фірмових магазинів
  див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці художників, перекладачів, редакторів
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Мафі Т.

М35 Знищ мене : роман / Тагере Мафі ; пер. з англ. В. Зенгви. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 256 с.

ISBN 978-617-12-4776-5
ISBN 978-0-06-208548-1 (англ.)

Світ змінився. Хоча йому як і раніше байдуже до звичайних людей. Таких, як сімнадцятирічна Джульєтта. Щоправда, стосовно її нормальності можна посперечатися: вона вміє вбивати дотиком. Цей дар став для дівчини прокляттям. Вона — ідеальна зброя, якою так мріють заволодіти спецслужби. Але дівчина вперто відмовляється ставати знаряддям убивства в чиїхось руках. Тому ті, хто прагне використати її, вдаються до брудних маніпуляцій: у камеру до дівчини саджають друга її дитинства, Адама. Проте все йде не за планом. Бо ці двоє вирішують здійснити дещо божевільне і смертельно небезпечне...

УДК 821.111(73)

Тагере Мафі — ірано-американська письменниця, авторка популярного підліткового циклу «Знищ мене». Її романи увійшли до списку бестселерів *The New York Times* та *USA Today* і набули шаленої популярності в усьому світі, ставши справжньою сенсацією. Права на видання книжки «Знищ мене» придбали 22 країни, а права на екранізацію циклу викупила кіностудія *20th Century Fox*.

Світ змінився. Хоча йому як і раніше байдуже до звичайних людей. Таких, як сімнадцятирічна Джульєтта. Щоправда, стосовно її нормальності можна посперечатися: вона вміє вбивати дотиком. Цей дар став для дівчини прокляттям. Вона — ідеальна зброя, якою так мріють заволодіти спецслужби. Але дівчина вперто відмовляється ставати знаряддям убивства в чиїхось руках. Тому ті, хто прагне використати її, вдаються до брудних маніпуляцій: у камеру до дівчини саджають друга її дитинства, Адама. Проте все йде не за планом. Бо ці двоє вирішують здійснити дещо божевільне і смертельно небезпечне...

Мафі змогла поєднати глибокий психологізм та динаміку пригод. Це захоплива книжка від авторки, яка не боїться ризикувати.

Publishers Weekly

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4776-5

